

په یوه ستبوون به عيسای مه سیح

ناندرو مورهی

Email: jamala@worksmail.net

Email: contact@handofhelp.info

Skype: jamalabumajd

www.handofhelp.info

UK: +44 (0) 7966 610944

Iraq: +964 (0) 751 792 5515

iraq, erbil, Ankawa, Hershem 28 / 23

ئەم بەرھەمە وەرگىرانىكە لە كتيبي:

Abiding in Christ

Copyright © 2003. Bethany House Publishers Newly edited and updated for today's reader by Jeanne Hedrick. Originally published in 1895 by Henry Altemus under the title Abide in Christ. All rights reserved. Published by Bethany House Publishers. 11400 Hampshire Avenue South. Bloomington, Minnesota 55438 Bethany House. Printed in the United States of America. ISBN 978-0-7642-2762-2

- ناوی كتيب: پهيوهستبوون به عيسای مهسح
- نووسەر: ئاندرو مورەى
- وەرگىرانی: ئەندازيار سروش و نەريمان تاهير
- چاپى يەكەم، ۲۰۲۰
- چاپخانه:
- تيراژ:
- ژمارەى سپاردن:

مافی چاپکردنى لەلایەن ریکخراوى هاند ئۆف ھیلپ پارێزراوه

ھەموو ئایەتەکانى لە چاپى کوردیى سوۆرانى ستاندرهوه (KSS) وەرگىراوه. ھەموو مافەکانى پارێزراوه.

ناوهرۆك

لاپهړه	
۲	پیشه کی
۵	به شی یه کهم: هه موو ئه وانهی که هاتوون بۆ لای - مه تا ۱۱: ۲۸
۹	به شی دووهم: هه سانوهه بۆ رۆحتان ده دۆزنه وه - مه تا ۱۱: ۲۸ - ۲۹
۱۴	به شی سێهه م: متمانهی پێ بکه ن که ده تا ناپارێزیت - فیلیپی ۳: ۱۲
۱۸	به شی چواره م: وه ک لقی مێوه که - یۆحه نا ۱۵: ۵
۲۲	به شی پێنجه م: وه ک چۆن به باوه ره وه هاتن بۆ لای - کۆلۆسی ۲: ۶-۷
۲۷	به شی شه شه م: خودا تۆی له گه ل ئه ودا کردووه ته یه ک - یه که م کۆرنسۆس ۱: ۳۰
۳۱	به شی هه وه ته م: ئه و دانایی تۆیه - یه که م کۆرنسۆس ۱: ۳۰
۳۶	به شی هه شه ته م: ئه و راستو دروستی تۆیه - یه که م کۆرنسۆس ۱: ۳۰
۴۰	به شی نۆیه م: ئه و پیرۆزی تۆیه - یه که م کۆرنسۆس ۱: ۳۰
۴۴	به شی ده یه م: ئه و تۆ ده کړیته وه - یه که م کۆرنسۆس ۱: ۳۰
۴۸	به شی یازده یه م: له خاچدراوه که - گه لاتیا ۲: ۲۰
۵۳	به شی دوازده یه م: خودا خۆی له ودا نیشه ته جیت ده کات - دووهم کۆرنسۆس ۱: ۲۱
۵۸	به شی سێزده یه م: هه موو ساتیک - ئیشیا ۲۷: ۲-۳
۶۳	به شی چوارده یه م: رۆژ له دوای رۆژ - ده رچوون ۱۶: ۴
۶۷	به شی یازده یه م: له م ساته دا - دووهم کۆرنسۆس ۶: ۲
۷۲	به شی شازده یه م: به جیه پشته ننی هه موو که سپک له پیناوی ئه ودا - فیلیپی ۳: ۸-۹
۷۷	به شی هه فده یه م: له رێگهی رۆچی پیرۆزه وه - یه که م یۆحه نا ۲: ۲۷
۸۲	به شی هه ژده یه م: له ئارامی رۆحدا - ئیشیا ۳۰: ۱۵
۸۷	به شی نۆزده یه م: له کاتی سه ختی و ناخۆشیدا - یۆحه نا ۱۵: ۲

۹۲	به‌شى بيستم: بۆ ئه‌وه‌ى به‌ره‌ه‌مى زياتر بگرن - يۆحه‌نا ۱۵: ۸،۵
۹۶	به‌شى بيست و يه‌كه‌م: بۆ ئه‌وه‌ى ه‌پ‌زتان له‌ نو‌پ‌ز كردندا هه‌ ب‌ي‌ت - يۆحه‌نا ۱۵: ۷
۱۰۱	به‌شى بيست و دووهم: له‌ خۆشه‌ويستى ئه‌ودا به‌رده‌وام بن - يۆحه‌نا ۱۵: ۹
۱۰۶	به‌شى بيست و س‌يه‌م: په‌يوه‌ست بن، وه‌ك په‌يوه‌ستبوونى مه‌سيح له‌ باوكدا - يۆحه‌نا ۱۵: ۹، ۱۰
۱۱۱	به‌شى بيست و چوارهم: گو‌پ‌رايه‌لبوونى فه‌رمانه‌كانى - يۆحه‌نا ۱۵: ۱۰
۱۱۶	به‌شى بيست و پ‌ينجه‌م: بۆ ئه‌وه‌ى خۆشيت ته‌واو ب‌ي‌ت - يۆحه‌نا ۱۵: ۱۱
۱۲۱	به‌شى بيست و شه‌شه‌م: ده‌رخستن و نيشاندانى خۆشه‌ويستيتان بۆ خوشك و برايان - يۆحه‌نا ۱۵: ۱۲
۱۲۶	به‌شى بيست و چه‌وته‌م: بۆ ئه‌وه‌ى گونا هه‌كه‌يت - يه‌كه‌م يۆحه‌نا ۳: ۵، ۶
۱۳۰	به‌شى بيست و هه‌شته‌م: ئه‌و ه‌پ‌ز و تواناى تۆيه - مه‌تا ۲۸: ۱۸
۱۳۵	به‌شى بيست و نۆيه‌م: له‌ خۆماندا نيه - مه‌تا ۲۸: ۱۸
۱۳۹	به‌شى س‌يه‌م: ده‌سته‌به‌ريى په‌يمانى نو‌ى - عي‌رانييه‌كان ۷: ۲۲
۱۴۳	به‌شى سى و يه‌كه‌م: شكۆمه‌نده‌كه - كۆلۆسى ۳: ۳، ۴

یوحنا ۱۵: ۱-۱۲

«منم میوی راسته‌قینه، باوکیشم ره‌زه‌وانه‌ک‌یه. هر لقیک له مندا بهر نه‌گریت لیی ده‌کاته‌وه. هر لقیکیش بهر بگریت پاکی ده‌کاته‌وه تاکو به‌ره‌می زیاتر بدات. ئیوه ئیستا به‌هوی ئه و قسه‌یهی بوم کردن پاکن. به منه‌وه په‌یوه‌ست بن و منیش به ئیوه‌وه. چون لق به‌ته‌نھا ناتوانیت به‌ره‌م بدات نه‌گر به دار میوه‌که‌وه په‌یوه‌ست نه‌بیت، ئیوه‌ش ئاوان، نه‌گر به منه‌وه په‌یوه‌ست نه‌بن. «منم میوه‌که و ئیوه‌ش لقه‌کانن. ئه‌وهی به منه‌وه په‌یوه‌ست بیت و منیش به‌وه‌وه، ئه‌وا به‌ره‌می زور ده‌گریت، چونکه به‌بی من ناتوانن هیچ شتی بکن. ئه‌وهی به منه‌وه په‌یوه‌ست نه‌بیت وهک لق فریده‌دریته‌وه‌وه، وشک ده‌بیت و کوده‌کریته‌وه، فریده‌دریته‌وه‌وه ناو ناگر و ده‌سووتیت. نه‌گر به منه‌وه په‌یوه‌ست بن و وته‌کانم له ناختان بچه‌سپیت، هرچی به‌کتان ده‌وی داوای بکن بوتان ده‌بیت. باوکم به‌مه شکودار ده‌بیت، که به‌ره‌می زور به‌ینن، به‌م شیوه‌یه ده‌بنه قوتابی من. «هر وهک چون باوک منی خوشویستوه، ئاوا ئیوه‌م خوشویستوه، جا به خوشه‌ویستی به‌مه‌وه په‌یوه‌ست بن. نه‌گر ئیوه کار به راسپارده‌کانم ده‌کن، به خوشه‌ویستی به‌مه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بن، هر وهک من کارم به راسپارده‌کانی باوکم کردوه و به خوشه‌ویستی به‌یه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بم. ئه‌م شتانه‌م پی گوتن تاکو خوشی منتان تیدا‌بیت و خوشیتان پر و ته‌واو بیت. راسپارده‌ی من نه‌مه‌یه: به‌کتریتان خوشبوئی وهک خوشمویست.»

پیشہ کی

به درڑایی ژیانی عیسا له سهر زهوی، ئەو وشه سهره کیهی که به کاریده هینا له کاتی قسه کردنی له باره ی په یوه ندی قوتابیه کانی له گه‌ل خوئی، وشه ی «شوینم بکه ون» بوو. کاتیک خه ریک بوو ده گه راپه وه بو ئاسمان، ده سته واژه یه کی نوئی پی به خشین که باشتر وه سفی په یوه ندی نزیک و رۆحییان له گه‌ل خوئی ده کات و شکۆی عیسا ده رده خات. ئەو ده سته واژه یه ش ئەمه بوو: «به منه وه په یوه ست بن».

به داخه وه ئەو شوینکه وتوو ه راسته قینانه ی عیسا زۆرن که واتای ته واوی ئەم ده سته واژه یه نازانن. له گه‌ل ئەوه ی که متمانه یان به رزگار که ره که یانه بو لیخۆشبوون و یارمه تی، وه هه ول ده دن گوپراهه لی بن، درک به واتای نزیک بوونه وه و یه کبوون و گرنگی پیدان و په یوه ندی ناکهن، کاتیک عیسا ده فهرمویت: «به منه وه په یوه ست بن.» ئەمه نه ک ته نها له ده سته دانیکی حه قیه یه بو یان له ئاستی تاکه که سیدا، به لکو له ده سته دانیکی زۆر گه وره شه بو کلیسا که یان و ئەو جیهانه ی که تیدا ده ژین.

ئه گه ر پیرسین بۆچی ئەوانه ی به راستی رزگار که ره که یان قبول کردوو، وه نوئیوونه وه یان له رۆحی پیرۆزدا تاقی کردۆتوه، نه یان توانیوه هه موو ئەو رزگارییه ئەزموون بکه ن که بو یان ئاماده کراوه، دلنیا م وه لآمه که له زۆربه ی باره کاندایه مه به: نه زانیی که به ره وه بیباوه ریمان ده بات. ئەگه ر له کلیسا کاندایه ی په یوه ستبوون به مه سیح، ژیانی یه کبوون له گه‌ل ئەودا، ئەزموونی ئاماده بوونی له هه موو ئان و ساتیکدا، وه کو بابه تی لیخۆشبوومان له لایه ن خوینی عیسا وه، بایه خ و گرنگی پی بدرابا و باسی لئوه کرابا، ئەوا من دلنیا م که زۆر پیک خه لک به دلخۆشیه وه بانگه یشتی ژیا نکی له و شیوه یه یان قبول ده کرد. وه کاریگه ریه که ی له ئیو ژیا نی باوه رداردا تیشکی ده دایه وه کاتیک که ئەزموونی پاک ی و هیز، خۆشه ویستی و شادی، به ره مه مدانیان ده کرد، له گه‌ل هه موو ئەو پیرۆزییه ی که به په یوه ستبوون له گه‌ل مه سیح به ده ست دیت.

من ئەم وشانه م پیکه وه ناوه تاکو یارمه تی ئەوانه بده م که هیشتا به ته واوی له واتای په یوه ستبوون به مه سیح تینه گه یشتوون، یان ئەوانه ی که ترسا ون له وه ی که گه یشتن به م ژیا نه له سه رووی ده سه لاتی ئەوانه وه یه. ته نها به به رده وام دوو پات کردنه وه، مندالیک وانه کانی فیر ده بیت. ته نها به به رده وام چاک کردنه وه ی شیوازی بیر کردنه وه ی که سیک له وانه کانی باوه ر، که باوه رداره که پله به پله لییان تیده گات و وه ریان ده گریت. هیو دارام ئەم به ره مه بو هندی ک که س، به تابه تی بو باوه رداره تازه کان، یارمه تیده ر بیت که

به جوان سهرنجی ټه و شه به هاداران به بدن: «به منه وه په یوه ست بن،» له گهل ټه و وانانه ی که په یوه سته به نه ونه ی میوه که وه. هه نگا و به هه نگا و ده بیینن که ټه م به ټینه و اتای چیه بو ټیمه، چه نده دلنیا یین له وه ی که نیعمه ټمان پی دراوه تا کو و امان ټیکات گو پرایه ل یین، ټه زمونکردنی به ره که ته که ی چه نده پیویسته بو ده سته به رکردنی ټیا ټکی ته ندروست بو باوه پردار، وه چه ند بیو ټه به پیروزیه کانی که ټی ده رټیت. کاتیک که گو ټده گرین، بی ری ټی ده که ی نه وه، وه نو یټ ده که یین، رو حی پیرو ز و شه که مان بو ده کات به رو ح و ټیان. وه ټه م و شه یه ی عیسا ش ده بیته هی زی خودا بو رزگاری، له وه وه ټه و باوه ره دیت که ټه و به ره که ته وه رده گریت و ما وه یه کی زوره ټاره زووی ده که یین.

له قوولای ی دل مه وه نو یټ ده که م که خودای میهره بان به دل خو شیه وه ټه م کتیه پیرو ز بکات، بو ټه وه ی یار مه تی ټه وانه بدات که ده یانه ویت به ته وای ټه و بناسن، وه ک چو ن چاپه بنه ره ټیه که ی که زمانی هو له ندیبه، پیروزی کردوه. نو یټ ده که م که به هه ر پړگایه ک بیت منداله ټا زیزه کانی زو ر بکات، ټه وانه ی که هی شتا خو یان یه کلای ی نه کردوه ته وه، بو ټه وه ی بیینن که چو ن عیسا خا وه ندراریه تی هه موویان ده کات، وه چو ن ټه گه ر پر به دل ته نها خو یان را ده ستی ټه و بکه ن، خو شی و شادیه کی بیو ټه و شو کدار تا قی ده که نه وه (یه که م په ترؤس ١: ٨). نو یټ ده که م که هه ر یه کیکمان که ده ستمان کردوه به تامکردنی ټه م ټیانه شیرینه، به ته وای بینه شایه تی بو نیعمه ت و هی زی خودا که مان بو ټه وه ی ټیمه به یه که گرتووی به ټی ټه وه له گهل خو ی. وه نو یټ ده که م که ټیمه دا وای و شه و پړگا بکه یین بو ټه وه ی که سانی دیکه به یینه سه ر پړگای باوه ری ته وای بو خودا. ته نها به م به ره همداریه ده توانین یه کبوونی هه می شه بیمان بیار یزین.

له کو ټایید، دا و ده که م که پړگه م پټی بدریت بو ټه وه ی ټامو ژگاریه کی بچووک بده مه خو ټنه ره کانم. گه شه کردن له میوه که که عیسا یه کاتی ده ویت؛ چا وه پړی ټه وه مه که که به بی ته رخانکردنی ټه و کاته بو عیسا، بتوانیت په یوه ست بیت پییه وه. ټه وه به س نیبه و شه ی خودا یان ټه و بیرو بو چوون و فیکردنانه بخو ټیته وه که ټیره باس کراون، یان کاتیک پی ت وایه که له بابه ته سه ره کیه کانی کتیی پیرو ز ټیگه یشتووی و دا وای پیروزی له خوا ده که ییت، وه له خودا دوور ده که ویته وه و ټومیدی ټه وه ده خوازیت که به ره که ته که وه کو خو ی به نییته وه. نه خیر، په یوه ستبوون به عیسا ی مه سیحه وه پیویستی به وه یه که رو ژانه کات بو باوکی ټاسمانی و عیسا ته رخان بکه ییت. ټیمه هه موومان ده زانین که رو ژانه کاتی تاییه ت به نا نخواستردن ته رخان ده که یین. هه موو پیشه گه ریک گرنگی به ټه می نیوه رو ده دات، چونکه ده زانیت که گرنگیه کی زوری هه یه. به هه مان شیوه، ټه گه ر همانه ویت له پړگه ی

عیساوه بژین، پئویسته خواردن له و وه بگرین (یوچه نا 6: 0۷)؛ پئویسته ئیمه به ته واوی له وه تیگه یین که باوکمان له ژیانی عیسا دا خواردنی ئاسمانی پی به خشیوین. له بهر ئه وه، ئه وه ی ده یه ویت فیری په یوه ستبوون به عیسا وه بیت، ده بیت هه موو رۆژیک کات ته رخان بکات، پیش ئه وه ی کتییی پیروژ بخوینیته وه، وه کاتی خویندنه وه، وه دوا ی خویندنه وه، بو ئه وه ی په یوه ندی زیندووی له گه ل عیسا ی زیندوودا هه بیت. ده بیت به ئاشکرا و به ویسته وه خو ی بیه ستپته وه به کاریگه ری پیروزی عیسا وه - هه لی ئه وه به عیسا ده دات که به رزی بکاته وه و له ژیا نه مه زنه که یدا بیپارژیت.

وه ئیستا، بو هه موو منداله کانی خودا، ئه وانه ی که عیسا ریگه م پیده دات مه به سستی میوی ئاسمانیان بو روون بکه مه وه، سلو و خوشه ویستی برایانه یان پیشکesh ده که م، له گه ل نویتر بو یه که به یه که یان که ده وله مه ندی و ئه زموونی ته واوی په یوه ست بوون به عیسا ی مه سیحه وه وه بگرین. با نیعمه تی عیسا و خوشه ویستی خودا و هاوه لئی پوچی پیروژ، بیت به به شیک له ژیانی رۆژانه یان. ئامین.

به شی یه کهم

هه موو ئه وانهی که هاتوون بو لای

«وهرن بو لام» (مهتا ۱۱: ۲۸)

«به منهوه په یوه ست بن» (یوحنا ۱۵: ۴)

ئیه که گویتان گرتووه و وه لامی بانگهیشتی «وهرن بو لام» تان داوه ته وه، ئەم بانگهیشته نوویه تان بو دیت که ده لیت: «به منهوه په یوه ست بن». په یامه که له هه مان رزگار کهری خوشه ویستییه وه دیت. بیگومان ئیه هه رگیز په شیمان نه بوون له وهی که بوچی وه لامی بانگهیشته که ی مه سیحان داوه ته وه و هاتوون بو لای. ئیه ئەزموونی ئەوه تان کردووه که وشه که ی راستیه؛ هه موو ئەو به لئانه ی که جیه جیی کردوون؛ ئیه ی کردووه به هاوبه شی به ره که ته کان و شادی خوشه ویستییه که ی. ئایا به خیره اتنه که ی گه رموگور نه بوو، لیخوشبوونه که ی پر و ئازادانه نه بوو، خوشه ویستییه که ی شیرینترین و به هادارترین نه بوو؟ له جاریک زیاتر، له یه کهم هاتنتاندا بو لای ئەو، هوکاریکتان هه بوو که بلین: «ئیه وه تا نیوه شم پی رانه گه یه نراوه» (یه کهم پاشایان ۱۰: ۷).

وه هیشتا ئیه سکالای بی هیوایی ده که ن. له گه ل تپه ربوونی کات، پشبینیه کانتان نه زانراوه. ئەو پیرۆزییه ی که رۆزگاریک چیژتان لپی وهرده گرت، نه ماوه؛ خوشه ویستی و شادی یه کهم چاوپیکه وتن له گه ل رزگار که ره که تان، له جیاتی ئه وه ی قوولی بکه نه وه، لاواز و سست بووه. زور جار پرسیار ده که ن، ناخو هوکاره که ی چیه که له گه ل رزگار که ریکی له م شیویه، زور مه زن و پر خوشه ویستی، که چی ئەزموونه کانتان له باره ی رزگار بوونه وه ته واو نییه.

وه لامه که زور ساده یه. لپی دوور که وتیه وه. ئەو پیرۆزییه ی ده یه خشیت، هه مووی به نده به «وهرن بو لام»، وه؛ وه ته نها ئەو کاته ده توانیت چیژی لی وه ربگریت که په یوه ندیه کی نیکت له گه لی هه یه. یان ئەوه تا به ته واوه تی تینه گه شتویت، یان به ته واوی به بیرت نایه ته وه، که بانگیشته کردنه که واته، «وهرن بو لام و له گه ل مندا میننه وه». وه ئەمه ش مه بهستی راسته قینه ی ئەو بوو کاتیک بو یه کهم جار بانگی کردی بو لای خوی. ئەمه بو ئەوه نه بوو که بو ماوه ی چهند کاتژمیریک بتگورپیت له گه ل خوشی و شادی و رزگار بوونه که ی، پاشان بتنیرپیت به ره و ئاواره بوون له دلته نگی و گونا. ئەو چاره نووسیکی باشتی بو داناویت له پیرۆزکردنیک کاتی، که ته نها له نوێژ و به ده ستهینانی شتیکی تاییهت شاد بیت، پاشان تپه ریپیت، وه کو ئەوه ی پیویست بکات ئەو شادییه بگه ریپیته وه

که به شیکی گورهی ژیانت تیایدا به سه رده چیت.

نه خیر، له راستیدا ئەو ئاماده کاری بۆت کردوو ه بۆ په یوه ستبونت له گه‌ل خۆیدا، که هه موو ژیان و هه موو ساتیکت به سه ر بهیت و ده کریت کاری پۆژانه ت ته واو بکریت تییدا، وه خۆشی و شادی هه تاهه تایي له گه‌لیدا هاو به ش بکهیت. ئەوه مه بهستی ئەو بوو کاتیک فه رمانی «به منه وه په یوه ست بن» ی زیاد کرد بۆ «وه رن بۆ لام». بانگه‌شتی «وه رن»، راستگۆیی، باوه ر، خۆشه ویستی، به خشین و میهره بانی له خۆ ده گریت و ئەو نیعمه ته بوو که بانگه‌شتیکی زیاتری کرد بۆ ده سه ته واژه ی «په یوه ست بن». هه ر دوو وشه که مایه ی سه رنجیکی زۆرن. به ره که تیکی مه زن له گه‌ل فه رمانی «وه رن» دا هه یه، به هه مان شیوه فه رمانی «په یوه ست بن» گه نجینه یه کی زۆر مه زنت ده خاته به رده ست.

به تایه تی سه رنجی ئەوه بده که ئەو نافه رمویت «وه رن بۆ لام و له گه‌ل من په یوه ست بن»، به لکو ده فه رمویت «به منه وه په یوه ست بن». په یوه ندییه که ته نها بۆ ئەوه نه بوو که هه تاهه تایي بییت، به لکو نریک و ته واو بییت. ئەو باوه شی کرده وه تاکو تۆ بخاته باوه شی خۆیه وه؛ دلێ کرده وه تاکو به خیره اتنت بکات بۆ ناو دلێ؛ ئەو ژیان و خۆشه ویستی ته واوی خودایانه ی خۆی به خشی، وه پیش نیاری ئەوه ی بۆ کردیت که بتکات به هاوه لێ خۆی، که به ته واوی تۆ له گه‌ل خۆیدا بکات به یه ک. واتایه کی زۆر قوول له پشت فه رمانی «به منه وه په یوه ست بن» وه هه یه که هیشتا درکت پێ نه کرده وه و نایزانییت.

عیسا چه نده له قوولایی دلێه وه هاواری کرد و فه رمووی: «وه رن بۆ لام» به هه مان شیوه داوای کرد و فه رمووی: «به منه وه په یوه ست بن». ئایا ترسی گونا ه و نه فره ت بوو که تۆی به ره وه عیسا راکیشا؟ ئەو به خشینه ی له یه که م هاتنی عیسا به ده سه ته پینا، له گه‌ل هه موو ئەو پیروزیانه ی که لپی ده پرزا، ته نها له ریگه ی په یوه ست بوون به وه وه ده کریت پشتراست بکریته وه و به ته واوی چیژی لێ وه ربگیردیت. ئایا تامه زرۆیی ناسینی ئەو و چیژوه رگرتن له خۆشه ویستییه بیکۆتاکه ی بانگی تۆ ده کات؟ یه که م هاتنی وه کو چه ند دلۆپه ئاو یک بوو که تام بکریت، ته نها په یوه ست بوونه که ده تواتیت به راستی ئاسووده یی بۆ پۆحه تینوه که مان دا بین بکات، وه خواردنه وه له رووباری خۆشیمان پی به خشی ت که له ده سه ته راستیدا یه (زه بووره کان ۱۶؛ ۱۱؛ ۳۶: ۸). ئایا ئەوه زۆری تامه زرۆیی بۆ ئازاد بوون له کو ت و به ندی گونا ه بوو، بۆ ئەوه ی پاک و پیرو ز بین، وه ئارامی بدۆزینه وه، ئارامی خودا بۆ پۆحمان، که ئیمه ی به ره وه ئەو راکیشا؟ ئەمه شت ئەو کاته بۆ ئاشکرا ده بییت که به وه وه په یوه ست ده بییت؛ ته نها به په یوه ست بوون به عیسا وه ئارامی له ودا به ده سه تدی ت. ئەگه ر ئومیدی ئەوه ده خوازیت که به شکۆمه ندییه وه بیته میراتگر و مالکی هه میشه بییت

له خزمهت يه زدانی جاويدانيدا هه بېت و له م ژيانه دا تامه ی شکومه ندييه که ی بکه یت، نه و ده بېت په يوه ست بيت به عيساو.

له پراستيدا هېچ شتېک ئپوه ناچار به هاتن ناکات نه گهر خاوه ن هېژیکي زياتر نه بېت له «به ووه په يوه ست بن». چاکت کرد که هاتیت، چاکتريش ده که یت که په يوه ست بيت به عيساو. کي دواي نه ووه ی بانگه پشستی ناو کوشکی پاشادا ده کریت، رازی ده بېت به ووه ی له به رده م ده گاکه یدا بوه ستیت، له کاتیکدا پاشا بانگه پشستی ده کات بو نه ووه ی پروات و له گه ل خودی خویدا دابنیشیت، وه هه موو شکو و ژيانه شاهانه که ی له گه لدا به ش بکات؟ با ئیتر پروینه ژوروه وه و په يوه ست بين پپيه وه، وه چپژ له وه هه موو پپداويستيه فراوانه وه برگرين که خوشه ويستيه سه رسوره پپنه ره که ی بو ی دابین کردووين!

وه هیشتا ترسم هه یه که له گه ل نه ووه ی هه ندیک که س به پراستی هاتوون بو لای عيسا، به لام به دلته نگيه وه دان به وهدا ده نین که زانباريه کی زور که میان له باره ی نه م په يوه ستبوونه پپروژه وه هه یه. له بهر هه ندیک هوکار، هه رگيز به ته واوه تی تینه گه شتوون که نه مه مه بهستی بانگه پشستی رزگار که ره که بو. له گه ل هه ندیکي دیکه، هه رچه نده وشه که یان بیستوه، به لام نازانن که ژيانیکي له م شپوه یه، په يوه ست به هاوه لپيه وه، مه حال نييه، وه به پراستی ده توانن پپی بگهن. هه ندیکيش ده لپن، هه رچه نده باوه پريان به وه هه یه که ژيانیکي له م شپوه یه مه حال نييه، وه به دوايدا ده گه رپن، به لام هه رگيز نه پنی نه وه ده سته که و تنه یان نه دوزيوه ته وه. وه هه ندیکي دیکه، دان به وهدا ده نین که ده زانن نادلسوزی خو یان وایان لی ده کات که له خوشی نه وه پپروزیه دوور بکه ونه وه. کاتیک رزگار که ره که نه وانی له خو گرت، نه وان ناماده نه بوون که مپننه وه، ناماده نه بوون هه موو شتپکیان به خشن، وه بو هه میشه، ته نها له گه ل عيسادا مپننه وه.

من به ناوی عيسای مه سیحه وه که رزگار که ری نه وان و منیشه، به م په یامه پپروژه وه هاتووم بو لای هه موو نه وه که سانه و پپیان ده لپم: «به منه وه په يوه ست بن». به ناوی عيساو بانگه پشتیان ده که م که بین، بو نه ووه ی پپکه وه پروژانه بیر له واتای نه وه فرمانه بکه ینه وه، بیر له وانه کانی بکه ینه وه، بیر له و ته و به لپنه کانی بکه ینه وه. ده زانم که بو باوه پرداری نوئی نه وه پرسیارانه چهنده قورسه که په يوه نديیان به بابه تی په يوه ستبوونه وه هه یه. به تايه تی له نه گه ری هه بوونی کاری قورسی پروژانه و که می سهرنج و سه رقالبوون نه م بابه ته قورستر ده بېت. من نالپم ده توانم هه موو نه م قورسایانه لابه م، عيسای مه سیح خوی به رچی پپروژ پپويسته نه مه بکات.

به لام نه ووه ی که نه نجامی ده ده م، نه ووه یه که به نيعمه تی خودا پروژانه فرمانی پپروزی

گهوره که مان دووباره ده که مه وه که بریتیه له «به منه وه په یوه ست بن»، هه تا ده چیته دلّه وه و له ویدا شویتیک ده دوزیته وه، به جوریک که ئیر له بیرنه کریت و پشتگوئی نه خریت. ده مه ویت له ژیر رووناکي و واتای کتیبی پیروز بیری لئ بکهینه وه، تا کو تیبگهین که ئه وه دروازه ی دلّه، ده کریته وه بو ئه وه ی شتیک وه ربگریت له وه ی که پیشکش ده کریت و چاوه پروان ده کریت. بهم جوړه ئیمه ریگا و شیوازه کانی به ده سته پانی ئه م په یوه ستبونه ده دوزینه وه، وه ده زانین که چ شتیک دوورمان ده خاته وه و چی یارمه تیمان ده دات بو ئه وه ی نزیك بین لئی. بو یه هه ست به بانگه شه کانی ده کهین و ناچار ده بین ئه وه قبول بکهین که ناتوانین به ته واوی وه فاداری پاشاکه مان بین ئه گهر به ساده پی و له دلّه وه ئه م فرمانه ی قبول نه کهین.

خوشک و براکانم وهرن با پوژانه خو مان بخهینه بهر پیی، وه سهرنج بدهینه وشه کانی و هه میسه چاومان له سهر ئه و بیت. با به متمانه ی ته واوه و برۆین بو لای، چاوه ریی ده نگه پیروزه که ی بکهین - ئه و ده نگه نزمه نارامه ی که له و ره شه با و گهرده لولانه ی که به رد له ت ده کهن، به هیتره - له ریگه ی روچی زیندوو یه وه هه ناسه بدهین که ده روو نماندا و ده فهرمویت: «به منه وه په یوه ست بن». ئه و روچه ی که به راستی ده بیستیت که عیسا خو ی ئه م وشانه ده فهرمویت، له گه ل ئه م وشانه دا هیزی قبول کردن و پاراستنی ئه و پیروزییه وهرده گریت که عیسا پیشکشی ده کات.

رزگار که ره پیروزه که مان، قسه مان بو بکه، با هه ره یه کیکمان ده نگه پیروزه که ت بیستین. با ههستی پیوستیه کا مان، وه باوه ری خو شه ویستیه نایابه که ت، تیکه ل بیت له گه ل ژیا نه نایابه که ی که تو پیمان ده به خشیت؛ و امان لئ بکه هه میسه گوئی بگرین و گویرایه لی ئه م وته یه ت بین: «به منه وه په یوه ست بن». با پوژانه وه لامی دلّمان روونتر و ته واوتر بیت که بریتیه له «رزگار که ره پیروزه که، من په یوه ست ده بم به تو وه».

به‌شی دووهم

حه‌سانه‌وه بو رۆحتان ده‌دۆزنه‌وه

«وه‌رن بو لام ئه‌ی هه‌موو ماندوووان و بارگرانه‌کان، من ده‌تانحه‌سپنمه‌وه. نیری من بخه‌نه سه‌ر خۆتان و له‌ منه‌وه فیر بن، چونکه‌ دلنه‌رم و بیفیزیم، هه‌سانه‌وه‌ش بو ده‌روونتان ده‌دۆزنه‌وه.» - مه‌تا ۱۱: ۲۸-۲۹

حه‌سانه‌وه بو رۆح: ئه‌مه‌ یه‌که‌م به‌لین بوو که‌ عیسا‌ی رزگارکه‌ر گشتگیر و فراوانی کرد بو ئه‌وه‌ی گوناها‌ره‌ ماندوووه‌کان رزگار بکات. له‌ شتیکی ساده‌ ده‌چیت، به‌لام له‌راستیدا ئه‌م به‌لینه‌ زۆر گه‌وره‌ و مه‌زنه‌. ئایا هه‌سانه‌وه بو رۆح به‌ واتای رزگاربوون له‌ هه‌موو ترسیک نایه‌ت، یان به‌خشین بو هه‌موو ویستیک، یان پرکه‌ره‌وه‌ی هه‌موو چه‌زیک؟ وه‌ ئیستاش ئه‌مه‌ ئه‌و دیاریه‌یه‌ که‌ به‌ هۆبه‌وه‌ عیسا‌ رزگارکه‌ر که‌سه‌ ئاواره‌ و سه‌رگه‌ردانه‌که‌ به‌ده‌ست دینیته‌وه‌ و په‌یوه‌ستی ده‌کات به‌ خۆیه‌وه‌، ئه‌وه‌ی که‌ دلته‌نگه‌ به‌وه‌ی که‌ هه‌سانه‌وه‌که‌ی به‌پیی پیوست جیگیر نییه‌، یان ئه‌وه‌ نییه‌ که‌ هیوا‌ی بو ده‌خواست. ئه‌مه‌ هه‌وکاری ئه‌وه‌یه‌ که‌ هه‌سانه‌وه‌ نه‌دۆزراوه‌ته‌وه‌، یان تیکدراوه‌ یان دووباره‌ ون بووه‌: تو په‌یوه‌ست نه‌بوویت به‌وه‌وه‌.

تا‌کو ئیستا سه‌رنجت داوه‌ که‌ چۆن، له‌ بانگیشتکردنه‌ بنه‌په‌تیه‌که‌ی رزگارکه‌ره‌که‌ بو ئه‌وه‌ی بیین بو لای (مه‌تا ۱۱: ۲۸-۲۹)، به‌لینی هه‌سانه‌وه‌ دوو جار هاتوو، له‌گه‌ل جیاوازی مه‌رجه‌کان وه‌کو بلی ده‌قه‌که‌ ده‌لێت که‌ هه‌سانه‌وه‌ی په‌یوه‌ستبوون ته‌نها به‌ نزیکبوونه‌وه‌ له‌ په‌یوه‌ستبوون ده‌دۆزیته‌وه‌. یه‌که‌م جار رزگارکه‌ره‌که‌ ده‌فه‌رمویت: «وه‌رن بو لام، من ده‌تانحه‌سپنمه‌وه‌؛ هه‌ر ئه‌و ساته‌ی که‌ دیت و باوه‌ر ده‌هینیت، من ده‌تانحه‌سپنمه‌وه‌، هه‌سانه‌وه‌ی لیخۆشبوون و قبولکردن که‌ له‌نیو خۆشه‌ویستی مندا ده‌یدۆزنه‌وه‌. به‌لام هه‌موومان ده‌زانی که‌ ئه‌وه‌ی خودا ده‌یه‌خشیت کاتی پیوسته‌ بو ئه‌وه‌ی به‌ ته‌واوه‌تی بنه‌ هی ئیمه‌. پیوسته‌ له‌ئامیز بگیردریت، مامه‌له‌یه‌کی گونجاوی له‌گه‌ل بکریت، وه‌ له‌گه‌ل رۆحماندا تیکه‌ل بیت؛ به‌بێ ئه‌مه‌ ته‌نانه‌ت به‌خشینه‌که‌ی مه‌سیحیش ناتاوانیت بیکات به‌ هی خۆمان کاتیک که‌ دیته‌ سه‌ر ئه‌زموون و شادی ته‌واو.

وه‌ رزگارکه‌ره‌که‌ به‌لینه‌که‌ی دووباره‌ ده‌کاته‌وه‌، به‌ چه‌ند وشه‌یه‌ک که‌ به‌ پوونی باسی ئه‌و هه‌سانه‌وه‌یه‌ی یه‌که‌م ناکات که‌ بانگی ماندوووه‌کان ده‌کات، به‌لکو هه‌سانه‌وه‌یه‌کی گونجاو و تابه‌تر و قوولتر بو ئه‌و رۆحانه‌ی په‌یوه‌ستن به‌وه‌وه‌. ئیستا نه‌ ته‌نها ده‌فه‌رمویت: «وه‌رن بو

لام،» به لکو «نیری من بخه نه سهر خۆتان و له منه وه فیربن»؛ بینه قوتابی من، خۆتان بۆ راهێنانه کانم تهرخان بکهن، هه موو شتیک بدهنه دهست خواستی من، با هه موو ژیانتان له گه ل من یه ک بیته - به واتایه کی دیکه، به منه وه په یوه ست بن. وه دواتر نه ک ته نها ئه مه زیاد ده کات، «ده تانه سینمه وه،» به لکو «حه سانه وه ش بۆ ده رووتان ده دۆزنه وه»، ئه وه حه سانه وه یه ی له یه که م هاتنیدا به خشی، تۆ دۆزیته وه و کردت به هی خۆت، به لام حه سانه وه قوولتر و په یوه سته که له ئاشناییه کی زیاتر و هاوه لیه کی نزیکتره وه دیت، به خۆ به ده سته دانه وه یه کی پر به دل و دل سوژییه کی قوولتر. «نیری من بخه نه سهر خۆتان و له منه وه فیربن»، «به منه وه په یوه ست بن» - ئه مه ریگیای حه سانه وه ی په یوه سته بوونه.

ئهم وشانه ی رزگار که ره که ئه وه ده رده خات که زۆر جار به لاته وه جیگه ی پرسیار بووه: بۆچی ئه وه حه سانه وه یه ی که ناوبه ناو چیژی لی وه رده گریته، زۆر جار ون ده بیته. ده کریته هوکاره که ی ئه مه بیته: تۆ له وه تینه گه شتووی که خۆبه ده سته وه دانیه کی ته واوه تی بۆ عیسا نه یینی حه سانه وه ی ته واوه. خۆبه ده سته دانی ژیانی ته واوی که سیک بۆ ئه و تاکو ئه و حوکمی بدات و فه رمانی پیکات، نیری ئه و بخاته ئه ستۆی خۆی، وه فیری بکات و رابه ری بکات، لیوه ی فیربیته، پیوه ی په یوه ست بیته، ببیته به وه و ئه وه ئه نجام بدات که ئه و خواستی له سه ره - ئه مانه مه رجه کانی بوون به قوتابییه که به بی ئه وه نا کریته یه که م حه سانه وه ده سته بهر بکریته که عیسا له یه که م هاتنیدا به خشی. حه سانه وه که له مه سیحدایه، نه ک شتیک جیا له خۆی ده بیه خشت. وه ته نها به بوونی ئه و حه سانه وه که به راستی ده پارێزریته و چیژ و خۆشی لی ده بیتریته.

له بهر ئه وه یه که زۆریک له باوه رداره تازه کان له م راستییه تینه گه یشتن و حه سانه وه که یان به خیرایی کۆتایی پیهات. هه ندیکیان به راستی نه یانده زانی؛ هه رگیز فیر نه کرابوون که عیسا داوای وه فادارییه کی دابه شنه کراو ده کات به دل و به ژیان. ئه وان نه یانده زانی که هیچ شوینیک نییه له ژیاندا که عیسا نه یه ویت فه رمانه وایی بکات. نه یانده زانی که ئه و پیرۆزییه ی عیسا بانگه شه ی بۆ ده کات چه نده گشگیر و فراوانه. وه بۆ ئه و باوه ردارانه ی که بیرۆکه یه کیان هه بوو ده رباره ی ئه وه ی که ژیانی مه سیحیه ک پیوسته هه تا چ راده یه ک به پیرۆزی رابه ری بکریته، هه له که شتیکی جیاواز بوو: باوه ریان نه ده کرد که ژیا نیکی له و شیوه یه ده کریته به ده ست به تریته. نه یانگرت، وه نه یانگرته ئه ستۆ، ته نانه ت بۆ ساتیکیش نه چوون به لای نیری عیسا، پیمان وابوو که پیوستیان به جوړه هه ولدان و باشییه که که له سه رووی توانای ئه وانه وه یه. بابه تی په یوه سته بوونی هه میشه یی و پوژانه به عیساوه، شتیکی به رزه - له وانه یه دواتر به ده سته به یین له ژیا نیکی پیرۆز و گه شه کردوودا، به لام

به دنیاییه وه ئەمه شتیک نییه که باوه پرداره نوویه پینه گهییوه کان بیانهویت بهم شیوهیه دهست پی بکهن.

نه یاندەزانی که چۆن، کاتیک عیسا فەرمووی: «نیره کهم گونجاوه و بارم سووکه»، راستییە که ی فەرمو؛ لە راستیدا ئەوه نیره که یه که حەسانه وه دەبه خشیت، چونکه ئەو ساته ی رۆخت گوپرایه ل دەبیت، خودا خو ی هیژ و شادی ئەوه ت پی دەبه خشیت که بیکهیت. وه تینینیان نه کرد که چۆن، کاتیک فەرمووی: «له منه وه فیرن»، ئەمه ی زیاد کرد، «چونکه دلنەرم و بیفیزم»، تاکو بۆیان دەربخات که نەرم و نیاییه که ی هەموو پیوستییه کانیا ن بۆ دابین ده کات، وه هەلبیگرین وه ک چۆن دایکیک منداله لاوازه که ی هەلده گریت. ئەوان نه یاندەزانی کاتیک عیسا فەرمووی: «به منه وه په یوه ست بن»، ته نها داوا ی ئەوه ی کرد که خو یان رادهستی ئەو بکهن، خو شه ویستییه مه زنه که ی به خیرایی له خو یان ده گریت، وه دینا پارێزیت و پیروزیان ده کات. وه بۆیه، هەندیک نه یانتوانی به ته واوی پیروژ بن، شکستیان خوارد چونکه متمانه ی ته واویان نه بوو. ئەم دووانه، پیروزی و باوه، توخمی سه ره کی ژیا نی مه سیحیه - واته خو به دهسته وه دان و به خشینی هەموو شتیک به عیسا، وه به دهسته یانی هەموو شتیک له عیسا وه. ئەو دووه پیکه وه به ندن؛ له یه ک وشه دا یه کیان گرتوو: خو به دهسته وه دان. خو به دهسته وانیکی ته واو ئەوه یه که چه ند گوپرایه ل بیت ئەوه نده ش متمانه ت هەبیت، وه چه نده متمانه ت هەبیت، ئەوه نده ش گوپرایه ل بیت. له گه ل ئەو هه له تیگه شتنه له سه ره تاوه، گومانی تیدا نه بوو که ژیا نی قوتا بییه که ئەو هیژ و شادییه ی نه بوو که هیوا ی بۆ خوا سترا بوو. تو چه ندین گونا هت کردوو به بی ئەوه ی بزانی، چونکه فیرنه کراویت که چۆن عیسا ده یه ویت به ته واوه تی حوکمت بکات، وه چۆن بۆ ساتیک نه تده توانی راستودروست بیت مه گه ر ئەوه ی که زۆر له نزیکته وه بووا یه. له شته کانی دیکه وه ده تزانی گونا ه چیه، به لام هیژی ئەوه ت نه بوو بیبه زینیت، چونکه نه تده زانی یا ن باوه رت نه بوو که چۆن عیسا ده یه ویت بتپارێزیت و یارمه تیت بدات. به شیوه یه کی دیکه، زۆر نییه پروناکی شادی یه که م خو شه ویستت له ده ستدا وه، وه پینگاکه ت، «رێچکه ی راستودروستان وه ک پروناکی به ره به یانه، پروناکتر و پروناکتر ده بیت هه تا ده بیته رۆژی ته واو» (په نده کانی سلیمان ٤: ١٨)، وه ک ئاواره بوونه که ی ئیسرا ئیلی لیدیت له چۆله وانی، هه میشه به رپوه بوون، زۆر دوور نه ده که وتنه وه، به لام هه میشه که میان ده هینا له به لینی حەسانه وه. رۆحی ماندوو، وه ره و ئەمپرو ئەم وانیه فیربه که شوینیک هه یه به دهسته یانی سه لامه تی و سه رکه وتن، ناشتی و حەسانه وه، هه میشه شتیکی دلنیا و بیگومانه. وه ئەو شوینه که دل ی عیسا یه، هه میشه کراوه یه بۆ ئیوه.

بەلام، بەداخەو، گویم لە کەسێک بوو گوتی کە ئەم پەيوەستبوونە، نیری بخەینە سەر خۆمان، بۆ ئەوەی لێوێ فیر بین، زۆر سەختە، وە هەولدان بۆ بەدەستھێنانی لە گوناھەکانی جیھان زیاتر حەسانەووە کە تێک دەدات. چەند ھەلەبەھەم شیوێە قسە بکەیت، وە چەند جار وشەگەش بیستراو! دەبیت ئەم پرسیارە لە خۆمان بکەین: ئایا گەشتیار ماندووتر دەبیت ئەگەر لە مالێکدا یان جینگایە کەدا بەسێتەو؟ یان ئایا مندالێک ماندوو دەبیت کە لە باوھشی دایکیدا دەحەسێتەو؟ ئایا مالا کە نییە پەنای گەشتیارە کە ی داو؟ ئایا باوھشی دایکە کە نییە ئاگای لە مندالە کە دەبیت و دەبھێلێتەو؟ بۆ عیسا بە ھەمان شیوێە.

پۆخە کە پێویستە خۆی پادەستی عیسا بکات، ئازام بێت و بەسێتەو لە ئاسوودەیی ئەو خۆشەویستیەیی لەخۆی گرتوو و دەپیارێزێت. وە لەبەر ئەوەی خۆشەویستیە کە ی ئەو نەندە زۆرە کە ئەم دلە بچوکە ی ئیمە ناتوانیت لەخۆی بگریت؛ وە ک ئەو وایە کە نەتوانین باوەر بکەین ھەموو پۆژیک مەسیحی ھەرە بەتوانا فیرمان دەکات و دەمانپارێزێت. وە ئەمەش ئەوەیە کە بەلێنی دا، بەبێ ئەمە ناتوانیت بەراستی حەسانەوومان پێ بەخشیت. وە کاری خۆی وامان لێدەکات بە پەيوەستی بھیننەو کاتیک خۆمان پادەستی ئەو دەکەین. دەبیت زیادەرەوی بکەین لەوێ خۆمان ھەلبدەینە باوھشی خۆشەویستی ئەو، وە خۆمان پادەستی پاراستنە پیرۆزییە کە ی ئەو بکەین. ئەو نیرە کە نییە، بەلکو بەرھەلستیە دژی نیرە کە، کە کیشەمان بۆ دروست دەکات؛ بە خۆبەدەستدانێکی پڕ بەدل بۆ عیسا، کە گەورە و پارێزەری ئیمە، ھۆکاری دۆزینەو و مسۆگەرکردنی حەسانەووە کە یە.

وەرە، خوشک و برای باوەر دارم، با ئیمە ئەم پۆ دەستبکەین بە قبولکردنی وشە ی عیسا ی مەسیح. ئەمە فەرمانێکی پرونە: «نیری من بخەنە سەر خۆتان و لە منەو فیرن»، «بە منەو پەيوەست بن»، فەرمانێک کە پێویستە گوپرایەلی بین. قوتابی گوپرایەل دەر بارە ی ئەگەر یان دەرئەنجامەکان پرسیار ناکات؛ ھەموو فەرمانەکانی مامۆستا کە ی کە پێی بەخشیووە قبول دەکات چونکە متمانە ی تەواوی بەو ھە یە کە مامۆستا کە ی ھەموو شتیکی پێویستی بۆ دا بین کردوو. ھیز و توانای بەرگەگرتن بۆ پەيوەستبوون بە حەسانەووە کە یەو، وە ئەو بەرە کە تە ی کە لە پەيوەستبوونەو سەرچاو دەگریت، ھ ی رزگار کەرە کە یە: گوپرایەل بوون ئیشی منە، بەخشین ئیشی ئەو. با ئەم پۆ گوپرایەلی فەرمانە کە ی بین، وە بویرانە وە لام بدەینەو وە بلین: «رزگار کەر، من بە تۆو پەيوەست دەبم. لە کاتی پەيوەستبووندا، نیری تۆ دەخەمە سەر خۆم؛ بەبێ دواکوتن ئەم کارە دەگرمە ئەستۆ؛ بە تۆو پەيوەست دەبم». با ھەر کە مەترخەمیە ک پێویستیە کی نوێ بدات بە فەرمانە کە، وە فیرمان بکات

له هه موو کات زیاتر گوښگرین هه تا ئه و کاته ی رۆحی پیروژ و ده کات گویمان له دهنگی عیسا بئ که به هه موو خو شه ویستی و ده سه لاتیکه وه ئه و وته یه ده فه رمو یت که هیوا و گوڤرایه لیمان هان ده دات: «پۆله گیان، به منه وه په یوه ست به»، بیستنی ئه م وته یه له لایه ن عیسا وه ده بیته کو تایی هینان به هه موو گومانه کان - به لئینیکی خودایی ده رباره ی ئه وه ی که به دلناییه وه ده بیته به خشر یت. وه به ساده یی واتاکه ی لیک ده در یته وه. په یوه ستبوون به عیسا وه هیچ نییه جگه له خو به ده سه ته وه دان بو ئه وه ی حوکمت بکات و فیرت بکات و پښگه ت پئ نیشان بدات، وه توانای ئه وه به قوتابی ده دات که له باوه شی هه میشه یی پر له خو شه ویستی عیسا دا بخه سیته وه.

چ هه سانه وه یه کی پر به ره که ته! هه سانه وه ی به ره هه م و تامی پئ شوه خت و هاوه لئی هه سانه وه ی خودی خودا به هو یانه وه دۆزراونه ته وه که هاتوون بو لای عیسا بو په یوه ستبوون پییه وه. ئه وه ناشتی خودایه، نارامی و هیمنییه مه زنه که ی جیهانه هه میشه ییه که، که به رزتره له هه موو تیگه یشتییک و دل و می شک ده پار یت. له گه ل مسو گه رکردنی ئه م نیعمه ته دا، ئیمه هیزمان هه یه بو هه موو کار یت، هاندان بو هه موو کیشمه کیشییک، به ره که ت له هه موو خاچیکدا، وه خو شی و شادی ژیان له خودی مردندا.

ئه ی رزگار که ره که م! ئه گه ر جار یتکی دیکه دل م گومان بکات یان بترسیت، ئه گه ر پیروژییه که ئه وه نده زۆر بیته که چاوه ریمان نه ده کرد، یان زۆر له وه به رزتر بیت که پیمان وایه به ده ست ناهیت یت، با گویم له ده نگت بیت بو ئه وه ی باوه ر و گوڤرایه لیم ببو و یته وه: «به منه وه په یوه ست بن»، «نیری من بخه نه سه ر خو تان و له منه وه فیر بن، هه سانه وه ش بو ده روونتان ده دۆزنه وه».

به شی سییه م

متمانه ی پی بکن که ده تانپاریژیت

«کۆشش ده که م ئه وه به ده سته پهنم که عیسا ی مه سیح له

پینا ویدا منی به ده سته پینا» - فیلیپی ۳: ۱۲

زۆر که س دان به وه دا ده نین که په یوه سته بوون به مه سیحه وه کاریکی پیروژه و شانازییه کی مه زنه، به لام به رده وام ده گه پینه وه بو ئه م پرسیاره: ئایا ده کریت به بی پچران ژیان به هاوه لیکردن له گه ل پزگار که ره که به سه ر به هین؟ باوه پرداره باشه کان، ئه وانه ی هه لی تایه تیان پی به خشاوه بو په ره پیدانی ئه م نیعمه ته، ده بیته به ده سته پهنن؛ به لام بو زۆرینه ی قوتابیه کان که ژیانان پر له نیگه رانی ئه م ژیا نه یه، به ده گمن پیشینی ده کریت. تاوه کو زیاتر له باره ی ئه م ژیا نه وه بیستن، زیاتر هه ست به شکۆ و به ره که ته که ی ده که ن، وه هه موو شتیک ده که نه قوربانی بو ئه وه ی بنه به شیک له م ژیا نه. به لام هه ست ده که ن زۆر لاوازن، دل سوژ نین؛ هه رگیز ناتوانن پینی بگه ن.

ئه م که سانه زانیارییه کی زۆر که میان له باره ی ژیا نه وه هه یه. درک به وه ناکه ن که په یوه سته بوون به مه سیحه وه بو لاوازه کانه، وه چهند به جوانی بو لاوازه کان دروستکراوه. پیویستی به ئه نجامدانی شتی گه وه نییه، وه داوامان لی ناکات که یه که مجار ژیا نیکی پیروژ و ته رخانکراومان هه بیته. نه خیر، ته نها ئه وه یه که که سه لاوازه که متمانه به که سیکی به هیزتر ده کات که بیاریژیت، نادلسۆزه که ش خۆی ده داته ده ست ئه وه که سه ی جیی متمانه یه و راستیه. په یوه سته بوون به عیسا وه یه کیک نییه له مه رجه کانی به ده سته پینانی خۆشی و شادی له پزگارییه که یدا، به لکو رازیوونه به وه ی ریگه ی پی بده ی هه موو شتیک بو ئیمه و له ئیمه دا و له ریگه ی ئیمه وه بکات. ئه وه کاریکه بو ئیمه ی ده کات وه ک به ره هه م و هیزی پزگارییه پر له خۆشه ویستییه که ی. ئه رکی ئیمه ئه وه یه که خۆمان بده ی ن به ده سته وه، متمانه ی پی بکه ی ن، وه چاوه ری ئه وه شته بین که به لینی داوه ئه نجامدانی بدات.

ئهمه ئه وه چاوه روانییه بیده نگ و متمانه یه یه که پشت به وشه ی مه سیح ده بیته که ده لیت به هۆی عیسا وه شوینیک ئاماده کراوه بو په یوه سته بوون، که به داخه وه له ناو مه سیحیه کاندایه نییه. کاتییک عیسا ده فره مویت: «به منه وه په یوه ست بن»، خۆی پیشکه ش ده کات، پارپزه ری ئیسراییل که هه رگیز ناخه ویت (زه بووری ۱۲۱: ۴)، به هه موو هیژ و

خۆشهويستىيە، وەك پەناگەي رۆحەكان، ئەو شوپنەي كە كاريگەري بەھيژي نىعمەتەكەي بەھيژتر دەبىت لە لاوازيەكەيان كە تووشى سەلئىشيوايان دەكات. ئەو بۆچوونەي كە باوەردارىكى زۆر سەبارەت بە نىعمەت ھەيانە، بەم جۆرەيە: گۆرپىن و لىخۆشبوون كاري خودايە، بەلام ئىستا، بە سوپاسگوزاريەو بە خودا، ئەو كاري ئەوانە كە وەك مەسحىيەك بژين و شوپن عيسا بكەون. ھەميشە بىرۆكەي ئەو ھەيە كە كاريك دەبىت ئەنجام بدرىت، وە ھەرچەندە نوپۆ بۆ يارمەتي دەكەن، بەلام ھىشتا كاري ئەوانە. بە بەردەوامى شكست دەھيژن، بەو ھۆبەو ھەيوا دەبن؛ وە ناومىديەكەيان تەنھا ھەستي بىچارەبيان زياد دەكات.

نەخىر، تۆ ئەي كەسى سەرگەردان؛ وەك چۆن ئەو عيسا بوو كە تۆي بۆ لاي خۆي راکيشا، كاتىك فەرمووي: «وەرە»، بە ھەمان شىو، ھەر عيسايە كە دەتپارپزىت كاتىك دەفەرمووت: «پەيوەست بە بە منەو». نىعمەتي ھاتن و نىعمەتي پەيوەستبوونەكە لەو ھەو سەرچاوە دەگرىت. وشەي «وەرە» - بىسترا، رامانى لەسەر كرا، پەسەند كرا - پەتي خۆشەويستى بوو كە تۆي لە عيسا نزيك كردهو؛ ھەروەھا وشەي «پەيوەست بە»، ئەو پەتەيە كە دەتگرىت و بەخىرايى پەيوەستت دەكات بە خۆيەو. با رۆحەكەت كات تەرخان بكات و گوئى لە دەنگى عيسا بگرىت كە دەفەرمووت: جىگەي تۆ لەنيو مندايە - لەنيو باوەشى مەزنى مندا. دەنگى عيسا دەچىتە ناو رۆحەو و نىشتەجى دەبىت و وا دەكات وەلامى بەدەينەو و بلىين: «بەلى، رزگارگەر، لە تۆدا دەتوانم، من پەيوەست دەبم بە تۆو».

بە منەو پەيوەست بن: ئەم وشانە فەرمانەكانى موسا نين، كە داوا لە گوناھكاران بكات ئەو بەكەن كە لە تواناياندا نىيە. ئەم وشانە فەرمانى خۆشەويستين، بەلئىنە بە شىوہەيەكي جياواز. بىر لەمە بكەو ھەتا ھەموو ھەستىكى قورسايى و ترس و ناومىدى لىت دوور دەكەوئتەو، وە يەكەم شت كە دىت بە مئشكتدا لەو ھەي كە لە پەيوەست بوون بە عيساو دەبىستىت، با ھىوايەكي درەوشاو و ئاسوودەبەخش بىت: ئەو بۆ منە، دەزانم كە چىژى لى وەردەگرم. تۆ لەژىر دەسەلاتى شەريعت نىت و چىتر داواكاريى ئەم كارە بكە و ئەو كارە مەكە تۆ ناگرىتەو، بەلكو لەژىر دەسەلاتى نىعمەتدايت، لەگەل ئەو باوەرە بەرەكەتدارەي كە مەسح چىت بۆ دەكات. وە ئەگەر ئەم پرسىارە ھاتە ئاراو: «ئاي شتىك ھەيە پىويست بكات ئىمە بىكەين؟» وەلامەكەي ئەمەيە: «كار و ئەركى ئىمە ئەو ھەيە كە بىنە بەرھەمى كارەكانى مەسح لە ئىمەدا». كاتىك كە رۆحەكەش بە تەواوەتي بىدەنگ دەبىت، چاوي لەسەر كارەكانى مەسحە و بەھۆيانەو دەسەيتتەو، كە وزەكانى زۆرتري چالاكى لى چاوەروان دەكرىت، وە ئىمە بە چالاكتري شىوہە كار دەكەين چونكە دەزانين كە

ئەو كار لە ئىمەدا دەكات. وەك دەبىنين لە وشەى «لە مندا» ئەوپەرى وزەى خۆشەويستى دەگات بە ئىمە تاكو لەخويمان بگريّت و بمانهپلّيتەوه، وە بەتەواوى ويست و خواستمانەوه هايمان بدات بۆ ئەوهى پەيوەست بين پييهوه.

ئەم پەيوەنديهەى كارەكانى مەسيح و كارەكانى ئىمە بەجوانى لە وشەكانى پۆلس پروون كراوهتەوه: «بەلكو كۆشش دەكەم ئەوه بەدەستبهيتم كە عيساى مەسيح لە پيناويدا منى بەدەستبهيئا». چونكە دەيزانى كە كەسە بەهيز و دلسۆزەكە (عيساى مەسيح) ئەوى گرتووه بۆ خۆى بە ئامانجى مەزنى ئەوهى لەگەلّ خۆيدا بيكات بە يەك، ئەويش بەوپەرى هيزيهوه هەولّى بەدەستبهيئانى دياريه مەزنەكەى دا. ئەو باوهر و ئەزموون و دنيايى تەواوهى كە «عيساى مەسيح لە پيناويدا منى بەدەستبهيئا»، ئەو هاندان و هيزەى پيدا كە كۆشش بكات ئەوه بەدەستبهيئيت كە بەهۆيهوه بەدەستبهيئاوه. هەر بەرچاوپروونيهكى نووى بۆ كوتاييه مەزنەكە، كە مەسيح بەهۆيهوه ئەوى بەدەستبهيئاوه، هانى دەدات كە تەنها ئامانجى ئەوه بيت.

دەكريّت بەباشى لە پروونكردنهوهكەى پۆلس و جيبهجيكردى ئەو بابەتە لە ژيانى باوهرداراندا تيبگهين، ئەگەر بير لە باوكيەك بەينهوه يارمەتى مندالەكەى دەدات تاكو بەسەر كەندالّيكى ليژدا سەربكهوئيت. باوكەكە لەسەرەوه وەستاوه و دەستى كورەكەى گرتووه بيتە سەرەوه. ئەو شوئيانەى پى نشان دەدات كە يارمەتى دەدات بيتە سەرەوه ئەگەر پيى بخاتە سەريان. سەرکەوتنەكە بۆ مندالەكە زۆر بەرز و مەترسيدار دەبيت بە تەنها، بەلام دەستى باوكەكە متمانەكەى ئەوه، وە هەول دەدات دەست بەو شتانەوه بگريّت كە باوكەكە بەهۆيهوه كورەكەى راگرتووه. ئەوه هيزى باوكەكەيه كە دەپيارزيّت و پرايدەكيشيەتە سەرەوه، وە هانى دەدات كە هەموو هيزى بەكاربهيئيت.

ئەى باوهردارە لاواز و ترساوهكە، بزانه كە هەمان پەيوەندى هەيه لە ئىوان تۆ و مەسيحدا! يەكەم جار با چاوت لەسەر ئەوه بيت كە تۆى لەپيناويدا بەدەستبهيئاوه. هيجى تر نييه جگە لە ژيانتيكى پەيوەستبوو، هاوئلييهكى بن پچران لەگەلّ خۆى، چونكە دەيهويّت پاتبكيشيەتە سەرەوه. هەموو ئەوانەى كە پيشوخت بەدەستت هيئاون - ليخوشبوون و ناشتى، رۆح و نيعمەتەكەى - سەرەتا و پيشەكين بۆ ئەمە. وە هەموو ئەوهى بەئينت پيدراوه لە داهاوودا - پيرۆزبوون و پەر بەرهەمى و شكۆى هەميشەيى - دەستكەوت و دەرەنجامى سروشتين. يەكبوون لەگەلّ خۆيدا، وە لەگەلّ باوكدا، بەرزترين ئامانجى ئەوه. با چاوت لەسەر ئەوه بيت و سەرنج بدە هەتا بە پروونى و بەئى هەلە لەبەردەمتدا دەوستيت: ئامانجى مەسيح ئەوهيه من پەيوەست بم پييهوه.

وە دواتر با بيرکردنهوهى دووهم بچيەتە دلتهوه: لە پيناو ئەمەدا مەسيح بەدەستبهيئاوم.

هیزه هه ره زۆره که ی عیسا منی گرتوو، وه دهیه ویت به رزم بکاته وه بو ئه و شوینه ی که دهیه ویت منی لیم. چاوت له سه ر مه سیح بیت. چا و بیره ئه و خو شه ویستییه ی که له و چاوانه دا هه لدین، وه ده پرسیت ئاخو ده توانیت متمانیه ی پی بکه ییت، ئه وه ی به دواتدا گه را و دۆزیتیه وه و له خو تی نزیك کرده وه، وه ئیستاش بو ئه وه ی بتپارێزیت. چا و بیره ئه و ده سته به توانیه، وه بلێ ئاخو به پیی پیوست هۆکارت هه یه که دلنیا بیت له وه ی که ئه و به راستی ده توانیت به په یوه سته بوون به خو یه وه به تهللیته وه.

وه له کاتیکدا بیر له و شوینه ده که یته وه که عیسا ئاماژه ی پیکرد - ئه و پیرۆزییه ی که ئه و له پیناویدا تو ی به ده سته پنایه وه - وه چاوت له سه ری بیت که بتگریت و چاوه ری بکه بو ئه وه ی رابکیشیته سه ره وه، یه کسه ر بلێ: «ئه ی عیسا که م، ئه گه ر په یوه ستم بکه ییت به خو نه وه، وه ئه گه ر به تویت به رزم بکه یته وه و له و ئی مه ئلیته وه، من ئه و گه شته مه ترسیداره ده برم. ده له رزم، به لام متمانته پی ده که م و ده لیم: عیسا، من به تو وه په یوه ست ده بم.»

خوشک و برای باوه پرداری به ریز، برۆ و به ته نها کات بو عیسا ته رخان بکه و ئه مه ی پی بلێ. من باسی په یوه سته بوون به مه سیحه وه ت بو ناکه م ته نها له به ر ئه وه ی که هه ست و سوژی ئابینیت بچولیم. راستی خودا پیوسته یه کسه ر کاری له سه ر بگریت. ئه مرۆ خو ت به رزگار که ره پیرۆزه که بسپیره له ریگه ی به دسته وه دانی ئه و شته ی که داوات لیده کات: واز له خو ت بهینه و به مه سیحه وه په یوه ست به. ئه و خو ی کارت تیدا ده کات. ده توانیت متمانیه ی پی بکه ییت که متمانته که ت ده پارێزیت و په یوه ست ده کات به خو یه وه.

وه ئه گه ر دووباره گو مان دروست بو وه وه، یان ئه گه ر ئه زموونی تالی شکسته خو اردن هه لته بکه له تینیت و بی ئومیدت بکات، له بیرت بیت پۆلس له کو یوه هیزه که ی دۆزیه وه: «عیسا ی مه سیح له پیناویدا منی به ده سته پنا». له م دلنیا کردنه وه یه دا تو بناغه ی هیزت هه یه. له وه وه ده توانیت پشت به و شوینه به ستیت که دلی له سه ری بووه، وه تو ش دلت له و ئی دابنی. له و راستیه وه ده توانیت متمانته کو بکه یته وه که ئه و کاره باشه ی که له تو دا ده ستی پیکرد، هه تا کو تایی له گه لی ده روا ت و جیبه جیی ده کات (فیلیپی ۱: ۶). وه له م متمانیه وه، پۆژانه بویری کو ده که یته وه و ده لیم: «من کوشش ده که م، ئه وه به ده ست به ینم که عیسا ی مه سیح منی له پیناویدا به ده سته پنا». له به ر ئه وه ی عیسا منی گرتوو و ده مپارێزیت، بویری ئه وه م هه یه بلیم: «ئه ی رزگار که ر، من به تو وه په یوه ست ده بم.»

به شی چواره م

وهك لقی میوه که

«منم میوه که، ئیوه ش لقه کانن.» - یوچه نا ۱۵: ۵

کاتیک بو یه که مجار عیسیای په روه ردگار و تهی «به منه وه په یوه ست بن» ی به کارهینا، ئه و کاته بوو که نمونه ی دار میوه که ی گیرایه وه. ئه و نمونه یه زور ساده یه، به لام په یامیکی زور به هیزی هه یه. باشتین و ته و اوترین روونکر دنه وه مان پیده دات دهریاری واتای فه رمانه که ی په وهر دگار مان و ئه و یه کیوونه ی که له پیناویدا بانگیشتمان ده کات.

نمونه که سروشتی ئه و یه کیوونه مان فیر ده کات. په یوه ندی نیوان میوه که و لقه که په یوه ندیه کی زیندووه. دهره کی نییه، لیره دا باسی یه کیوونیک کی کاتی کراوه و هیچ کاریکی مروّفانه ناتوانیت کاری تیکات. لقه که، ئه گهر بنه پرتی بیت یان مو توره کراو، کاری به دیه پنه ره؛ لقه کانی میوه که ژیان و شیله یان هه یه، هه روه ها گه وره ده بن و به ره م ده دهن چونکه په یوه ستن به میوه که وه. وه هه مان شت بو باوه پداره کانیش راسته. یه کیوونی مه سیح له گه ل خودا کاری دانایی مروّف یان ویستی مروّف نییه، به لکو کاری خودایه، که به هویوه نزیکتین و ته و اوترین یه کیوونی ژیان له نیوان کوری خودا و گونا هکار هاتووته ئاراو: «خودا پوچی کوپه که ی خو ی نارده دلّتانه وه» (گه لاتیا ۴: ۶). هه مان ئه و پوچه ی که له ناو کوری خودا ده ژیا و ئیستاش ده ژی، ده بیت به ژیانی باوه پداره که؛ له یه کیوونی ئه و تاکه پوچه، وه هاوه لپی له گه ل هه مان ژیان که له مه سیح دایه، ئه و له گه ل مه سیح دایه که. وه کو ئه وه ی که له نیوان میوه که و لقه که ی هه بوو، یه کیوونی ژیانه که ده یانکات به یه ک.

نمونه که ته و اوته ی یه کیوونه که مان فیر ده کات. یه کیوونه که ی نیوان میوه که و لقه که زور نزیکه، به راده یه ک که یه کیکیان به بی ئه وه ی دیکه یان هیچ نییه، هه ر دووکیان به هو ی یه کتره وه ته واون.

به بی میوه که لقه که ناتوانیت هیچ بکات. لقه که له سایه ی میوه که وه ئه و شوینه ی له ره زه که دا هه یه، هه روه ها به هو ی میوه که وه خاونه ی ژیانه و به ره می هه یه. بو یه په روه ردگار ده فه رمویت: «به بی من ناتوانن هیچ شتیک بکن.» خودا به باوه پداره که دلخوش ده بیت ئه گهر بیتو پوژانه له ریگه ی هیزی نیشته جیوونی مه سیح له دهر وونیدا کاره کانی ئه نجام بدات. پوژانه پرپوون به شیله ی ژیانی پوچی پیروز، تاکه هیزه که وا

دهكات به ره همدار بښت. تنهها له ودا ده ژى وه هه موو ساتيک تنهها به نند ده بښت به وه وه. به بښ لقه که ش، ميوه که ناتوانيت هيچ بکات. ميويک به بښ لقه کاني ناتوانيت هيچ به ره هميکي هه بښت. ميوه که بو لقه که گرنکه، به هه مان شيوه لقه که ش بو ميوه که. وه ک چوڼ گه لي خودا به نندن به عيساوه، ئه وپش خوځى به نند کردووه به وانوه وه. عيسا به بښ قوتابيه کاني ناتوانيت پيروزيه که ي بو جيهان بلاو بکاته وه. به راستي سه رسامکه ره، به لام ئه وه راستيه که يه! ئه وه مه به ست و کاري خودا خوځيه تي که پزيکي زوري له و چه شنه ي داوه به و که سانه ي که به رزگار بووه کاني بانگي ده کات، به جوړيک دروستي کردوون که وه ک چوڼ عيسا گرنکه بو يان بو ئه وه ي بتوانن به ره هه ميان هه بښت و پرؤنه به هه شت، به هه مان شيوه ئه وانپش گرنگن بو ئه و له سه ر زه وي، چونکه ئه وپش له وانوه وه به ره هه مي ده سته ده وپت. باوه رداران، بير له مه بکه نه وه هه تا ئه و کاته ي روختان چوک بو په رستن داده دات له به رده م ئاماده يي ئه م يه کبوونه نيا به ي نيوان مه سيح و باوه ردار.

بابه تي زياتر له ئارادايه: وه ک چوڼ ميوه که يان لقه که به بښ ئه وه ي دیکه هيچ نيه، که واته چاوه رپي هيچ شتيکيان لي تارکيت به بښ ئه وه ي دیکه.

هه موو ئه وه ي ميوه که هه يه تي هه لقه کانه. ميوه که گه وره يي و شيرينيه که ي له خو ل وه رنارگريت بو خوځي؛ هه موو ئه وه ي هه يه تي له گه ل لقه کانيده به شي ده کات. وه ک دايک و باوک، خزمه تکار ي لقه کانه. وه عيسا، ئه وه ي که ژيامان هه ئه وه، چه نده ته و او ي خويمان پي ده به خشيت: «ئو شوکويه م داونه تي که تو به منت داوه» (يوحه نا ۱۷: ۲۲)؛ «ئو وه ي باوه رپم به پښت، ئه و کارانه ده کات که من ده يکه م، له مانه ش گه وره تر ده کات» (يوحه نا ۱۴: ۱۲). ته و او ي و ده وله مه نديه که ي بو تو ي باوه رداره؛ ميوه که بو خوځي نا ژي، هيچ بو خوځي ناکات، به لکو له پيناو لقه کانداه يه. عيسا هه موو شتيکي له ئاسماندا بو ئيمه له به رچاو گرتووه. ئه و نايه وپت له ئيمه جيا بښتوه؛ وه ک نوپنه ري ئيمه له به رده م باوکدا ده وه ستيت.

وه هه موو ئه وه ي لقه که هه يه تي هه ميوه يه که يه. لقه که بو خوځي نا ژي، به لکو بو ئه وه ي به ره هه م بدات که بتوانيت ته و او يي ميوه که را بگه يه نيت؛ هيچ هو کار يک بو بووني له ئارادا نيه، جگه له خزمه تکردي ميوه که، چه وپنه يي که شوکه مندانه ي بانگکردي باوه رداره؛ ته و او ي ئه و را گه ياننده بو خزمه تکردي په روه ردا گاره که يه تي. کاتيک عيسا به ته و او ي خوځي به باوه رداره که ده به خشيت، ئه وپش به پيوستي ده زانپت که به ته و او ي بښت هه ي په روه ردا گاري. به هه موو هپزي بوونيه وه، هه موو ساتيکي ژياني، هه موو بيرکرده وه و هه سته کاني هه عيسايه، چونکه له وه وه و بو ئه و به ره هه م ده دات. ئه و کاته ي که ده زانپت

میوه که واتای چیه بو لقه که، وه لقه که واتای چیه بو میوه که، وا ههست ده کات که یه ک
شت هه یه بیر لئ بکاته وه و له پیناودیا بژی که ئه ویش ویست، شکۆ، کار، شانشین
پهروه ردگار په روزه که ی - به ره همدار بوون بو شکۆدارکردنی ناوی ئه و.

نمونه که ئامانج و مه بهستی یه کبونه که مان فیر ده کات. لقه کان ته نها بو به ره من و
به س. «هه ر لقی که له مندا بهر نه گری ت لئی ده کاته وه». لقه که پیوستی به گه لایه بو
پاریزگاری کردن له ژبانی خوئی، وه بو ته واوی به ره مه که ی؛ به ره مه که ده دری ت به وا نه ی
ده ورو بهر. کاتی که با وه ردار بانگیشه که ی په سه ند ده کات وه ک لقی که، درک به وه ده کات که
ده بی ت خوئی له بیر بکات و به ته واوی بو که سانی دی که بژی. عیسا هات تا کو خو شیا نی
بویت، هه ول بدات بو یان، رزگار یان بکات. هه موو لقی که، وه خودی میوه که ش ده بی ت له و
پینا وه دا بژی. بو به ره هم، به ره می زیاتره که باو کی ئاسمانیمان ئیمه ی له گه ل عیسا دا
کردوه به یه ک.

نمونه نایابه که ی میوه که - که نه یی خو شه ویستی خودا، ژبانی ئاسمانی، جیهانی رۆحی
ئاشکرا ده کات - چه ند که م لیت تیگه شتووم! عیسا، میوه زیندو وه که له ئاسمان، وه لقه که
زیندو وه که له سه ر زه وی - کاریگه ری و ده ره نجامه کانی ئه م ئاشکرا کردنه چه نده مه زنن.
ئیس تا ده زانم که پیدا ویستی به کانم چه نده زورن، به لام ئه وه ش ده زانم که ده ستره سیم هه یه
به ته واوی عیسا! چه ند که م تیگه شتووم، که پیوستی به که ی چه ند زوره، به لام له وه ش
تیگه بشتووم که بانگه شه که ی چه نده ته وا وه بو به تالی من! به یله، له به رده م روونا کییه
جوانه که یدا، کار بکه م له م یه کبونه نایابه دا له نیوان عیسا و خه لکه که ی، هه تا ده بی ت به
رینمای بی بو م بو یه کبوون له گه ل پهروه ردگاری خو شه ویست. با گوئی بگرم و با وه ر بکه م،
هه تا ئه و کاته ی به هه موو بو ونه وه ها وار ده که م: «عیسا به راستی میوی راسته قینه ی منه،
من ده گری ت، گه شه م پی ده کات، یارمه تیم ده دات، به کارم ده هینیت، وه پریم ده کات، وام لئ
ده کات که به ره میکی زور بگرم». بو یه نابی ت بترسم بلیم: «من به راستی لقی کی عیسا م، که
میوی راسته قینه یه، پیوه ی په یوه ست ده بم، ده حه سی مه وه تییدا، چا وه ری ده که م، خزمه تی
ده که م، وه ده ژیم بو ئه وه ی له ریگه ی منه وه، ئه و ده وله منه ندی نیعمه ته که ی نیشان
بدات، وه به ره مه که ی ببه خشی ت به جیهانی کی مردوو».

کاتی که به م شیوه یه هه ول ده ده ین له واتای نمونه که تیگه یین، فه رمانه پی روزه که که
ده رباره ی ئه وه قسه ی کردوه به هیزی راسته قینه یه وه دی ت بو مالمان. بیرو که ی ئه وه ی
میوه که چیه بو لقه که، وه عیسا چیه بو با وه رداره که، هیزی کی نوئی ده دات به وشه کانی
«به منه وه په یوه ست بن!» ئه مه وه ک ئه وه یه به ره مو ویت: «با وه ردار، بیر بکه وه، چه ند

به ته واوی من هی تۆم. من خوّم به بئ جیابوونه وه په یوه یست کردوو به تۆوه؛ هه موو پری و گه وره یی میوه که به راستی هی خوته. ئیستا به یه کجاری له مندایت، دلنیا به هه موو ئه وهی که هه مه به ته واوه تی هی تۆیه. ئه وه خوشی و شانازی به بو من که تۆم هه بیته ئه ی لقی به ره مدار؛ ته نها به منه وه په یوه ست به. تۆ لاوازی، به لام من به هیزم، تۆ هه ژاریت، به لام من ده وله مند. ته نها به منه وه په یوه ست به؛ خو ت بو فیرکردن و یاسا کانی من ته رخا ن بکه؛ متمان به خو شه ویستی و نیعمه ت و به لینه کانم بکه. ته نها باوه پرت هه بیته؛ من به ته واوه تی هی تۆم؛ من میوه که م، تۆ لقه که یته. به منه وه په یوه ست به».

کار دانه وه و وه لامی من له هه مبه ر ئاشکر کردنیکی له و شیوه یه دا چو ن ده بیته؟ ئایا ده بیته به رده وام بم له دو دلی و رازی نه بم؟ یان ده بیته - له جیات ی ئه وه ی ته نها بیر له وه بکه مه وه چه ند سه خت و قورسه که وه ک لقی میوی راسته قینه بژیم، چونکه وامده زانی ئه وه شتی که ده بیته جیبه جیی بکه م - ئیستا با شتر نییه که ده ست بکه م به گه ران به دوای پیرو زترین و خو شترین شت له ژیر ئاسماندا؟ با شتر نییه ئه گه ر باوه ر بکه م، ئیستا که به یه کجاری له ناو ئه ودام، ئه و خو ی من ده پاریزی ت و وام لیده کات په یوه ست بم؟ له به شه که ی مندا، په یوه ست بوون هیچی دیکه نییه جگه له قبول کردنی بارودوخه که م؛ رازی بم به وه ی که له وئ ی پاریزی م، خو به ده سه ته وه دان به باوه ره وه بو میوه به هیزه که تا کو لقه لاوازه که بگریته. به لی، وا ده که م، پیته وه په یوه ست ده بم، عیسا ی په روه ردگار.

ئهی رزگار که ر، چه ند بیو نه یه خو شه ویستی به که ت! «زانیا ریبه کی له م شیوه به زور ناوازه یه بو من. زور به رزه، ناتوانم پیی بگه م» (زه بووره کان ۱۳۹: ۶). ته نها ده توانم خو م راده ستی خو شه ویستی به که ت بکه م و رو ژانه نو یژ بکه م که نه نیی به هاداری زانیا ریبه کی له و شیوه یه م بو ئاشکرا بکه یته، وه به و هو یه وه هانم بده یته به هیزم بکه م تا کو ئه و کاره بکه م که به راستی دل م ده یه ویت بیکات، که ئه ویش ئه وه یه به ته واوی به تۆوه په یوه ست بم.

به شی پینجه م

وهك چۆن به باوه په وه هاتن بو لای

«ئیتړ وهك چۆن عیسای مه سیحان به گه وره یی خۆتان وه رگرتووه، به یه كېوون له گه ل
ئو به رده ووم بن له ژیان، له ئه ودا ره گ دابكوتن و خۆتان بنیاد بنین. وهك فیربوون
چه سپاو بن له باوه رده، هه روه ها با دلئان پر له سوپاسگوزاری بیت.» (كۆلوسی ۲: ۶، ۷)

نیردراوه كه له م وشانه دا فیری وانیه کی گرنگمان ده كات. ئه ویش ئه وه یه كه ئیمه ته نها له
پړگه ی باوه په وه نه هاتووین بو لای مه سیح و نه بووینه ته یه ك له گه ل، به لكو به باوه په وه
پیشه مان ده چه سپت و به یه كېوونه كه مان له گه ل مه سیح جیگیر ده بین. باوه پر نه ك ته نها
بو ده ستپیک گرنگه، به لكو بو پیشكه وتن له ژیانی رۆحیشدا گرنگه. په یوه ستبوون به
عیساوه ته نها به باوه ر ده كړت.

هه ندیک باوه پرداری راسته قینه هه ن كه له مه تیناگه ن؛ یان، ئه گه ر به شیوه ی تیوری دانی
پیدا بنین، ناتوانن درك به ده رنه جام و کاریگه ریبه كانی به شیوه یه کی كرده یی بكن. ئه وان
زور به په رۆشن بو مژده یه کی بیبه رامبه ر، كه یه كه م قبول كردنی مه سیح و بیگونا هبوون ته نها
له پړگه ی باوه په وه ده بیت. به لام دواتر وا ده زانن هه موو شتیک به نده به هه و لدان و
دلسۆزیمانوه. له كاتیکدا زور به یان به توندی ده ست به و راستیه وه ده گرن كه «گونا هباران
به باوه ر به مه سیح بیتاوان ده كړین» (گه لاتیا ۲: ۱۶)، به زه حمه ت شوینیک ده دۆزنه وه
بو راستیه مه زنه كه كه بریتیه له «ئه وه ی راستودروسته به باوه ر ده ژیت» (رؤما ۱:
۱۷). ئه وان له وه تینه گه شتوون كه عیسا چ رزگار كه ریکی نایابه، وه چۆن هه موو رۆژیک
كار بو گونا هباران ده كات، به هه مان ئه ندازه ی ئه و كاته ی كه بو یه كه م جار هاته سه ر
زه وی. ئه وان نازانن كه هه میشه ژیانی نیعمه ت و ته نها له پړگه ی ژیانی باوه په وه، وه له
په یوه ندی له گه ل عیسا دا، تاكه ئه رکی به رده وامی رۆژانه ی قوتابی بریتیه له باوه پر كردن به
عیسا، چونكه باوه ر ئه و سه رچاوه یه یه كه له پړگه یه وه نیعمه ت و هیزی خودایی دپته
ده روه و ده رژیته نیو دلی گه لی خوداوه.

سروستی كۆنی باوه پرداره كه گه نده له و بو هه میشه گونا هه مینتته وه، وه كاتیک رۆژانه به
به تالی و بیده سه لاتی ده چپته به رده م رزگار كه ره كه ی بو ئه وه ی ژیان و هیز به ده سته بنیت،
ده توانیت به ره همی راستودروستی بو شكودار كردنی خودا بكریت. له بهر ئه وه، «ئیتړ
هه روهك چۆن عیسای مه سیحان به په روه ردگاری خۆتان وه رگرتووه، به یه كېوون له گه ل

ئەو بەردەوام بن لە ژيان، لە ئەودا ڕەگ دابکوتن و خۆتان بنیاد بنین. وەک فیربون چەسپاو بن لە باوەردا، هەر وەها با دلتان پەر لە سوپاسگوزاری بیت. وەک هاتوون بۆ لای عیسا، کە واتە پەيوەست بن پێیەو، بە باوەرەو» (کۆلۆسی ۲: ۷). کە باوەرت بە مەسیح هیناو، بە باوەرپێشەو پەيوەست بە پێیەو.

و ئەگەر دەتەوێت بزائیت کە چۆن باوەر لەم پەيوەستبوونەدا دەخریتە بواری کردەبێیەو، وە چۆن زیاتر دەتوانیت باشتر و پتەوتر لەگەڵ عیسادا یەک بگریت، پێویستە تەماشای ئەو کاتە بکەیت کە یەکەم جار عیسات قبوڵ کرد. بەباشی بیرت دیت کە ئەو کاتانە چ کۆسپێک دەهاتنە سەر رێت بۆ باوەرپێنانت. یەکەم جار خراپە و تاوانە کانت؛ وا دەر دەکەوت کە مەحاله بەلێنی لیخۆشبوون و خۆشەویستی، کە سێکی گوناھباری وەکو تۆ بگریتەو. پاشان هەستی لاوازی و مردن هات؛ وا هەستت دەکرد کە هیزی پێویستت نییە بۆ ئەو خۆبەدەستەو دان و متمانەییە کە داوات لێکرابوو. ئینجا بابەتی داھاتوو: تۆ بویری ئەوەت نەبوو کە بیر لەو بکەیتەو کە دەکریت بپتە قوتابی عیسا، لە کاتیدا وا هەستت دەکرد کە ناتوانیت بەرگە بگریت. دلتیا بووی لەوێ کە خیرا دەستبەرداری باوەرەکەت دەبیت و شکست دەخوێت. ئەم سەختیانە وەک شاخ و ابوون لەسەر رینگاکەت. بەلام چۆن لابران؟ وەلامەکە ی زۆر سادەییە: بە وشەیی خودا. ئەو وشەییە وای لێکردیت باوەر بکەیت بەوێ کە سەرەرای تاوانی رابردوودا، وە لاوازیبوون لە ئیستادا، وە بپاوەرپی لە داھاتوودا، بەلێنە کە یەکلاییکەرەو بوو کە عیسا قبوڵت دەکات و پرگارت دەکات. لەسەر بنەمای ئەو وشەییە، تۆ بەرەو مەسیح هەنگاوت نا، وە نەخەلەتای: بۆت دەرکەوت کە عیسا بەراستی تۆی قبوڵ کردوو و پرگاری کردوویت.

ئێستا ئەمە جیبەجیبی بکە، ئەزموونی هانتت بۆ لای عیسا بۆ ئەوێ پەيوەست بیت پێیەو. ئیستاش، وەکو ئەوکات، وەسوەسە و فریودانەکان زۆرن بۆ ئەوێ لە باوەر دوورت بخەنەو. کاتیک بیر لە گوناھە کانت دەکەیتەو لەو کاتەوێ بوویت بە قوتابی، شەرمەزاری دلت دادەگریت، وە پیت وایە کە گوناھە کانت زۆر لەوێ زیاترین کە عیسا بەراستی قبوڵت بکات و لەخوێت نزیك بکاتەو و رینگەت پیندات کە چیژ لە خۆشەویستی پیرۆزەکە وەر بگریت. کاتیک بیر دەکەیتەو کە چۆن لە رابردوودا بەتەواوی شکستت خواردوو لە پاراستنی پیرۆزترین بەلێن و سویندە کانت، وە چۆن ئیستا هەست بە لاوازی دەکەیت، وات لێدەکات بترسیت لەوێ کە بەم بەلێنە وەلامی فەرمانی پرگارکەرە کە بدەیتەو: «پەروردگار، لەمەودا بە تۆو پەيوەست دەبم». وە کاتیک ژيانی خۆشەویستی و شادی و پیرۆزی و پربەرەمی دەخەیتە بەردەم خۆت، کە لە داھاتوودا بە پەيوەستبوون بەوێ دیت، وەکو ئەوێ کە

وات لیبکات زیاتر بیهیوا بیت؛ به لایه‌نی که مه‌وه دنیایی له‌وهی که هرگیز ناتوانیت به‌ده‌ستییه‌ئیت. خؤ به‌باشی ده‌ناسیت. چاوه‌روانبوونی سوودی نییه، ته‌نھا بیهیوا ده‌بیت؛ ژیانیک که به‌ته‌واوی و پیروزییه‌وه به عیساوه په‌یوه‌ست بیت، بؤ تؤ نییه.

باوه‌ری په‌که‌مت به عیسا‌ی پرگارگره‌ر، په‌ند و وانه‌په‌کت فیر ده‌کات! باوه‌رداری نازیز، له‌بیرت بیت که چؤن رینمایان کردی - به‌پچه‌وانه‌ی هه‌موو نه‌مونه‌کانت، هه‌سته‌کانت، نه‌نانه‌ت بریاره ژیرانه‌کانیشت - بؤ له‌وه‌ی عیسا له‌رنگه‌ی وشه‌کانیه‌وه وهر‌بگریت و ناؤمید نه‌بیت. نه‌و تؤی قبول کرد، وه لیت خؤش بوو؛ خؤشی ویستی و پرگاری کردی. وه نه‌گه‌ر نه‌مه‌ی کردیٔ بؤ کاتیک دوژمن و نه‌ناسراو بوویت، ئیستا که هی نه‌ویت، زور زیاتر نه‌م به‌لینه‌ی چیه‌جی ناکات؟ (رؤما ۵: ۱۰). ده‌بیت به‌ساده‌ی بییت و گؤی له‌وشه‌کانی بگریت و ته‌نھا په‌ک پرسیار بکه‌یت: نایا به‌راستی مه‌به‌ستی نه‌وه‌یه که من ده‌توانم په‌یوه‌ست بم پییه‌وه؟ نه‌و وه‌لامه‌ی وشه‌کانی نه‌و ده‌ییه‌خشیت، زور ساده و دنیان: به‌نیعمه‌ته مه‌زنه‌که‌ی ئیستا تؤ له‌گه‌ل نه‌ودا بوویته‌ته په‌ک، وه به‌هه‌مان نه‌و نیعمه‌ته مه‌زنه به‌راستی ده‌توانیت په‌یوه‌ست بیت پییه‌وه. به‌باوه‌ره‌وه بوویت به‌به‌شیک له‌و نیعمه‌ته‌ی سه‌ره‌تا؛ به‌هه‌مان باوه‌ر ده‌توانیت شاد بیت له‌نیعمه‌ته‌ی به‌رده‌وامی په‌یوه‌ستبوون به‌عیساوه.

وه نه‌گه‌ر بپرسیت ناخؤ نه‌و شته‌چییه که ده‌بیت باوه‌ری پی بکه‌یت تاکو په‌یوه‌ست بیت پییه‌وه، وه‌لامه‌که سه‌خت نییه. په‌که‌م جار باوه‌رت به‌وه هه‌بیت که ده‌لیت: «منم میوه‌که». سه‌لامه‌تی و پر‌به‌ره‌می لقه‌که به‌نده به‌هیزی میوه‌که‌وه. زور بیر له‌خؤ مه‌که‌ره‌وه وه‌ک لقیک، یان وه‌کو نه‌رک له‌په‌یوه‌ستبوونه‌که‌ت مه‌روانه، هه‌تا نه‌و کاته‌ی رؤحیکت ده‌بیت پر له‌باوه‌ر به‌وه‌ی که مه‌سیح میوه‌که‌یه. نه‌و به‌راستی بؤ تؤ ده‌بیت به‌هه‌موو نه‌وه‌ی که میویک ده‌توانیت بییت - توند ده‌تگریت، گه‌شه‌ت پی ده‌کات و هه‌موو کات خؤی به‌به‌رپرسیار ده‌زانیت له‌به‌رامبه‌ر هه‌موو ساتیکی گه‌شه‌کردن و به‌ره‌مه‌که‌ت. کات ته‌رخان بکه تاکو بزانییت و دل‌ه‌وه باوه‌ر به‌مه‌بکه‌یت: مه‌سیح نه‌و میوه‌یه که ده‌توانم متمانه‌ی پی بکه‌م بؤ هه‌موو پیوستیه‌کانم. میویکی گه‌وره و به‌هیز لقه لاوازه‌کان له‌خؤ ده‌گریت، وه زیاتر له‌وه‌ی که لقه‌که میوه‌که بگریت، نه‌م لقه‌که ده‌گریت. به‌رؤحی پیروژ داوا له‌باوک بکه که نه‌وه‌ت بؤ ئاشکرا بکات که نه‌و مه‌سیحه‌چنده شکومه‌ند و خؤشه‌ویست و به‌هیزه، که شوین و ژیانتی به‌ده‌سته‌وه‌یه؛ باوه‌ر به‌وه‌ی که مه‌سیح چییه، زیاتر له‌هه‌ر شتیکی دیکه، وات لی ده‌کات به‌یه‌کبوون له‌گه‌لی میینته‌وه. گیان و ده‌روونیک که پر‌کراوه له‌بیروبؤچوونی میوه‌که، ده‌بیت به‌لقیکی به‌هیز و به‌ئاسووده‌ییه‌وه پییه‌وه

په یوه ست ده بیټ. باسه رنجت له سهر عیسا بیټ و وهک میوهی پراسته قینه مامه له له گه ل باوهرت به عیسا بکه.

وه دواتر، کاتیک باوهره کهت به متمانه وه ده لیټ: «نه و میوی منه»، ههروه ها ریگه بده بلټ: «وه من لقی نهوم و له گه لیدا بوومه ته یهک». من بو نه وانه قسه ده کهم که ده لیټن قوتابی مه سیحن، نه وانه ی که ناتوانم به پراستی له جیه جیکردنی باوهره که یان دلنیا مه وه کاتیک که ده لیټن: «من له ودام». نه مه په یوه ستبونه که زور ساده ده کات. نه گهر به پروونی بوم ده رکه ویټ کاتیک که بیر له وه ده که مه وه که ئیستا من له ودام، ده بینم که هیچ شتیک کهم نیه جگه له رازیوونی من که بیه نه وه ی که له پیناویدا منی دروستکردووه، وه له و شوینه به یومه وه که منی لیټ داناو. من له گه ل مه سیحدا بوومه ته یهک: نه م بیروکه ساده یه، به وریایی و نویژ و باوهره وه، نه و ترسه لاده بات که گویه هیشتا ده سته که وتیکی مه زنی دیکه ماوه که ده بیټ پیی بگه یین. نه خیر، من له گه ل مه سیحدا یه کم گرتووه، که پرگار که ره پیروزه که مه. خوشه ویستیه که ی مالیکی بو ناماده کردوم له گه ل خوئی. کاتیک عیسا ده فرموئیټ: «په یوه ست بن به خوشه ویستیه که مه وه»، هیزه که ی ده سته کار بووه بو نه وه ی درگا که بکاته وه و له نیو نه و مالهدا به پاریزیت که بوئی ناماده کردوم، نه گهر ته نها پازی بم و قبولی بکه م. من له گه ل مه سیحدا بوومه ته یهک: ئیستا ته نها ده بیټ بلیم: «پرگار که ر، سوپاست ده کهم بو نه م نیعمه ته نایابه. من پازیم؛ خم راده سته پراسته فراوانه کهت ده کهم؛ من تووه په یوه ست ده بم».

چیگه ی سه رسامیه که باوهری کی له و چه شنه چون کار ده کاته سه ر هه موو نه و شتانه ی که دواتر ده رنه جامه که ی له په یوه ستبون به مه سیحه وه ده بیننه وه. له ژانی مه سیحدا پیوستیه کی مه زن هه یه بو ئاگاداری و نویژ و خونو ویستی و گوپرایه لی و کوشش، به لام ده بیټ نه وه ش بزاین که «نه وه ی باوهر به یټ هه موو شتیک بو ده بیټ» (مه رقوس ۹: ۲۳). «نه مه ش نه و سه رکه وتنه یه که جیهان ده به زیټت - باوهرمان» (یه کهم یوحنا ۵: ۴). نه وه باوهره که به رده وام چاوه کانی له ناست لاوازی دروستکراوه که داده خات و خوشی و شادی له به خشینی پرگار که ره به هیزه که ده دوز یته وه، که وا ده کات گیان و ده روون به هیژ و دلخوش بیټ. خوئی ده دات به ده سته وه تاکو له لایه ن روهی پیروزه وه پیشه نگی بکریټ بو ناو شانازی به کی زیاتر له نایابی پرگار که ره که که خودا پیی به خشویین. نه م باوهره لاپه ره به لاپه ره ی وشه پیروزه که، شوین پینمایي روهی پیروز ده که ویټ، له گه ل تا که خواستی نه وه ی که عیسا و به لیټنه کانی وهک سه رچاوه ی گه شه کردن و ژانی به کار به یټت. به پیی نه و به لیټنه ی که ده لیټ «په یوه ست بن به وه ی له سه ره تادا بیستان. نه گهر به مه وه

په یوه ست بن، نهوا به کورپه که و باوکه وه په یوه ست ده بن» (یه که م یوحنا ۲: ۲۴)، نهوا تو
«به هر وشه یه ک ده ژی که له ده می خوداوه دپته دهره وه» (مه تا ۴: ۴). وه بویه پوچه که
به هیزی خودا به هیزمان ده کات، تا کو بتوانین په یوه ست بین به مه سیحه وه.

نه ی باوه پردار، نه گه ده ته ویت په یوه ست بیت به مه سیحه وه، نهوا ته نها باوه پرت هه بیت.
هه میسه باوه پرت هه بیت؛ ده بیت ئیستا باوه پرت هه بیت. ته نانه ت هر ئیستا له به رده م
په روه ردگار تدا چوک دابده، وه وه ک باوه ری مندالانه پی بلی، له بهر نه وه ی نه و میوی
تویه، وه توش لقی نه ویت، تو نه مرؤ په یوه ست ده بیت پیه وه.

تیبینی

په نکه له بهر باوه پرداره نو ی و لاوازه کان، باشر بیت بلین شتیکی گرنگر ته هیه له هه ولدان
و پراهینان و به کارهینانی باوه پرت له هر به ئینیکی جیاوازا که سه رنجمان داوه. نه وه ی زور
گرنگر ته نه وه یه متمانیه کی زیاتر به خودا بکهین، به ئاسووده یی و متمانیه وه خوو بگرین
به وه ی که به رده وام بیر له و بکهینه وه، وه بیر له پریگا و کاره کانی بکهینه وه. ته نها له
خاکیکی له م شیوه یه دا به ئینه که سییه کان ریشه داده کوتن و گشه ده که ن.

به شی شه شه م

خودا تۆی له گه‌ل ئه‌ودا کردووه‌ته یه‌ک

«ئێوه به‌هۆی خوداوه له‌گه‌ل عیسی‌ی مه‌سیحدا بوونه‌یه‌ک، که خودا بۆ ئێمه‌ی کرد به‌ دانایی و راستدروستی و پیرۆزکردن و کرینه‌وه.» (یه‌که‌م کۆرنسۆس ۱: ۳۰)

«باوکیشم روزه‌وانه‌که‌یه.» (یۆحه‌نا ۱۵: ۱)

«ئێوه له‌گه‌ل عیسی‌ی مه‌سیحدا بوونه‌ته‌یه‌ک». باوه‌ردارانی کۆرنسۆس هیشتا لاواز و دنیایی بوون. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا پۆلس له‌ سه‌ره‌تایی فێرکردنه‌که‌یدا ده‌یویست پێیان بلێت که له‌گه‌ل عیسی‌ی مه‌سیحدا بوونه‌ته‌یه‌ک. هه‌موو ژیا‌نی مه‌سیحیه‌ک به‌نده‌ به‌وه‌ی که هه‌تا چ راده‌یه‌ک ئاگامان له‌ پێگه‌ و پایه‌مان له‌ مه‌سیحدا هه‌یه. گرنگ‌ترین شتی پێویست بۆ په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه، رۆژانه‌ نوێکردنه‌وه‌ی دُنیا‌یی باوه‌ر‌ه‌که‌مانه، که ئه‌وشی «من له‌ عیسی‌ی مه‌سیحدام». هه‌موو ئامۆژگاری و فێرکردنێکی پ‌ر‌ه‌ره‌می باوه‌رداران، پێویسته به‌مه‌ ده‌ست پێبکات: «تۆ له‌گه‌ل عیسی‌ی مه‌سیحدا بوویت‌ته‌یه‌ک».

به‌لام تێردراوه‌که‌ بیروبۆچوونێکی زیاتری هه‌یه که بایه‌خێکی زۆرت‌ری هه‌یه: «ئێوه به‌هۆی خوداوه له‌گه‌ل عیسی‌ی مه‌سیحدا بوونه‌یه‌ک». ئه‌و نه‌ک ته‌نها په‌ک‌بوونه‌که‌مان له‌گه‌ل مه‌سیحدا به‌بیرده‌خاته‌وه، به‌ل‌کو به‌تایبه‌تی ئه‌مه‌ کاری خۆمان نییه، کاری خودا خۆیه‌تی. له‌ کاتیکدا رۆحی پ‌ر‌ۆز فێرمان ده‌کات که درک به‌مه‌ بکه‌ین، ئێمه‌ ده‌بیت ئه‌وه‌ بینین که چ سه‌رچاوه‌یه‌کی مه‌زنی هێز و دُنیا‌بوو‌مانه. ئه‌گه‌ر ته‌نها به‌هۆی خوداوه من له‌گه‌ل مه‌سیحدا په‌ک‌م گرتبیت، که‌واته‌ خودای جاویدانی ده‌بیت‌ه‌ پارێزه‌ری هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که پێویستمان پێمانه و هیوایان بۆ ده‌خوازم له‌مه‌ر په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه.

با هه‌ول بده‌م واتای ئه‌م راستیه‌یه‌ مه‌زنه «به‌هۆی خوداوه به‌یه‌که‌بوون له‌گه‌ل مه‌سیح» پ‌ر‌وون بکه‌مه‌وه. به‌یه‌که‌بوون له‌گه‌ل مه‌سیحدا، کارێک هه‌یه‌ خودا ده‌یکات و کارێکیش که ده‌بیت ئێمه‌ بیکه‌ین. خودا کاره‌که‌ی ده‌کات به‌ ج‌ولاندنی ئێمه‌ بۆ ئه‌وه‌ی ئێمه‌ش کاره‌که‌مان بکه‌ین. کاری خودا شاراوه‌یه‌ و بێده‌نگه‌؛ ئه‌وه‌ی ئێمه‌ ده‌یکه‌ین پ‌ر‌وون و دیاره. گه‌توگۆ و باوه‌ر و نوێژ و گوپ‌رایه‌لی کۆمه‌له‌ کارێکی ئاشکران که ده‌توانن کاربگه‌ریه‌کی باشیان هه‌بیت، له‌ کاتیکدا بوژانه‌وه‌ی رۆحی و به‌هێزکردنی ئه‌وه‌ له‌ سه‌ره‌وه‌ دیت نه‌پێنیه‌ و له‌سه‌رووی دید و روانگه‌ی مرو‌فه‌وه‌یه. بۆیه‌ زۆر جار کاتیک که باوه‌ردارێک ده‌لێت: «من له‌گه‌ل عیسی‌ی مه‌سیحدا

بوومه ته يه ک» زياتر ته ماشای ټه و کارانه ده کات که خوی ټه نجامی داوه، زياتر له و کاره نهیښه نایابه ی خودا که ده بیه سټیته وه به مه سیحه وه. ده بیټ له خولی ده سټیټکردنی ژيانی مه سیحیه تدا چاوه پړی ټه وه بکه یڼ. «ده زانم که باوه پرم هیڼاوه» شایه تیه کی راسته، به لآم گرنکه که ټاگاداری ټه وه ش بین که له پشت توبه کردن و باوه پرهیڼان و قبولکردنی مه سیحه وه، هیزی خودا کاری خوی ده کرد له پړنگه ی هاندانی ویست و خواستمانه وه، خاوه ندراریتی کردمان و ټه نجامدانی نیازی خوښه ویستیه که ی که ټه ویش یه کپوونی ټیمه بوو له گهل عیسای مه سیحدا. کاتیک باوه پردار له لابه نی خودایی کاری پزگارکردنه که ی تپده گات، فیر ده بیټ که به خوښی و شادیبه کی نوټوه ستایش و په رستن بکات وه به هو ی پزگار بوونه که یه وه له هه موو کات زياتر شادمان بیټ. له گهل پینداچوونه وه ی هه ر هه نگاویکی، ټم ناوازه ده چرپټ: «ټمه کاری په روه ردگار» - هیزی هه ربه توانای خودا کار له سهر ټه وه ده کات که خوښه ویستی جاویدانی دایه ټنا». «به هو ی خوداوه له گهل عیسای مه سیحدا بوومه ته یه ک».

وشه کان ته نانه ت به ره و پیشترو زیاتری ده بن؛ به ره و پړنگاکانی هه تاهه تایی ده بن. «ټه وانه ی پیشترو دیاری کردن بانگیسی کردن» (پروما ۸: ۳۰). بانگکردنه که به پیی کات ده رکه وتن و ټاشکرکردنی ټامانجه هه تاهه تاییه کانی خودایه. پیش ټه وه ی جیهان به دی بیټ، خودا چاوی پر له خوښه ویستی خوی له سهر تو دانابوو له هه لېژاردنی نیعمه تدا، وه تو ی به هو ی مه سیحه وه هه لېژارد. زانینی ټه وه ی که تو له گهل مه سیحدا یه کت گرتووه، کلیلی تیگه یشتنی واتای ته واوه تی ټم ده قه یه: «به هو ی خوداوه له گهل عیسای مه سیحدا بوومه ته یه ک». له گهل نیردراوه که هاوړا ده بیټ و ده لی: «له دیرزه مانه وه یه زدانمان بو ده رکه وتووه و ده فهرمویت: به خوښویستنیکی هه تاهه تایی ټیوه م خوښه ویت، له بهر ټه وه به رده وامیم دا به خوښه ویستی نه گوپم بو ټیوه» (یهرمیا ۳۱: ۳). وه دواتر هه ست ده که بیت که پزگاریه که به شیکه له «نهیڼی خواستی خوی پی ناساندین، به گوپره ی خوښحالی خوی که له پړنگه ی مه سیحه وه مه بهستی بوو» (ټه فه سو ۱: ۹)، وه بچو پال کومه له ی باوه پرداران کاتیک ده لیڼ: «خودا پیشوخت به یه کپوون له گهل مه سیحدا ټیمه ی هه لېژارد تاکو به گوپره ی پلانه که ی بو ټه و بین. خودا هه موو شتیک به گوپره ی مه بهستی و ویستی خوی به پړیوه ده بات» (ټه فه سو ۱: ۱۱). هیچ شتیک به ټه ندازه ی زانینی نهیڼی ټه وانه ی که «سهر به خودان و له گهل عیسای مه سیحدا بوونه یه ک»، نیعمه تی بیبه رامبه ر به رز ناکاته وه و او له مرؤف ناکات زياتر له به رده میدا بچه میته وه.

ټاسانه ببینیت ټم راستیه چ کاریگه ریه کی کردووه ته سهر ټه و باوه پردارانه ی ده یانه ویت په یوه ست بن به مه سیحه وه. چ سه رچاوه یه کی دلنایی ده دات پیی، کاتیک له ده سته

راستی مه‌سیحدا ده‌ه‌س‌یت‌ه‌ه و به‌ته‌واوی کار له‌سه‌ر ئامانج و کاری خودا ده‌کات! ئیمه مه‌سیحمان به‌میوه‌که‌ داناهه، وه‌ باوه‌پ‌دارانیش به‌لق، با ده‌قه‌ گرنه‌که‌هی دیکه‌ش له‌بیر نه‌که‌ین، «باوکیشم‌ په‌زه‌وانه‌که‌یه». پ‌زگار‌که‌ره‌که‌ ف‌رمووی: «ه‌ه‌ر پ‌روه‌ک‌یک باوکی ئاسمانیم نه‌ی‌چان‌دب‌یت، ه‌ه‌ل‌ده‌که‌ن‌ر‌یت»؛ به‌لام‌ ه‌ه‌موو ئه‌و لقانه‌ی که‌ په‌یوه‌ستن به‌میوی راسته‌قینه‌وه، ه‌ه‌رگیز له‌ ده‌ستی نار‌ف‌ی‌ن‌ر‌یت (یو‌حه‌نا ۱۰: ۲۸). له‌ باوکه‌وه بوو ه‌ه‌موو ئه‌وه‌ی که‌ مه‌سیح ه‌ه‌یبوو، وه‌ له‌وه‌وه ه‌ه‌موو ه‌یز و توانا و خو‌شه‌ویستی ه‌ه‌بوو وه‌ک میوه‌که‌، به‌ه‌مان شیوه‌ باوه‌پ‌دار پ‌نگه و ئاسووده‌ییه‌که‌ی له‌ مه‌سیحدا به‌هو‌ی خوداوه ه‌ه‌یه. به‌ه‌مان خو‌شه‌ویستی و دل‌شادی باوک چاود‌ی‌ری کوره‌ خو‌شه‌ویسته‌که‌ی ده‌کرد، چاود‌ی‌ری ه‌ه‌موو ئه‌ندام‌یک‌ی جه‌سته‌ی مه‌سیح (کل‌ی‌سا) ده‌کات، ه‌ه‌موو که‌س‌یک که‌ له‌گه‌ل عی‌سای مه‌سیحدا یه‌کی گرتوو.

ئهم باوه‌ره‌ چ‌ متمان‌یه‌کی پ‌ر له‌ ئاسووده‌ییمان پ‌ن ده‌به‌خشی‌ت - نه‌ ته‌نها ئه‌وه‌ی که‌ ه‌تا کو‌تایی به‌ پار‌یزراوی ده‌مین‌یته‌وه، به‌ل‌کو ده‌توانیت ه‌ه‌موو ئه‌و شتانه‌ به‌ ته‌واوی ج‌یه‌ج‌ی بکه‌یت که‌ به‌هو‌یانه‌وه له‌گه‌ل مه‌سیحدا بوو‌یته‌ته‌یه‌ک. لقه‌که‌ به‌ه‌مان ئه‌ندازه‌ی میوه‌که‌ له‌ لایه‌ن په‌زه‌وانه‌که‌وه بایه‌خی پ‌ن ده‌در‌یت. خودا چه‌نده‌ بایه‌خ به‌گه‌ش‌ه‌ی لقه‌کان ده‌دات، ه‌ینده‌ش بایه‌خ به‌میوه‌که‌ ده‌دات. ئه‌و خودایه‌ی که‌ عی‌سای کرد به‌میوه‌که‌، به‌ته‌واوی کار‌یک‌ی کرد که‌ له‌گه‌ ئه‌و کاره‌دا بگونج‌یت. ئه‌و خودایه‌ی که‌ منی ه‌ه‌لب‌ژاردوو و وه‌کو لقی‌ک منی چاندوو له‌ مه‌سیحدا، دل‌نای کردوو مه‌ته‌وه (ئه‌گه‌ر پ‌نگه‌ی پ‌ن بده‌م له‌گه‌ل خو‌م بده‌مه‌ ده‌ست مه‌سیح) که‌ به‌ه‌موو شیوه‌یه‌ک شایه‌نی عی‌سای مه‌سیح ده‌بم. چه‌ند خو‌شه‌ به‌ته‌واوی درک به‌م راستییه‌ بکه‌یت! ئه‌مه‌ چ‌ متمان‌یه‌که‌ و پ‌یوستییه‌که‌ ده‌به‌خشی‌ت به‌ نو‌یژه‌کانم بو‌ خودا و باوکی عی‌سای مه‌سیح! چه‌ند ه‌ه‌ستی پ‌شته‌ستن و متمان‌ه‌ پته‌و ده‌کات، وه‌ وام‌ ل‌نده‌کات ببینم که‌ نو‌یژه‌ی به‌رده‌ام به‌راستی پ‌یوسته‌ بو‌ ژیانم - چاوه‌پ‌روانییه‌کی به‌رده‌وام، سات له‌دوای سات، به‌ پشت به‌ستن به‌ خودا که‌ منی له‌گه‌ل مه‌سیحدا کردوو به‌یه‌ک، بو‌ ئه‌وه‌ی کاره‌ خوداییه‌کان به‌هو‌ی منه‌وه ته‌واو بکات.

وه‌ چه‌ند ه‌اند‌ر ده‌ب‌یت ئهم‌ چالاک‌ییه‌ مه‌زنه‌ بو‌ چاک‌سازی له‌ ژیان‌ی لقی‌کی به‌ره‌مدار! ه‌اندانه‌کان ه‌یز و توانایه‌کی زو‌رن؛ گرنگییه‌کی زو‌ریان ده‌ب‌یت ئه‌گه‌ر روون و به‌رز رایان‌ب‌گرین. ئه‌مه‌ به‌ دل‌ناییه‌وه‌ گه‌وره‌ترین ه‌اندانه: «ئیمه‌ دروست‌کراوی ده‌ستی خوداین، له‌ پ‌نگه‌ی یه‌کبو‌ومان له‌گه‌ل عی‌سای مه‌سیح ده‌بینه‌ به‌دی‌ه‌ت‌راوی‌ک بو‌ کاری چاکه‌» (ئه‌فه‌س‌وس ۲: ۱۰). له‌ لایه‌ن ئه‌وه‌وه به‌ستراوینه‌ته‌وه به‌مه‌سیحه‌وه، بو‌ ئه‌وه‌ی به‌ره‌مه‌یکی زو‌ر ب‌گرین. ه‌ه‌ر شتی‌ک خودا دروستی کردب‌یت به‌جوانی ه‌ه‌تا کو‌تایی به‌رده‌وام ده‌ب‌یت. خو‌ری دروست‌کردوو

تاكو پرووناكى بدات. چەند بە نايابى كار دەكات! چاوى دروستكردووە تاكو بىنئيت، چەند بە جوانى كارەكەى ئەنجام دەدات! ئەو مرؤقى نوپى بۆ كارى باشە دروستكردووە؛ دەتوانىن ئەووە پشتراست بكەينەووە كە سروشتى نوپى ئىمە بەتەواوى بۆ ئەو ئەركە دروست كراوہ؟ بەھۆى خوداوە لەگەل عيساى مەسيحدا بوومەتە يەك: لقيكى نوپى دروست بوو لە مپوہە كە بۆ بەرھەم گرتن دروست كراوہ. دەبينىن باوہردارەكان واز لە تەماشاكردنى سروشتى رابردوويان دەھينن و گلەيى لە لاوازى خۇيان دەكەن، وەكو بلىى خودا بەتايەتى بانگيانى كردووہ بۆ شتتيك كە گونجاو نيبە بۇيان! چەند باش دەبوو ئەگەر بە باوہر و بە خۇشحاليەووە قبولىيان دەكرد كە خودا چۆن، بە يەكبووون لەگەل مەسيح، خۇى كردووہ بە بەرپرسيار لە گەشە و بەرھەمى پۇحىي ئەوان! ئىنجا ھەموو لاوازى و تەمبەلىيەك ديار نامىنئيت، وە لەژىر كاريگەرى ئەم ھاندانە گەورەيەدا، تەواوى سروشتيان ھەلئەستيت بە قبولكردنى و ئەنجامدانى چارەنووسە شكۆدارەكەيان!

ئەمە ھەمان ئەو خودايەيە كە بەھۆيەووە مەسيح بووئەتە ھەموو كەس و شتتيك بۆ ئىمە، ھەرەھا بەھۆى خوداوە، ئىمە لەگەل مەسيح يەكمان گرتووہ، وە بە دنياييەووە دەبين بەوہى كە پپويستە بين بۆ ئەو. كات تەرخان بكە بۆ بىركردنەووە و پەرستنى خودا، ھەتا ئەو كاتەى پرووناكى لە تەختى خوداوە دىت و دەدرەوشيتەووە بۆت، وە تۆش يەكبوونەكەت لەگەل مەسيح دەبينئيت كە بەراستى كارى باوكى بەتوانايە. پۆژانە كات تەرخان بكە، لە تەواوى ژيانى باوہردارىت، لەگەل ھەموو دەستكەوت و ئەركەكانت، لە پپويستى و ئاوانەكانت، با خودا ھەموو شتتيك بىت. عيسا بينە، كاتتيك كە قسەت لەگەل دەكات و دەفەرموئيت: «بەمنەووە پەيوەست بە»، ئاماژە بە سەرەووە دەكات و دەفەرموئيت: «باوكم پەزەوانەكەيە، بەھۆى ئەووەووە ئپوہ لە مندان، لەلايەن ئەووەووە ئپوہ پەيوەستن بە منەووە، وە بۆ ئەو و بۆ شكۆمەندى ئەو بەرھەم دەگرن». وە با وەلامتان ئەمە بىت: ئامىن، پەروەردگار! با فەرمايشتى تۆ بىت. لە ئەزەلەووە من و مەسيح بۆ يەك دانراوين؛ بەبى جيابوونەووە ئىمە ھى يەكتىن. ئەمە ويستى خودايە كە پەيوەست بم بە مەسيحەووە. بەھۆى خوداوەيە كە من لەگەل عيساى مەسيحدا بوومەتە يەك.

به شی حوتهم

ئه و دانایی تۆیه

«ئۆه بههۆی خوداوه له گه‌ل عیسی مه‌سیحدا بوونه یه‌ک، که خودا بۆ ئیمه‌ی کرد به دانایی و پراستودروستی و پیرۆزکردن و کرینه‌وه.» - یه‌که‌م کۆرنسۆس ۱: ۳۰

عیسی مه‌سیح ته‌نها قه‌شه‌یه‌ک نییه که له گونا‌هه‌کامان ه‌مانکرپته‌وه، یان پاشایه‌ک نییه که ه‌مانپاریزیت و ئاسایشمان بۆ ده‌سته‌به‌ر بکات، به‌لکو په‌یامه‌ریکه بۆ ئاشکراکردنی ئه‌و پرزگارییه‌ی که خودا ئاماده‌ی کردووه بۆ ئه‌وانه‌ی که خۆشیان ده‌وێت. وه‌ک چۆن له به‌دییه‌نندا، رووناکی یه‌که‌م جار دروست کرا بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو کاره‌کانی دیکه‌ی خودا ژیان و جوانییان ده‌ییت، به‌هه‌مان شیوه له ده‌قه‌کاماندا، یه‌که‌م جار ئاماژه به دانایی کراوه وه‌ک گه‌نجینه‌یه‌ک که ده‌دۆزرپته‌وه و سێ دیاری به‌نرخ‌ی تێدا‌یه. ژیان رووناکی مرۆقه (یۆحه‌نا ۱: ۹)؛ مه‌سیح له ئاشکراکردنی ئه‌مه‌ بۆمان، وه به‌خشینی توانای بینینی شکۆی خودا له رووخساری خۆیدا، ده‌مانکات به‌هاوبه‌شی ژيانه هه‌تاهه‌تاییه‌که‌ی. به‌داری زاینی چاکه و خراپه‌ بوو که گونا‌ه سه‌ریه‌له‌دا؛ به‌هۆی زاینه‌وه مه‌سیح پرزگاری ده‌به‌خشیت. له ئه‌ودا هه‌موو گه‌نجینه‌ی دانایی و زانیاری شاردراره‌ته‌وه (کۆلۆسی ۲: ۳). وه به‌هۆی خوداوه تۆ له‌ودایت، وه ده‌بیست په‌یوه‌ست بیت پییه‌وه، تاکو بیت به‌ه‌شیک له‌م گه‌نجینه‌ی داناییه. تۆ له‌گه‌ل ئه‌ودا یه‌کت گرتووه؛ ئه‌و خاوه‌نی داناییه. تۆ که له‌ده‌روونی ئه‌ودا نیشته‌جێ، له‌پراستیدا له‌کانی رووناکیدا نیشته‌جێ؛ تۆ که به‌وه‌وه په‌یوه‌ست بووی، تۆ مه‌سیح و دانایی خودات هه‌یه که پابه‌ری هه‌موو ژيانی پۆحیت ده‌کات. ئه‌و ئاماده‌یه به ئه‌ندازه‌ی پێوستی خۆت، له شیوه‌ی داناییدا له‌گه‌لت په‌یوه‌ندی بکات. مه‌سیح بوو به دانایی ئیمه: تۆ له‌گه‌ل مه‌سیح یه‌کت گرتووه.

ئه‌وه ئه‌م په‌یوه‌ندییه‌ی نێوان ئه‌وه‌ی که مه‌سیح به‌هۆی خوداوه بووه به‌چی بۆ ئیمه له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی که ئیمه به‌هۆی یه‌کبوومان له‌گه‌لی هه‌مانه، پێوسته‌ باشتر تییگه‌ین. ئه‌و به‌ره‌که‌تانه‌ی که به‌هۆی یه‌کبوومان له‌گه‌ل مه‌سیح ئاماده‌ کراوه بۆمان ناکریت به‌ده‌سته‌پێزیت وه‌ک دیارییه‌کی تایه‌ت له‌وه‌لامی نوێژه‌کاماندا به‌بێ ئه‌وه‌ی که په‌یوه‌ست بین پییه‌وه. وه‌لامی هه‌ر نوێژیک پێوسته له‌زیکه‌ی یه‌کبوون و په‌یوه‌ستبوونیکه قوولتر له‌ودا بیت؛ له ئه‌ودا - دیارییه‌ بێ‌پۆنه‌که - هه‌موو دیارییه‌کانی دیکه هه‌لگیراون، به‌دیاری دانایی و زاینیشه‌وه.

چەند جار تامەزرۆیی ئەو هەبوو کە دانایی و تیگەشتنی پڕۆحیت هەبێت تاكو بتوانیت خودا باشتە بناسیت، ئەو هەیه کە هەتا هەتایی و جاویدانییە؟ بە عیساو پەيوهست بە: ژيانى هابهشت له گەڵ ئەودا پڕنماییت دەکات بۆ هاوئەلی له گەڵ خودا کە تەنها زانیاری پراستی خودا له وەدا دەدۆزیتەوه. له وانهیه ناتوانیت به تیگەشتن به دەستییهینیت، یان به وشه پرونی بکهیتەوه، به لکو ئەو زانیارییهی که قوولتزه له بیرکردنهوه و وشه ده به خشریت - ناسینی خودا که له ناسینی مه سیحه وه دیت. «به لام ئیمه مه سیحی له خاچدراو چار ده دین، ... بۆ بانگراوان، ... مه سیح هیزی خودا و دانایی خودایه» (یه کهم کۆرنسۆس ۱: ۲۳-۲۴).

یان تۆ به خۆشحالییهوه هه موو شته کان له بهرچاو ده گریت، به لام نایابی زانیاری عیساى مه سیحی پهروهردگار پشتگووی ده خهیت (فیلیپی ۳: ۸)؛ به عیساو پەيوهست به، وه لهودا خۆت بدۆزهوه. به هیزی زیندوو بونه وه که ی و هاوئەلی ئەشکه نجه کانی ده یناسیت (فیلیپی ۱۰: ۳). ئەگەر شوینی بکهویت، له تاریکیدا ههنگاو نایتی، به لکو پروناکی ژيانت ده بییت (یوحنا ۸: ۱۲). ئەو کاتهی که خودا له دلدا ده دره وشیتهوه، وه عیساى مه سیح له ویدا نیشته جی ده بییت، پروناکی دانایی خودا ده کریت له پروخساری مه سیحدا ببینیت.

به لام ئایا له کاره پیروژه که ی تیده گهیت، کاتیک که له سه زهوی ئەنجامی ده دات، یان له لایه ن پڕۆحی پیروژه وه له ئاسماندا ئەنجامی ده دات؟ ده زانیت که چۆن مه سیح بووه به راستیودروستی و پیروژی و پزگاریی ئیمه؟ ئەمه تەنها به هیئان و ده رخستن و گفتوگۆکردن ده باره ی ئەمانه، دانایی خودای پی به خشیوین. هه ندیک کات هه زاران پرسیار دینه ئاراوه، وه هه ولدان بۆ وه لمدانه یه وه یان ده بییت به ماندوویی و بار. ئەمه شه له بهر ئەوه یه که له بیرت کردوو که پەيوهست بووی به مه سیحه وه، که خودا کردوو یه به دانایی بوۆت. با ئەمه یه که م گرنگی پیدانت بیت بۆ پەيوهستبوون به وه وه به دلسۆزییه کی به تینی هه میشه یی له دل وه؛ کاتیک دل و ژیان پروناکین، وه له مه سیحدا ره گیان داکوتا، زانیاری به پی پی پئویست ده به خشریت. به بی پەيوهستبوونیکى له و چه شنه به مه سیحه وه، ئەم زاینه سوودیکی ئەوتوی نییه، به لکو ده کریت ئازارت پی بگه یه نیت. له وانه یه رۆحه که خوی به بیرکردنه وه یه ک ئاسووده بکات که وینه و شیوه ی راستین، به لام خودی راستیه که نییه، به بی ئەوه ی که ته واوی هیزی راستیه که ی به ده ست بگات. خودا هه میشه به م شیوه یه یه: یه که مجار پیمان ده به خشیت، ته نانه ت ئەگەر تۆویکیش بیت، شته که خوی، ژیان و هیز، دواتر زاین دیت. مرۆف یه که مجار زاینی ده ویت، وه زۆر کات له وه زیاتر ناروات. خودا مه سیحمان پی ده به خشیت، وه لهودا گه نجینه ی دانایی و زانیاری شاردراره وه توه. ده با ئیمه شه به به ده سه تیه تانی مه سیح پازی بین، تاكو تیایدا بژین و بیکه ین به ژيانی خۆمان.

تەنھا لە گەرانئىكى قوولتر لەناو ئەودا، ئەو زانينە دەدۆزىنەووە كە ئارەزووى بۆ دەخوازين. بېگومان دانايىبە كى لەو شىۆە، ژیانە.

لەبەر ئەو، باوەردار، بە عيساو پەيوەست بە كە دانايى تۆیە، وە بە باوەرى تەواو وە چاوەرپى ئەو فېركردانە بە كە بۆ ژيانئىكى پەر لە شكۆمەندى ناوى باوك پيوست پيەت. بە ھەموو ژيانى رۆحیتەو، بە عيساو پەيوەست بە و بە دانايى خۆتى بزانه. ئەو ژيانەى لە مەسحدا ھەتە شتیکە لە پيرۆزى بېكۆتا، زۆر بەرز و پيرۆزترە لەوہى كە بە شىۆەى كى سروشتى بزائیت چۆن جیەجی بەكەیت. تەنھا ئەو دەتوانیت رېنمايیت بکات، بە نھینى توانای رۆحى، بۆ ئەوہى بزائیت چى يارمەتیدەر و چى دەپتە كۆسپ بۆ ژيانى دەررونت، چى وات لیدەكات پيەو پەيوەست بیت. وەك سەختیەك يان نھینىەك بىرى لیمەكەرەو كە پيوست بکات چارەسەرى بەكەیت. ھەر پرسيارېك پتە ئاراو لەبارەى ئەگەرى ھەمیشە پەيوەستبوونى تەواو بە مەسحەو، وە ئەگەرى بە دەستھينانى ھەموو ئەو بەرەكەتانەى لەوہو دین، ھەمیشە ئەمەت لەبىر بیت: ئەو دەزائیت، ھەموو شتیک پرونە بۆ ئەو، وە ئەو زانين و دانايى تۆیە. ئەگەر تەنھا متمانەى پى بەكەیت، ئەوہى كە پيوستە بيزائیت و توانای تىگەيشتیت ھەيە، پت دەبەخشریت. ھەرگىز وا بىر مەكەو كە شاراوہى دەولەمەندى و گەنجينەى دانايى عيسا بەبى كليلە، يان رېگاكەت پروناكى نىيە. عيسا كە سەرچاوەى زانين و دانايى تۆیە، رېنمايیت دەكات لەسەر رېگای راست، تەنانت كاتیک كە نايينیت.

لە ھەموو پەيوەندىبەكدا لەگەل وشەى پيرۆزى خودا، ھەمان راستیت لەبىر بیت: بە عيساو پەيوەست بە كە سەرچاوەى دانايى تۆیە. ھەتا دەتوانیت ھەول بەدە وشە نوسراو كە بناسیت؛ بەلام تەنانت زياتر ھەول بەدە كە وشە زیندوو كە بناسیت؛ كە بەھۆیەو بوويتەتە مولكى خودا. عيسا، دانايى خودا، تەنھا بە ژيانى باوەرېكى پەر لە متمانە و گوپرايەلى ناسراو. ئەو وشانەى دەيدركينيت رۆح و ژيانە بۆ ئەوانەى كە لەگەل مەسح دەژين. لەبەر ئەو، ھەر كاتیک كە وشەى خودا دەخوینتەو، دەبيستیت، يان بىرى لى دەكەیتەو، ئاگادار بە كە پینگەى راستى خۆت لەبەرچاو بگريت. يەكەم جار لە يەكبوونت لەگەل ئەودا تيبگە، ئەوہى كە دانايى خودايە؛ وا بكە بەپى رېنمايى و راھينانى تايەتى ئەو بجوئيتەو، برۆ بۆ وشەى پەيوەستبوون بەوہو، كە سەرچاوەى پروناكى خودايە. بە يەكبوون لەگەل پروناكى ئەودا، پروناكى دەبينیت.

لە ھەموو ژيانى رۆژانەتدا، لە شىوازى ژيانت و كاروبارەكانتدا، پەيوەست بە بە عيساو كە سەرچاوەى زانين و دانايیتە. جەستە و ژيانى رۆژانەت لە رزگار بوونىكى مەزندا ھاوبەشە: بە

یہ کبوں لہ گہل مہ سیح کہ دانایی خودایہ، پرنماییکردنیش بہر دہ سته. جہ سته ت پھرستگای
 ئہوہ، ژیانی پوژانہ ت دہرفہ تہ بو شکو دارکردنی. دہ بی ت بایہ خیکی زوری پی بدہیت و
 زورت بہ لاهہ گرن گ بیت تاکو بتوانیت بہ شیوہ یہ کی دروست پرنمایمی بکری. متمانہ بہ
 دل سوزیہ کہ ی بکہ، باوہر بہ خو شہ ویستیہ کہ ی بکہ، وہ چاوہر پی پرنمایمیہ کہ ی بکہ، چونکہ
 پی ت دہ بہ خشریت. بہ وہ وہ پھوہ ست بہ، بیر و ہزرت نارام دہ بی تہ وہ و نازاد دہ کری ت لہ
 پھرت بوون، حوکمدان روون و ئاشکرا دہ بی ت کاتیک رووناکی ئاسمان بہ سہر شتہ کانی سہر
 زہویہ وہ دہ درہوشیتہ وہ، وہ نوپڑہ کہ ت بو دانایی، وہ ک ئہ وہ ی سلیمان، چیبہ جی دہ کری ت
 «زور زیاتر لہ وہ ی کہ داوای دہ کہیت یان بیر ی لی دہ کہیتہ وہ» (ئہ فہ سوس ۳: ۲۰).

وہ بو یہ، ہر کاریک کہ بو خودا دہ یکہیت، بہ عیساوہ پھوہ ست بہ کہ سہرچاوہ ی
 زانیتنہ. بیرت نہ چیت کہ «ئیمہ دروستکراوی دہ ستی خوداین، لہ پنگہ ی ی کبوونمان لہ گہل
 عیسا ی مہ سیح دہ بینہ بہ دیہ پتر او یک بو کاری چاکہ، کہ خودا پی شتر ئامادہ ی کردوہ تاکو
 بہ ئہ نجامی بگہ یہ نین» (ئہ فہ سوس ۲: ۱۰). ہہ موو ترس و گوما تیک دہ ربارہ ی ئہ وہ ی کہ
 نازانیت کہ ئہ م کارانہ چین وہ لا بنی. بہ یہ کبوون لہ گہل مہ سیح م ئیمہ بو ئہ و کارانہ
 دروستکراوین؛ ئہ و پیشامان دہ دات کہ چین، وہ چون ئہ نجامیان بدہ یں. گہ شہ بدہ بہ
 خوی شادمانی لہ دل نیایی ئہ وہ ی کہ دانایی خودایی پرنماییت دہ کات، تہ نانہ ت ئہ گہر
 پنگاکہ ش نہ بینیت.

ہہ موو ئہ وہ ی کہ ہیوای بو دہ خوازیت بہ تہ واوی روونہ بو ئہ و. ئہ گہر بہ تہ واوہ تی
 متمانہ ی پی بکہیت، وہ بہ تہ واوہ تی پھوہ ست بیت بہ وہ وہ، دہ توانیت دل نیایی ت کہ
 پرنمایمیہ کی راستت ہہ یہ.

بہ لی، بہ عیساوہ پھوہ ست بہ کہ سہرچاوہ ی دانایتنہ. بگہر پی بو دہ ستہ بہرکردن و
 پاراستنی پوچی نارامگرتن و پشتبہ ست، کہ ہہ می شہ دہ گہر پی بو فیربوون و بہ بی پرنمایمی
 رووناکی ئاسمان جوولہ ناکات. خو ت لہ ہہ موو سہر قالیہ ناپیوستہ کان نازاد بکہ، گویت
 بو دہنگی دنیا دابخہ، وہ بہ بہ فیروازیکی خیرا، بہر دہ وام گوئی لہ دانایی ئاسمان بگرہ
 کہ ماموستاکہ فیرت دہ کات. ہہ موو دانایی خو ت بہ دہ ستہ وہ بدہ، بہ دوا ی باوہر پیکی
 قوولی بیگومان بگہر پی لہ سروش تی تیگہ یشتنی خودا لہ شتہ کان؛ وہ چاوہر پی عیسا بکہ
 فیرت بکات و پرنماییت بکات لہ ہہ موو ئہ و کارانہ ی کہ ئہ نجامی دہ دہیت. لہ بیرت
 نہ چیت کہ فیرکردن و پرنمایمیہ کانی لہ دہرہ وہ ی تووہ نایہ ت: لہ لایہ ن ژیان ی ئہ وہ وہ لہ
 ئیمہ دا دانایی خودایی کاری خو ی دہ کات.

لہ ناو دلی ئہ ودا بژی، ئہ و شوینہ ی کہ دہنگی نارامی روچ تہ نہا لہ وپوہ دہ بی ستریت ئہ گہر

هه موو شتیک هیمن بیټ. به دنیاییه کی بیگومانه وه به رده وام به، ته نانه ت له ناوجه رگه ی تاریکی و ناخوشیدا، پشت به وه به سته که نه و دنیاییه له وه ی که خو ی پروناکییه و پابه ری گه لی خو یه تی. له هه موو نه مانه گرن گتر، روژانه له و راستیه به ره که تداره دا، عیسای مه سیحی زیندوو که سه رچاوه ی دانایی تو یه، ده بیټ یه که م و کوټا شت که گرن گ ی پی ده ده یت بریتی بیټ له په یوه ستبون به مه سیحه وه. به په یوه ستبون به وه وه، داناییه که ی کاردانه وه ی هه لقولانی ژیانیک ده بیټ که له ودا په گی داکوتاوه. من په یوه ست ده بم به مه سیحه وه، نه وه ی که به هو ی خوداوه بووه دانایی بو م؛ داناییم پی ده به خشریت.

به شی هه شتم

ئهو و راستودروستی تویه

«ئیه بههۆی خوداوه له گهڵ عیسی مه سیحدا بوونه یهک، که خودا بۆ ئیمه ی کرد به دانایی و راستودروستی و پیرۆزکردن و کرینه وه.» - یه کهم کۆرنسۆس ۱: ۳۰

یه کهم به ره که تی مه زن که عیسی مه سیح له خۆیدا ئاماده ی کردوو و بۆمان ده رده خات، راستودروستییه. سه خت نییه که بزاین بۆچی ئه مه یه که مه.

به بی ئاشتی، خۆشگوزهرانی یان پێشکه وتن و به ره و پێشچوونی راسته قینه ی هیچ نه ته وه یه ک، مایک یان که سیک نایه ته ئاراهه. ته نانه ت مه کینه یه کیش ناتوانیت کاره که ی بکات ئه گه ر نه حه سیته وه، یان له سه ر بناغه یه کی به هیژ جیگر نه کرایت، به هه مان شپوه ئارامی و ئاسووده یی پێویسته بۆ ئاکار و پۆحمان. گونا هه موو په یوه ندییه کامانی تیکداوه؛ ئیمه سازگاری و ئارامیمان له گهڵ خۆمان و مرۆفه کانی ده ور به رمان و له گهڵ خودا له ده ستدا. یه کهم داواکاری پرگاربوون که ده بیته مایه ی به ره که ت بریتیه له ئاشتی. وه ئاشتی ته نها ده توانیت له گهڵ راستودروستی بیت. کاتیک هه موو شتیک هی خودا بیت، به فه رمانی خودا و به ویستی خودا، ئاشتی ده توانیت فه رمانه وایی بکات. عیسی مه سیح هات تا کو ئاشتی بینیه سه ر زه وی، وه ئاشتی له پۆحدا، به وه رگرتنه وه ی راستودروستی. چونکه ئه و مه لکیساده، پاشای راستیودروستی، وه ک پاشای شالیم فه رمانه وایی ده کات، پاشای ئاشتی (عیبرانییه کان ۷: ۲). عیسا ئه و به ئینانه ئه نجام ده دات که په یامبه ران داویانه: «ئه وه تا پاشایه ک به راستودروستی پاشایه تی ده کات. جا ئه نجامدانی راستودروستی ئاشتی ده بیت و کاری راستودروستی پاشایه تی و ئاسووده یی هه تاهه تایی» (ئیشیا ۳۲: ۱، ۱۷). مه سیح له خوداوه راستودروستی بۆ ئیمه ده سه به ر کردوو؛ ئیمه به هۆی خوداوه ئیمه له گهڵ عیسی مه سیحدا بووینه ته یه ک که راستودروستیمانه. له راستیدا ئیمه به یه کبوون له گهڵ مه سیح بووینه ته راستودروستی خودا (دوه م کۆرنسۆس ۵: ۲۱). با هه ول بده ین تییگه ین ئه مه واتای چیه.

کاتیک بۆ یه که مجار گوناکاریک رابه ری ده کریت بۆ ئه وه ی متمانه به رزگاری مه سیح بکات، زیاتر له خۆی ده پروایتیه که سایه تی مه سیح.

که ته ماشای خاچه که ده کات، مه سیح له ویدا ئازار ده چێژیت، راستودروسته که له پیناو گوناهاران له خاچ درا، تاکه بناغه ی پێویست بۆ باوه ر به به خشنده یی خودا ده بینیت. مه سیح به هۆی جیگرته وه ی ئیمه و هه لگرتنی نه فره تی ئیمه و مردنی له جیگه ی ئیمه،

باجی گوناھه کانی ئیمه‌ی دا و ناشتی پی به‌خشین. کاتیک که باوه‌ردار له‌وه تیده‌گات که چۆن راستودروستی مه‌سیح ده‌بیّت به‌هی ئه‌و، وه‌ چۆن به‌هیز و توانای ئه‌وه، له‌به‌رده‌م خودا به‌راستودروست داده‌نریت، ئه‌و هه‌ست به‌وه ده‌کات که چی پئویسته بو ئه‌وه‌ی په‌زنامه‌ندی خودا به‌ده‌ست دینیت: «له‌به‌ر ئه‌وه‌ی به‌باوه‌ر بیتاوان کراوین، له‌ریگه‌ی عیسا‌ی مه‌سیحی گه‌وره‌مانه‌وه له‌گه‌ل خودا ئاشتیمان هه‌یه» (رۆما ۵: ۱). باوه‌رداره‌ نوێه‌ که ده‌به‌ویت که ئه‌م عه‌با‌ی راستودروستی به‌به‌ر بکات له‌ریگه‌ی نوێکردنه‌وه‌ی باوه‌رپه‌وه به‌دیاریی شکۆمه‌ندی راستودروستی که پئی به‌خشراوه.

به‌لام به‌تپه‌رینی کات، که ده‌به‌ویت له‌باوه‌رکه‌یدا گه‌شه‌بکات، پئداویستی نوئی سه‌ره‌ه‌لده‌دات. ده‌به‌ویت زیاتر له‌وه‌تیبگات که چۆن خودا ده‌توانیت به‌م شیوه‌یه گونا‌ه‌کاریک به‌هیزی راستودروستی که‌سیکی دیکه‌بیتاوان بکات. ئه‌و وه‌لامه‌که‌ی له‌فیکارییه‌نایابه‌که‌ی ئینجیله‌وه وه‌رده‌گریّت ده‌رباره‌ی یه‌کبوونی راسته‌قینه‌ی باوه‌ردار له‌گه‌ل مه‌سیح وه‌ک دووهم ئاده‌م (رۆما ۵: ۱۲-۲۱). ئه‌و درک به‌وه‌ده‌کات که ئه‌و که‌سیک ده‌توانیت ببیته‌هوکاری راستودروستی که‌سیکی دیکه، چونکه مه‌سیح له‌گه‌ل گه‌له‌که‌یدا بووه‌ته‌یه‌ک، وه‌ئوانیش له‌گه‌ل ئه‌ودا بوونه‌ته‌یه‌ک. به‌پئی هه‌موو یاسا‌کانی شانیشینی سروشت و ئاسمان، هه‌ر ئه‌ندامیکی جه‌سته‌ی مه‌سیح ده‌بیّت سوودی ته‌واوی وه‌رگرته‌بیّت له‌کردار و ئازاری ژیا‌نی سه‌ری جه‌سته‌که. وه‌بۆیه‌رینمایه‌ی کراوه‌که له‌وه‌تیبگات که ته‌نها به‌زاینی یه‌کبوونه‌که‌سیه‌که‌ی له‌گه‌ل مه‌سیح وه‌ک سه‌ری له‌شه‌که‌ده‌کریّت، که ده‌توانیت به‌ته‌واوی ئه‌زموونی هیزی راستودروستی که‌ی بکات بو‌هینانی رۆحه‌که بو‌ناو چاکه‌ی ته‌واو و هاوه‌لی که‌سه‌پیرۆزه‌که (مه‌سیح). کاری مه‌سیح به‌هوئی ئه‌م تیگه‌یشتنه‌وه‌بایه‌خ و به‌های که‌م نابیته‌وه، به‌لکو کاره‌که و خۆشه‌ویستی و ژیا‌نی مرۆفه‌خوداییه‌که ده‌چیته‌نیو دلی ئه‌و که‌سه‌ی که له‌گه‌ل مه‌سیحدا یه‌کی گرتوه.

وه‌ئه‌م ئه‌زموونه‌دووباره‌رووناکیه‌که‌ی به‌سه‌ر ئینجیلدا ده‌ره‌وشی‌نیته‌وه. وای لی ده‌کات سه‌رنجی ئه‌وه‌بدات که پشتر به‌ده‌گه‌من سه‌رنجی داوه: چه‌ند به‌تایه‌تی راستودروستی خودا، که ده‌بیّت به‌هی ئیمه، ده‌به‌سه‌رتیته‌وه به‌و پرزگارکه‌ره‌که‌وه. «ئه‌و ناوه‌ی که پئی ده‌ناسریّت: یه‌زدان راستودروستی‌مانه» (یه‌رمیا ۲۳: ۶). «راستودروستی و هیز ته‌نها به‌یه‌زدانه» (ئیشایا ۴۵: ۲۴). «تا‌کو به‌یه‌کبوون له‌گه‌ل مه‌سیحدا بین به‌راستودروستی خودا» (دووهم کورنوسۆس ۵: ۲۱). «بو ئه‌وه‌ی مه‌سیح به‌ده‌سته‌به‌ینم و وه‌ک که‌سیک که له‌گه‌ل مه‌سیحدا بوو‌بیته‌یه‌ک هه‌ژمارد بکریّم، نه‌ک به‌راستودروستی خۆم که له‌شه‌ریعه‌ته‌وه‌یه، به‌لکو له‌ریگه‌ی باوه‌رپه‌وه به‌مه‌سیح، ئه‌و راستودروستی‌یه‌ی که له‌خوداوه‌یه و پشت به‌باوه‌ر

ده به ستیت» (فیلیپی ۳: ۸-۹). باوه پدار له کۆتاییدا بۆی ده رده که ویت که چون راستودروستی و ژيانی مەسیح په یوه ستن به یه که وه و جودا نابنه وه: «به کاریکی راستودروست بیتوانکردن هاته کایه وه که ژيان بۆ هه موو مرووف ده هیئت». (رۆما ۵: ۱۸). «ئه وانه ی پری نیعمه ت و دیاری راستودروستی و ه رده گرن، له ژياندا هوکمرانی ده که ن به که سیک که عیسی مەسیحه» (رۆما ۵: ۱۷). وه له واتای قوولی ئەم ئایه ته که بۆ باوه پدارانی رۆما نیردراوه، تیده گات: «ئه وه ی راستودروسته به باوه پ ده ژیت» (رۆما ۱: ۱۷). ئیستا ئەو نه ک ته نها بیر له قبولکردن و له بهرکردنی راستودروستی ده کات، به لکو عیسی مەسیح له بهر ده کات، وه ده یه ویت له لایه ن عیساوه بیچریت و ژيانی ئەو له بهر بکات؛ هه ست به وه ده کات که چون به ته واوی راستودروستی بووه به هی ئەو، چونکه پهروه ردگاری راستودروستی هی ئەوه. پیش ئەوه ی له مه تیبگات، زۆر جار وا هه ستی ده کرد که سه خته هه موو رۆژه که جله سپیه که ی له بهر بکات؛ وه کو ئەوه وابوو که کاتیک ده بیت ئەو جله سپیانه له بهر بکات که دیت بۆ دانپیدانانی گونا هه کانی له به رده م خودا و داواکردنی نیعمه ت. به لام ئیستا عیسی مەسیحی زیندوو خۆی راستودروستی ئەوه - ئەوه مەسیحه که چاودریمان ده کات، ده مانپاریژیت و خو شمانی ده ویت چونکه هی ئەوین؛ بۆیه چیت مه حال نییه که هه موو رۆژه که به جلی خو شه ویستی ناماده بوونی ئەوه وه بگه رپی.

ئه زموونیک ی له و شیوه یه ته نانه ت به ره و پیشترت ده بات. ژيان و راستودروستی به بی جیا بوونه وه به یه که وه په یوه ستن، باوه پداره که ش زیاتر هه ستیار ده بیت به و راستودروستی ه ی تیدا چینه زاوه. ئەو مروفه نوییه ی له عیسی مەسیحدا دروستکراوه ئەمه یه: «ئه وه ی خودا وه ک خۆی به دیهیناوه له راستودروستی پیروزیی راسته قینه» (ئه فه سووس ۴: ۲۴). «ئه وه ی راستودروستی په یره و بکات راستودروسته، وه ک ئەویش راستودروسته» (یه که م یوحنه نا ۳: ۷). یه که بوونه که له گه ل عیسا نه ک ته نها په یوه ندیمانی له گه ل خودا گوپیوه، به لکو بارو دۆخی که سیمانیشی له به رده م خودا گوپیوه. وه کاتیک ئەم هاوه لیبه به هیزه ده سه بهر ده بیت، نو یبوونه وه که شه کردووه که به ته واوی سروشتمان راستودروست ده کات.

بۆ باوه پداریک که قوولی واتای ئەو راستیه ده بینیت که عیسا بووه به راستودروستی بۆ تیمه، زۆر پئویست نییه که بگوتریت، «به وه وه په یوه ست به». هه تا ئەو کاته ی که بیر له راستودروستی جیگره وه ده کاته وه، وه له بهر ئەو به راستودروست ده ژمیردیین، ئەوا ئەوپه ری پئویستی په یوه ستبوونه که به مەسیحه وه روون نییه. به لام کاتیک که شکومه ندی «پهروه ردگاری راستودروستیمان» دیمه نه که ده رده خات، ده بینیت که به تایه تی په یوه ستبوون به وه وه تاکه ریگه یه بۆ بهرگه گرتن و ته واوبوون و قبولبوون له به رده م خودا،

چونکه ئهوه تاكه رېگهيه بو ئهوهى بزاینه كه سروشته راستودروست و نوپكه مان ده كړيټ بههيز بكرټ له لايه ن عيسا كه سه رى كوومه لهى باوه پدارانه. بو گوناهاكاره توبه كړدووه كه سه روكه كه پيى وايه كه راستودروستی له لايه ن مردنى عيسا بو گوناه ديټ؛ بو باوه پداره زيره ك و پيشكه وتوووه كه، عيساى زيندوو، كه له رېگه ي ئهوه وه پ راستودروستی ديټ، هه موو شتيكه، چونكه هه بوونى ئه و هه بوونى راستودروستيشه.

باوه پدار، به عيساوه په يوه ست به كه راستودروستيه. تو هيشتا له ده رووندا سروشتيكت هه يه كه گنده ل و خراپه، كه هه ميشه هه ول ددات هه ستيته وه و هه ستي قبول كړدنت نه هيلټ و بئ هيوات بكات له و هاوه لپه پته وهى له گه ل باوكى ئاسمانيت هه ته. هيج شتيك ناتوانيت وات لپيكات كه له رووناكى خودادا بژيت و هه نگا و بنپى، به بئ ئه وهى كه ته نانه ت سيبه رى هه وريك له و ناوه نده دا هه بيټ، جگه له په يوه ستبوونى به رده وام به مه سيحه وه وه كو راستودروستيت. تو بو ئه مه بانگكراويت. داوا بكه كه شاينه ئه و بانگه پشته بيت. خوټ به روحي پيروژ بسپيره بو ئه وهى ئه و نيعمه ته نايابه ت بو ئاشكرا بكات كه رېگه ت پنده دات له خودا نزيك بيته وه و به راستودروستيه كى خودايبانه دابپوشريټ. كات ته رخان بكه بو ئه وهى بزانيت كه جلى پاشاكه ت (مه سيح) له بهر كړدووه، وه بو ئه وه پيوسته ترست نه بئ له چوونه خزمه تى ئه و. ئه مه نيشانه ي ئه وه يه تو ئه و مروقه ي كه خاوه نشكو دلخوش ده كات بو ئه وهى ريزى لى بگريټ. كات ته رخان بكه بو ئه وهى له بيرت بيت كه چنده پيوستت به م عباى راستودروستيه له م كوشكه كدا هه يه، زياتر پيوستت پيه كاتيک ده نيرديټ بو سه ر زه وى كه په يامبه ر و نوپه رى پاشاكه تيت.

روژانه به ئاگايى ئه وه وه بژى كه تو له به رده م خودا كه سيكى راستودروستيت، هو كاري دلخوش كړدن و شادمانيت به هووى مه سيحه وه. هه موو ئه و بوچوون و روانگانه ي كه هه ته په يوه ست بكه به م نيعمه ته ي يه كه مه وه: عيساى مه سيح - راستودروستيمان له خودا وه. ئه مه له ئاشتبييه كى ته واودا ده ته پلټنه وه. به م شپويه ده چينه نيو حه سانه وه خودا و له ويدا ده زين. ئيتر ده روونت ده گوږديټ و راستودروست ده بيت، وه كاري راستودروست ده كه يت. له دل و له ژيانندا ئه و شوينه ئاشكرا و روون ده بيت كه لپى ده ژيت؛ به عيساى مه سيحه وه په يوه ست به، كه سه راستودروسته كه، به شدارى پايه و كه سايه تى و پيروژى ئه و ده كه يت: «تو حه زت له راستودروستيه و رقت له خراپه يه، بوپه خودا، خوداى خوټ، له سه رووى هاوه له كانه وه دايى، به روئى شادى ده ستنيشاني كړديت» (عبرانيه كان ۱: ۹). كاتيک كه په يوه ست ده بيت به مه سيحه وه، شادمانى و خوشحالى زياتر له وهى كه پيشينى ده كړيټ ده بيت به هى تو.

به شی نۆیه

ئەو پیرۆزی تۆیه

«ئۆه بههۆی خوداوه له گەل عیسی مەسیحدا بوونه یەک، که خودا بۆ ئیمە ی کرد به دانایی و راستدروستی و پیرۆزکردن و کرینهوه.» – یە کەم کۆرنسۆس ۱: ۳۰

«له پۆلسهوه بۆ کلیسای خودا له شاری کۆرنسۆس، ئەوانە ی به یە کبوون له گەل عیسی مەسیح پیرۆزکراون و بانگکراون بۆ پیرۆزبوون، له گەل ئەوانە ی له هەموو شوینیکدا به ناوی عیسی مەسیحی گهوره مانهوه نزا ده کەن که گه وره ی ئیمه و ئەوانیشه.» به م شۆه یه ئەم به شه ده ست پیده کات که پیمان گوتراوه که مەسیح پیرۆزی ئیمه یه. له په یمانی کۆن، باوه رداره کان به راستدروستان ناو ده بردان، له په یمانی نویدا به پیرۆزه کان ناوده بردرین، پیرۆزکراو له لایه ن عیسی مەسیحه وه. پیرۆز به رزتره له راستدروست. پیرۆزی ئاماژه به زات و ده روونی خودا ده کات؛ راستدروستی په یوه ندی هه یه به مامه له ی خودا له گەل دروستکراوه کانیدا. له مرۆفدا، راستدروستی پر دیکه بۆ پیرۆزی. پیرۆزی وات لیده کات که له سروشتی خودا نزیک ببیته وه (مه تا 5: ۴۸؛ یە کەم په ترۆس ۱: ۱۶). له په یمانی کۆندا، راستدروستی دۆزرایه وه، له کاتیکدا پیرۆزی ته نها نواندن بووه. پیرۆزی یە کەم جار له عیسی مەسیح، که سه پیرۆزه که، وه له گە له پیرۆزه که یدا، به دی کرا.

وه ک له ئینجیلدا پروون ئاشکرایه، له ئەزمونی که سیشدا راستدروستی پیرۆزی ده هیئت. کاتیک بۆ یە کەم جار باوه رداریک عیسی مەسیح وه ک راستدروستی خۆی ده دۆزیته وه، به راستدروستی بونی ئەوه نده شادمانه که زۆر زه حمته به بۆ پیرۆزی شوینیکی بدۆزیته وه. به لām به پیی گه شه که ی، خواستی پیرۆزی وا ده کات هه ستی پیکات، وه ده یه ویت بزانیت که خودا که ی چ شتیکی به خشیوه بۆ ده سه ته به رکردنی ئەو پیوستیه. ئاشناییه کی که م بۆ پلانی خودا وا ده کات پیت واییت که له کاتیکدا بیتاوانکردن و لێخۆشبوون کاری خودایه، به باوه ر به مەسیح، پیرۆزبوون کاری ئیمه یه، بۆ ئەوه ی ئەنجام بدریت له ژیر کاریگه ری ئەو سوپاسگوزارییه ی هه ستی پی ده که ین بۆ رزگار بوونه که مان که به یارمه تی رۆحی پیرۆز ئەزموومان کردووه. به لām باوه ردارای راسته قینه هه ر زوو درک به وه ده کات که چۆن سپاسگوزارییه کی که م ده توانیت هیزه که دابین بکات. کاتیک وا بیر ده کاته وه که نوێزی زیاتر پیرۆزی ده هیئت، بۆی ده رده که ویت که نوێزه که پیوسته، به لām به س نییه. زۆر جار باوه رداره که بۆ چه ندین سال به وه پەری بی ئومیدیه وه هه ول ده دات، هه تا ئەوه ی که

گوئی له ئاموژگاری پۆحی پیروز ده گریت، وه دووباره مه سیح شکۆدار ده کات، وه مه سیح ده رده خات که سه رچاوهی پیروزی ئیمهیه، بهو شیوهیه خۆی ده داته ده ست باوه په که یه وه.

مه سیح له لایه ن خوداوه پیروزی به ئیمه به خشیوه. پیروزی سروشتی خودایه، وه ته نها ئه وه پیروزه که خودا ده یکات به هی خۆی و له خۆی پری ده کات. وه لامی خودا بو ئه م پرسیاره، «چۆن مرۆفی گونا هبار پیروز ده کریت؟» ئه مه یه: «له ریگه ی مه سیح، که سه پیروزه که ی خودا». به هۆی عیسا وه، ئه وه ی که باوک پیروزی کردوو و نار دوو یه تی بو سه ر زه وی، پیروزی خودا بهر جه سه ته ده رکه وت، ئه وه ی مرۆف بتوانیت به ده سه تیه پینیت. «بو ئه وان خۆم پیروز ده که م، تا کو ئه وانیش له راستیدا پیروز کرا و بن» (یوحنا ۱۷: ۱۹). هیچ ریگایه کی دیکه نیه پیروز بکری ن پتی، جگه له بوون به به شیک له پیروزی مه سیح. وه به هیچ ریگایه کیش ئه مه نایه ته دی جگه له یه کبوونی رۆحی له گه ل عیسا ی مه سیحدا، بو ئه وه ی له لایه ن رۆحی پیروزی ئه وه وه پیروزی ژیا ن برژی ت به سه ر ئیمه دا. «به هۆی خودا وه له گه ل عیسا ی مه سیحدا بوونه یه ک، که خودا بو ئیمه ی کرد به دانایی و راستو دروستی و پیروز کردن». به باوه ره وه په یوه سه تبوون به مه سیحه وه که پیروزی ئیمه یه نه نیه یه کی ساده ی ژیا نیکی پیروزه. پیا نه ی پیروز کردن به نده به پیا نه ی په یوه سه تبوون به وه وه. کاتی ک که رۆح فی ر ده بی ت که به ته واوی په یوه سه ت بی ت به مه سیحه وه، به لینه که به ته واوی دی ته دی: «خودای ناشتی خۆی به ته واوی پیروز تان بکات» (یه که م سالو نیکی ۵: ۲۳).

بو روونکردنه وه ی ئه م په یوه ندیه له نیوان پیا نه ی په یوه سه تبوون و پیا نه ی پیروز کردن، با بیر له مو توره کردنی دار ی ک بکه ی نه وه، که هیا مه کی فی رکاریه بو یه کبو وغان له گه ل عیسا. روونکردنه وه که له لایه ن وشه کانی رزگار که ره که وه پیش نیار کرا وه: «ئه گه ر دار باش بی ت، به ره مه می باش ده دات» (مه تا ۱۲: ۳۳). ئی ستا ده توانم دار ی ک مو توره بکه م بو ئه وه ی ته نها یه ک لق ی به ره مه می باش بدات، له کاتی کدا زۆری ک له لقه سرو شتی به کان وه کو خۆیا ن میننه وه و به ره مه مه کو نه که یان بدن - ئه مه هه و نه ی ئه و جو ره با وه پداره یه که به شیک ی که م له ژیا نی پیروز کرا وه، یان ئه وانه ی که له نه زانی دان یان هه ر هۆکار یکی دیکه، ژیا نی جه سه تیه یان هیش تا له زۆر رو وه وه ده سه لاتی ته واوی هه یه. هه ره وه ها ده توانم هه مو و لقه کانی دار ی ک بپر مه وه، ئی نجا مو توره ی بکه م تا کو هه مو و داره که نو ئی بی ته وه و به ره مه می باش بدات. به لام هیش تا، ده بی ت چا و دی ریی قه ده که ی بکه م نه وه ک گه لا ده ربکات، چونکه له وانه یه دووباره سه ره له بده ته وه و گه شه بکات، وه هی زی داره نو ییه که بو خۆی ببات و به و هۆیه وه داره نو ییه مو توره بکه م کرا وه لا واز بکات. وه ک ئه و با وه پدارانه ی که وا ده رده که ون گو ران کاری به کی زۆریان به سه ردا ها تو وه، واز له هه مو و شتی ک دینن بو شو ی نه که وتنی مه سیح،

به لأم دواى ماويه ك، به هوى بى ئاگاييه وه، ريگه به خووه كوئه كانيان ده دن دووباره هيژ وهر بگرن. له ئه نجامدا ژيان و بهر هه ميان لاواز ده بيت. به لأم ئه گهر دار يكي ته واو باشم بوويت، به شه تلى ده بيهيتم، له بنه وه قه ده كه ي ده بزم و ريگ له و شوينه ي له خاكه كه وه سه ر ده رديت موه ربه ي ده كه م. ئاگاداري هه موو خونچه يه كي ده بم كه ده كر يت سروشته كوئه كه ي هيناييتى، تاكو شيله ي سروشته كوئه كه ي ده ر ژيته نيو قه ده نوويه كه و ژيانه كوئه كه ي به ته واوي له ناوده چيت و به ژيانه نوويه كه داده پو شريت. به و شيويه دار يكم ده بيت كه به ته واوي نوئى بووه ته وه. نيشانه ي باوه ردار ئه وه به كه فبر بووه به پير وزي ته واو هه موو شتيك بداته ده ست مه سيح، وه به باوه ريكي ته واوه وه په يوه ست بيت پيه وه.

ئه گهر له م حال ته ي كو تايدا، داره كوئه كه هاوكاري باخه وانه كه بكات، كاردانه وه باخه وانه كه چون ده بيت؟ ئايا به م شيويه نابيت: «ئيست خوت راده ستى ئه م سروشته نوويه بكه كه من پيم به خشيويت. هه موو لايه نيكى خراپى سروشته كوئه كه ت له ناو به و ريگه مه ده سه ره له بداته وه و گشه بكات. با هه موو شيله و هيژى ژيانت هه ستن به گشه كردن له ناو ئه م داره جوانه دا كه موه ربه كراوه، ئه وه ي كه من داومه به تو؛ تو به ره هه مى شيرين و به تامى زياتر ده گريت». وه وه لأمى داره كه بو باخه وانه كه به م شيويه ده بيت: «تكايه، كاتيک موه ربه م ده كه يت، يه ك دانه لقيش مه هيله ره وه، با هه موو شتيك له سروشته كوئه كه، ته نانه ت بچوكترين شكوفه ش له ناو بچيت، ئيتر ده بيت من له ناو خوئدا نه ژيم، به لكو له و ژيانه نوويه دا بژيم كه بپردا و هيژا و له نيو مندا دانرا؛ به و شيويه من به ته واوي نوئى و باش ده بم». وه جاريكى ديكه ش، ئه گهر پرسیار له داره نوئيووه كه بكه يت، دواى ئه وه ي كه ميوه ي زور ده گريت، له وه لآمدا چي ده لیت؟ «له مندا، واته له په گه كاغدا هيچ شتيكى باش ناژى. ته نانه ت من ملكه چي خراپه بووم؛ ئه و شيله يه ي له سروشتى خاكه كه ي وه رده گرم سروشتيكي گهنده لى هه يه؛ وه ئاماده يه به ره هه مى خراپ بدات. به لأم كاتيک شيله كه خوړ ليى ده دات و هه لده ستيت به پيگه ياندى به ره هه مه كان، باخه وانه دانكه به ژيانتيكى نويم دامده پو شيت، كه به هويه وه شيله كه م پاك ده بيته وه، وه هه موو هيژ و توانام نوئى ده كر يته بو ئه وه ي به ره هه مى باش بگرم. تاكه شتيك كه ده بيت بيكه م ئه وه يه كه په يوه ست بم به وه وه كه پيم به خشراوه. ئه و به بايه خه وه چاوديري هه موو جو له و سه ره له دايكي سروشته كوئه كه ده كات و هه ركه سه ره له بدات، له ناويده بات و ريگه نادات گشه بكاته وه».

ئه ي باوه ردار، مه ترسه له به ليني خودا بو ئه وه ي پير وزت بكات. گوئى مه گره له و پيشنيارانه ي كه ده لين گهنده ليى سروشته كوئه كه ت پير و زبوونت مه حال ده كات. له جه سه ته ي تو دا هيچ شتيكى باش ناژى، وه هه رچه نده له گه ل مه سيحدا له خاچ دراوه،

به لام هیشتا نه مردوو، به لکو به رده وام دهیه ویت هه ستیتته وه و هانت بدات بو خراپه. به لام باوکمان ره زه وانه که یه. ئەو ژیانى مه سیحى په یوه ست کردوو به ژیانى تۆوه. ژیانى پیروژ به هیتره له ژیانى خراپه ت. له ژیر چاودیږى و ئاگادارى ره زه وانه که، ئەو ژیانه نوښه ده توانیت کارى خراپه له ناو تۆدا نه هیلیت. سروشته خراپه که له وییه، له گه ل ئەو خراپیه نه گۆره ی که دهیه ویت ده رکه ویت و خو ی پیشان بدات. به لام سروشته نوښه که له وییه؛ مه سیحى زیندووش له وییه که سه رچاوه ی پیروژ بوونته، وه له ریگه ی ئەوه وه هه موو هیزه کانت ده کریت پیروژ بکرین کاتیک به رز ده کرینه وه بو ژبان. وه توانای ئەوه ت ده یت که به ره هه می باش بگریت بو شکۆدار کردنى باوکى ئاسمانى.

وه ئیستا، ئەگه ر به پیروژى بژیت، په یوه ست به به مه سیحه وه که سه رچاوه ی پیروژى تویه. وه که سه پیروژه که له لایه ن خودا وه ته ماشای بکه، بوو به مروڤ بو ئەوه ی پیروژى خودامان پى بگه یه نیت. گو ی له ئنجیل بگره کاتیک یت ده لیت له ناو تۆدا سروشتیکى نو ی هه یه، مروڤیکى نو ی، له لایه ن عیسا ی مه سیح دروستکراوه، که راستودروست و پیروژه. له بیرت یت ئەم سروشته پیروژه که له ده روونى تۆدایه، ته نها بو ژیانیکى پیروژدا گونجاوه، وه هه موو ئەرکه پیروژه کان ئەنجام ده دات، به هه مان پاده ش سروشته کۆنه که بو کارى خراپه گونجاوه. بزانه که ره گ و ژیانى ئەم سروشته پیروژه ی نیو ده روونى تو له مه سیحدا یه له ئاسمان. وه ته نها ئەو کاته ده توانیت گه شه بکات و به هیتر یت که په یوه ندی نیوان ئەو و سه رچاوه که ی به رده وامه و نه پچراوه.

له سه روو هه موویه وه، به وپه ری دلنیا ییه وه باوه رت به وه هه یت که عیسا ی مه سیح خو ی دلخۆشه به چاودیږیکردنى ئەم سروشته نوښه له ناو تۆدا، وه هیز و دانایى خو ی بو کارى سروشته نوښه که ته رخان ده کات. با ئەم باوه ره پشه نگیت بکات بو خۆبه دهسته وه دانى پۆژانه و دان بنیت به وه هه موو گهنده لیبه ی که له ناو سروشتتدا بووه. با به متمانیه کی هیمن و دلنیا وه پرت بکات له و بیروباوه ره ی که تو به راستى ده توانیت ئەوه بکه یت که باوک چاوه رییه وه ک رۆله ی ئەو ئەنجامى بده یت، له ژیر په یمانى نیعمه ته که ی، چونکه تو مه سیح هه یه هیزت پى ده به خشیت. با فیرت بکات که خو ت و خزمه ته کانت ته رخان بکه یت له سه ر قوربانگا وه ک قوربانى رۆحى، پیروژ و قبولکراو بو ئەو، بخوریکى بۆنخۆش. وه ک سه ختى و هه ولدانیک له ژیانیکى پیروژ مه روانه، به لکو وه ک گه شه کردنیکى سروشتى ژیانى مه سیح له ده روونتدا. با باوه رپیکى هیمن و ئومیدوار و دلخۆش دلنیا ت بکاته وه که پیروژى عیسا هه موو ئەوه ی پیویسته بو ژیانیکى پیروژ به دلنیا ییه وه یت ده به خشیت. ئینجا تیده گه یت که په یوه ستبوون به مه سیح چۆنه که سه رچاوه ی پیروژیمان ه.

به شی دهیم

ئو تو ده کپتتهوه

«ئپوه بههوی خوداوه له گه ل عیسی مه سیحدا بوونه یهک، که خودا بو ئیمه ی کرد به دانایی و راستودروستی و پیروزکردن و کپینهوه.» - یه کهم کۆرنسۆس ۱: ۳۰

ئیمه لیره دا ده گهینه لوونکه ی په یژه که، کاتیک که به رهو ئاسمان بهرز ده بیته وه - کۆتاییه پیروژه که ی که مه سیح و ژیان له ودا پیشهنگی ده کات بو ئه وی. وشه ی کپینه وه، هه رچهنده هه ندیک جار بو پزگار بووغان له تاوان و گونا به کاردیت، لیره دا مه بهست لپی ته واو بوون و پزگار بوونی کۆتاییمانه له هه موو ده رته نجامه کان و ئاکامه کانی گونا، کاتیک کاری پزگار که ره که به ته واوی ئاشکرا ده بیت، ته نانته بو کپینه وه ی خودی جهسته ش (پۆما ۸: ۲۱-۲۳؛ نه فه سۆس ۱. ۱۴، ۴: ۳۰). نه مه به رزترین ئاستی شکۆمه ندیمان نیشان ده دات که له داها توو دا هیوا ی بو ده خوازین، ههروه ها بو ئه و په ری به ره که ت که له ئاماده بوونی مه سیحدا چیژی لی وه برگیرین. ئیمه بینیمان که چۆن مه سیح وه ک په یامبه ریک، سه رچاوه ی داناییمانه، خودا و خۆشه ویستی به یمان بو ئاشکرا ده کات، له گه ل سروشت و مه رجه کانی ئه و پزگارییه ی که خۆشه ویستی بو ئاماده کردوین. وه ک کاهین، نه و راستودروستی ئیمه یه، ده مانگی پتته وه بو په یوه ندیه کی راست له گه ل خودا، وه باشی و هاو پتته تی خۆیمان پی ده به خشیت. وه ک پاشایه ک، نه و پیروزیی ئیمه یه، ریکمان ده خات و رینماییمان ده کات بو گو پراه لپی ویسته پیروژه کانی باوک. به م سی شیوه و یه ک مه بهستییه ی خودا، کۆتاییه مه زنه که به نه نجام ده گات: پزگاریی ته واو له هه موو گونا هه کان و کاریگه ریه کانی، وه مرو ف که مه سیح ده ی کپتته وه دووباره هه موو ئه و شتانه به ده سته هی نیتته وه که له ده سته داوه.

مه سیح له ریگه ی خوداوه ئیمه ی کپیه وه. وشه که بانگیشتمان ده کات بو ئه وه ی شوین عیسا بکه وین، نه ک ته نها وه ک ئه وه ی له سه ر زه وی ژیا - به وشه و نمونه فیرمانی ده کرد کاتیک که مرد بو ئه وه ی له گه ل خودا ئاشتمان بکاته وه؛ وه دووباره ده ژی، وه ک پاشایه کی سه رکه وتوو، هه لده ستیتته وه بو ئه وه ی تاجه که ی وه برگیریت - به لکو وه ک ئه و کاته ی که له ده سته راستی خودا داده نیشیت، نه و شکۆمه ندیه به ده سته هی نیتته وه که له گه ل باوکدا هه یوو، پیش نه وه ی جیهان ده ستی بکات، وه له ویدا بو ئیمه ی ده پارێزیت. له وی، سروشتی مرو فانه ی نه و، جهسته ی مرو فانه ی، که له هه موو ده ره نجامه کانی گونا

به دوره، که رۆژگارێک ده کرا تووشی بێت، ئیستا له ئاسمانه و خاوهنی شکۆی خوداییه. وهک کوری مرۆف، له سههر تهخت و له لای باوک دهژی؛ ئهو پرژگار بوونهی که پێویست بوو بو به دهسته پێنانی بو گونا ه ئازار بچێژیت، تهواوه و ههتا ههتاییه. کپنه وهی تهواو له که سایه تی خۆیدا بهرجهسته کراوه؛ ئهو وهک مرۆف و ئهوهی له ئاسماندا ههیه تی، کپنه وهه کی تهواوه. ئهو به هۆی خوداوه ئیمه ی کپیه وه.

ئیمه له گه ل ئه ودا په کمان گرتوه، چونکه ئهو ئیمه ی کپیه وه. وه ههتا زیاتر کاتیک وهک سه چاوه ی پرژگاریمان به هۆی په یوه سه تبه ومان به مه سیحه وه ئهم راستیه به ده ست ده هپین، زیاتر ده توانین ته نانه ت لیره «هیزه کانی جیهانی داها توه» تاقی بکه پنه وه (عیبرانییه کان ١: ٥). ههتا په یوه ندیمان له گه ل مه سیح پته وتر و به هیزتر بێت، وه رینگه بدهین رۆحی پیروژ به شکۆی ئاسمانیه وه عیسا مان بو ئاشکرا بکات، ئه وه نده ش ئه وه مان بو ئاشکرا ده بێت که ژیا نی ناو ئیمه ژیا نی ئهو که سه یه که له سههر ته ختی ئاسمان داده نیشیت. ئیمه هه ست به هیزی ژیا نیکی بیکۆتا ده که یین که له ناو ئیمه دا کار ده کات. تامی ژیا نی هه تا هه تایی ده که یین؛ ئیمه تامی کی که می شکۆی جاویدانی مان کردوه.

به ره که تیکی زۆر له په یوه سه تبه وون به مه سیحه وه ده رژی ت که سه رچاوه ی پرژگاری ئیمه یه و ئیمه ی کپیه ته وه. له هه موو ترسیکی مردن رۆحه که پرژگار کرا. کاتی وا هه بووه که ته نانه ت پرژگار که ره که ش له مردن ترسا وه. به لām له مه ودا نا. ئهو به سههر مردندا سه رکه وت؛ ته نانه ت جه سه ته شی شکۆدار بوو. ئهو با وه ردا ره ی به مه سیحه وه په یوه ست ده بێت به با وه پری ته وا وه وه که مه سیح ئه وی کپیه ته وه، هه ست به وه ده کات که ئیستا رۆحی به سههر مردندا سه رکه وتوه. ده بێت به وه خزمه تکاره ی که عبا کۆنه که ی لاده بات، پێش ئه وه ی به جه سه ته یه کی نوێی شکۆدار بپۆشریت. مردن جه سه ته که ده بات بو گۆر، بو ئه وه ی له ویدا پال بکه وی ت و بێت به توو که له و شوینه جه سه ته نوێیه که ی لی به رزه ده بێته وه بو ئه وه ی شیاوی ها وه لپی رۆحه شکۆداره که بێت. زیندوو بوونه وه ی جه سه ته چیت بیرو با وه ریکی کو پرا نه نییه، به لکو چا وه پروانییه کی زیندوو، چونکه رۆحی ئهو که عیسا له ئیو مردو واندا زیندوو کرده وه، له جه سه ته دا ده زی وهک به لئینیک که ته نانه ت جه سه ته ی کاتیشمان زیندوو ده بێته وه (رۆما ٨: ١١-٢٣). با وه ر به م چا وه پروانییه کاریگه ریه پیروژکه ی به کار دینیت به وه ی که وامان لیده کات ئه ندامه گونا بهاره کانی جه سه ته مان بده ینه ده ست مه سیح - بو ئه وه ی به رن و به ته واوی بچنه ژیر ده سه لاتی رۆحی پیروژه وه، بو ئاماده کاری بو ئهو کاته ی له شه لاوازه که مان ده گۆر دیریت و وه کو جه سه ته ی شکۆمهن دی مه سیح ده راز پزینته وه (فیلیپی ٣: ٢١).

ئهم پرژگارییه ته وا وه ی مه سیح که جه سه ته ش ده گریتته وه، واتایه کی قوولی هه یه که

پروونکردنه‌وه‌ی. جه‌سته به گشتی له مروّقه‌وه هاتوو‌ه که له رۆح و گوشت پینکدیت، وه له‌سه‌ر وینه‌ی خودا دروست کراوه. ، خودا رۆحی له فریشته‌کاندا دروست کردوو‌ه به‌لام جه‌سته‌ی پی نه‌به‌خشیوین. له‌کاتی دروستبوونی جیهاندا، ماده هه‌بوو به‌بی رۆح. مروّف کرا به‌به‌رزترین نمونه‌ی هونه‌ریی خوداییه: تیکه‌لبوونی ماده و رۆح له سازگاری و گونجانیکی ته‌واودا، وه‌کو به‌شیک له شیوه‌ی یه‌کبوونی ته‌واوی نیوان خودا و دروستکراوه‌که‌ی. گونا هاته‌ناوه‌وه، وه وا دیار بوو که پڠگری له پلانی پیرۆزی خودا ده‌کات. به‌گونا، ماده زالبوونیکی پر مه‌ترسی ده‌سته‌کوت به‌سه‌ر رۆحدا. به‌لام پلانی خودا هیشتا له جیگه‌ی خویدا بوو.

وشه‌که بوو به‌جه‌سته، پیرۆزییه ته‌واوه خوداییه‌که به‌هۆی مه‌سیحه‌وه بو مروّفایه‌تی به‌رجه‌سته بوو، تا‌کو کرپنه‌وه بیته شتیکی ته‌واو؛ ته‌واوی به‌دیپه‌نراوان، که تیستا به‌یه‌که‌وه ده‌نالینن و ئازار ده‌چپژن، رزگار ده‌کرین له کۆت و به‌ندی گه‌نده‌لی و ده‌گوازرینه‌وه نیو ئازادی شکۆمه‌ندی مندالانی خودا (رۆما ۸: ۲۱-۲۲). مه‌به‌ستی خودا به‌ئه‌نجام ناگات، وه شکۆی مه‌سیح به‌ته‌واوی ده‌رناکه‌ویت، هه‌تا‌ئو کاته‌ی جه‌سته، که هه‌موو سروشته‌که له‌خۆ ده‌گریت، له‌لایه‌ن هیزی ژبانی رۆحیه‌وه نه‌گوڤردیت. ئه‌وجا ده‌بیته جلوبه‌رگیکی روون که له‌کاتی نیشاندانی شکۆی رۆحی هه‌تاهه‌تاییدا ده‌دره‌وشیته‌وه. ته‌نها‌ئو کاته له واتای قوولی ئه‌م وشانه‌تیده‌گه‌ین: «خودا وای کرد که عیسا‌ی مه‌سیح به‌ته‌واوی ئیمه‌ی بکریته‌وه».

هاوکات ئیمه ده‌زاینن که به‌هۆی خوداوه ئیمه له‌گه‌ل مه‌سیحدا بووینه‌ته‌یه‌ک، که رزگارکه‌ری ئیمه‌یه. ئه‌مه بو‌ئو‌هه نییه که له‌داهاتوو‌دا ئاشکرا بکریت؛ ده‌بیته هه‌ول بده‌ین برۆینه‌ ناوی و له‌په‌یوه‌ستبوونه‌که‌ی تیستاماندا جیه‌جی بکه‌ی، بو‌ئو‌ه‌ی له ژبانی باوه‌رداریماندا به‌ته‌واوی گه‌شه بکه‌ین. ئیمه ئه‌مه ده‌که‌ین کاتیک که فیری ده‌بین به‌سه‌ر ترسی مردندا زال بینن و وه‌ک په‌روه‌ردگاری جه‌سته‌مان له مه‌سیح بروائین. هه‌روه‌ها پڠگایه‌کی دیکه‌ی ئه‌نجامدانی ئه‌مه‌ئو‌ه‌یه که فیر ده‌بین وه‌ک به‌شیک له‌شانشین مه‌سیح، ته‌ماشای هه‌موو سروشت بکه‌ین، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر به‌ئاگر هه‌لبکیشریین، بو‌ئو‌ه‌ی به‌شدار بکه‌ین له‌کرپنه‌وه‌ی. ئیمه ئه‌مه ده‌که‌ین کاتیک که پڠگه ده‌ده‌ین هیزه‌کانی جیهانی هاتوو بینه‌خاوه‌نی ئیمه، وه به‌رزمان بکه‌نه‌وه بو‌ ژبانیکی له‌شوینه ئاسمانیه‌کان، بو‌ئو‌ه‌ی دل و بیرمان فراوان بکه‌ن؛ وه‌ئو‌ شتانه ئه‌زموون بکه‌ین که ته‌نانه‌ت لیره‌ش، هه‌رگیز به‌بیر هیچ مروّفیکدا نه‌هاتوو‌ه (یه‌که‌م کورنسو‌س ۲: ۹).

باوه‌ردار، به‌عیساوه په‌یوه‌ست که تو ده‌کریته‌وه. با ئه‌مه بیته به‌تاجی ژبانی

مه‌سیحیت. دل‌سۆزیت له هه‌نگاوه‌کانی پێشووێ ژێانی مه‌سیحیت، وا ده‌کات به‌باشترین شیوه‌ بۆ ئەم راستییە رۆحییە بگونجی. به‌ عیساوه‌ په‌یوه‌ست به‌ که‌ سه‌رچاوه‌ داناییته‌ و به‌ته‌واوی ناسنامه‌ی خودای ده‌رخستوووه‌ وه‌ نیشانی ده‌دات که‌ چی بۆت له‌به‌رچاوه‌ گرتوووه‌. رۆژانه‌ شوینی بکه‌وه‌، به‌ بی‌فیزییه‌وه‌ فێرکردنه‌کانی جیه‌جی بکه‌، ئەو کات شیواوی ئەوه‌ ده‌بیت که‌ نه‌ئیییه‌کان بزانیته‌؛ ئەو نه‌ئیییانه‌ی که‌ که‌ بۆ زۆربه‌ی قوتایییه‌کان کتیییکی سه‌ربه‌مۆره‌. داناییه‌کی له‌و چه‌شنه‌ پێشه‌نگیت ده‌کات بۆ نه‌ئینی ته‌واوی کرپنه‌وه‌.

به‌ عیساوه‌ په‌یوه‌ست به‌ وه‌ک سه‌رچاوه‌ی راستو‌دروستیت، وه‌ به‌و شیوه‌یه‌ بژی وه‌ک ئەوه‌ی له‌لایه‌ن ئەوه‌وه‌ داپۆشرا‌بیت له‌ شوینی هه‌ره‌په‌رۆزی په‌زنامه‌ندیی باوک و ئاماده‌بوونی که‌ راستو‌دروستی ئەو پێگه‌ی چوونه‌ژوو‌روه‌ت پێده‌دات. کاتی‌ک که‌ به‌هۆی ناشت‌بوونه‌وه‌ته‌وه‌، دل‌خۆشیت ده‌رده‌ب‌ریت، له‌وه‌ تیده‌گه‌یت که‌ چۆن هه‌موو شتی‌ک له‌خۆ ده‌گریت، ته‌نانه‌ت کرپنه‌وه‌ی ته‌واو: «بۆ ئەوه‌ی باوک دل‌خۆش بکات له‌ پێگه‌ی ئەوه‌وه‌ هه‌موو شتی‌ک له‌گه‌ڵ خۆیدا ناشت بکاته‌وه‌، به‌ خوینی خاچه‌که‌ی ناشتی بنیته‌وه‌، ئەگه‌ر له‌سه‌ر زه‌وی بیت یان له‌ ئاسمان» (کۆلۆسی ۱: ۱۹-۲۰). وه‌ به‌ عیساوه‌ په‌یوه‌ست به‌ وه‌ک سه‌رچاوه‌ی په‌رۆزیت؛ ئەزموونی هێزی ئەو رۆح و گیان و جه‌سته‌ت په‌رۆز ده‌کات؛ به‌و هۆیه‌وه‌ باوه‌رت له‌ په‌رۆزییه‌کدا ده‌ژییته‌وه‌ که‌ له‌ کار ناکه‌ویته‌ تاکو زه‌نگی ئەسه‌په‌کان و هه‌موو مه‌نجه‌له‌کانی ئۆرشه‌لیم ده‌بن به‌ په‌رۆزی بۆ یه‌زدان (زه‌که‌ریا ۱۴: ۲۰-۲۱).

به‌وه‌وه‌ په‌یوه‌ست بن وه‌ک ئەو که‌سه‌ی ده‌تانکرپته‌وه‌، وه‌ ته‌نانه‌ت لێره‌ش وه‌ک میرانگه‌ری شکۆی داها‌توو بژین. کاتی‌ک که‌ هه‌ول ده‌ده‌یت بێستا له‌سه‌ر زه‌وی هێزی نیعمه‌تی په‌رگاری عیسا‌ تا‌قی بکه‌یته‌وه‌، دل‌ت فراوان ده‌بیت بۆ ئەوه‌ی بزانیته‌ که‌ مرۆف بۆ ئەوه‌ دروستکراوه‌ که‌ جیهان پر بکاته‌وه‌، وه‌ک هه‌موو شتی‌ک دروستکراوه‌ تا‌ بێت به‌ به‌شیک له‌ ژێانی مرۆف و بکه‌ویته‌ ژێر رکی‌فی ئەوه‌وه‌. وه‌ تۆش له‌ ئاستی خۆتدا ده‌بیت له‌وه‌ دل‌نیا بیت که‌ رۆحی په‌رۆز ئاماده‌ت ده‌کات به‌ جو‌ریک بژیته‌ که‌ له‌ ئاست ئەو بانگه‌شه‌ به‌رز و ئاسمانییه‌دا بیت.

به شی یازدهیم

له خاچدراوه که

«من له گه ل مه سیح له خاچ درام، ئیتر من نیم ئه وهی ده ژبییت،
به لکو مه سیحه له مندا ده ژبییت.» - گه لاتیا ۲: ۲۰

«له شیوهی مردنه که ی له گه لیدا به کمان گرتوو.» - رۆما ۶: ۵

«من له گه ل مه سیح له خاچ درام.» به م شیوهیه نیردراوه که دنیایی هاوه ئیه که ی ناشکرا ده کات له گه ل مه سیح له ئازارچه شتن و مردندا، وه به شداریکردنه که ی له هه موو هیژ و پیروزی ئه و مردنه دا. پۆلسی نیردراو قه ناعه تی ته وای به وه هه بووه و ئه و راستیهی که ئیستا مردوو، وا ده کات بلیت: «ئیتتر من نیم ئه وهی ده ژبییت، به لکو مه سیحه له مندا ده ژبییت». ئاخۆ ده بییت ئه م ئه زموونی به کبونه له گه ل په روه ردگار عیسا، چه نده پیروژ بیت - که بتوانیت وه کو مردنی خۆت پروانیه مردنی عیسا ی مه سیح، وه پروانیه گوپراه ئیه نایابه که ی بو خودا، سه رکه وتنه که ی به سه ر گوناها، وه رزگاری ته وای له ده ست هیژی گونا، وه درک به وه بکه ییت که هیژی ئه و مردنه رۆژانه به هوۆ باوه ره وه کار ده کات له گه ل وزه یه کی پیروژ بو له ناو بردنی جه سته مان، وه هه موو ژیا نه که دووباره نوۆ بکاته وه بو ئه وهی له گه ل ژیا نی زیندوو ی عیسا ی مه سیحا بگونجیت! په یوه ستبوون به عیسا وه، له خاچدراوه که، نه پنی گه شه کردنی ئه و ژیا نه نوپیه یه که هه میشه بووه ته هوۆ مردنی ژیا نه کۆنه که مان.

با هه و ل بده یین له مه تیبگه یین. ده سته واژه پینسینارکراوه که، «له شیوهی مردنه که ی له گه لیدا به کمان گرتوو»، فی زمان ده کات که په یوه ستبوون به له خاچدراوه که وه واتای چیه. کاتیک قه دیکۆ موتوربه کراو له گه ل قه دی داره بنه ره تیه که دا یه کده گریت، که به هوپه وه گه شه ده کات، ده زانین که پیوسته جیگیر بگریت؛ پیوسته په یوه ند بگریت به و شوپنه ی که قه دی داره بنه ره تیه که ی لئ بردراوه و بریندار کراوه، بو ئه وهی بتوانیت موتوربه که وه رگریت. هیچ موتوربه یه ک سه رناگریت ئه گه ر بیتو قه ده که بریندار نه کریت و ده روونی قه ده که نه کریته وه تا کو لقه بیانیه که قبول بکات. ته نها به برینکی له م شیوه یه ریگه پیدانه که به ده سته هینریت بو هاوه لی له گه ل شیه که و گه شه و ژیا نی قه دیکۆ به هیژتر.

ئه م راستیه به سه ر په یوه ندی نیوان عیسا و گوناها ریشدا جبه جی ده بییت. ته نها کاتیک

له شیوهی مردنی مه سیحدا یه ک ده گرین، ده توانین شیوهی زیندوو بوونه وه که شی وه برگرین، ده بینه هاوبه شی ئه و ژیان و هیزه ی له ودا هه یه. له مردنی سه ر خاچه که، مه سیح بریندار کرا، وه له و کردنه وه ی برینه که ییدا شویتیک ئاماده کرا که ئیمه تاییدا موتوربه بگریین. وه ک چۆن که سیک به نه مامیکی موتوربه کراو ده لیت کاتیک که دوو نه مامه که له یه کتر ده درین: «په یوه ست به به برینی قه ده که وه، بو ئه وه ی تو بگریت»؛ بویه نامه که بو ئه و که سه دیت که باوه ر ده کات: «په یوه ست به به برینه کانی عیساوه، ئه وئ شوینی یه کبوون و ژیان و گه شه کردنه. له ویدا ده بینیت که چۆن دلێ کراوه ته وه بو به ده سته پتانی تو؛ جه سته ی پارچه پارچه بووه بو ئه وه ی ریگا بو تو بکاته وه بو یه کبوونه که ت له گه ل ئه و، وه هه موو ئه و به ره که تانه به ده ست به پتیت که له سه روشته خوداییه که یه وه ده رپزیت».

سه رنجی ئه وه ت داوه که چۆن موتوربه که ده بییت جودا بیته وه له و داری به سه روشتی گه شه ی کردوو، وه به ردریت بو ئه وه بگونجیت له گه ل ئه و شوینه ی ئاماده کراوه له قه ده برینداره که. بویه باوه رداره که ده بییت یه ک بیت له گه ل مردنه که ی مه سیح - له خاچ بدریت و له گه لیدا به ریت. قه ده برینداره که و موتوربه برینداره که به ردران بو ئه وه ی له گه ل یه کتر بگونجین و هاوشیوه ی یه کتر بن. لیره دا هاوه لیه ک هه یه له نیوان ئازارچه شته کانی مه سیح و ئازارچه شته کانی تو. ئه زموونه کانی ئه و ده بییت بییت به هی تو ش. ئه و ریخه شته ی ئاشکرای کرد له هه لبژاردن و له خوگرتنی خاچه که ده بییت بییت به هی تو. وه ک ئه و، ده بییت به ته واوی پازی بیت به حوکمدانی راستودروست و نه فره تی خودای پیروژ دژ به گونا. وه ک ئه و، ده بییت پازی بیت که ژیان پیر له گونا و نه فره ت به مردن به خشیت، وه به و هویه وه بگه ییت به ژیان نوێ. وه ک ئه و، ده بییت ئه زموونی ئه وه بگه ییت که ته نها به خو قوربانیکردن له گه تسیمانی و شوینی کاسه سه ر ریگه ی خو شی و به ره ممداری ژیان ی زیندوو بووه وه ده دۆزریته وه. هه تا زیاتر لیکچوون له نیوان قه ده برینداره که و موتوربه که برینداره که دا هه بییت، ئه وه نده زیاتر برینه که یان له گه ل یه کتر ده گونجین، وه یه کبوون و گه شه کردنه که یان ته واوتر ده بییت.

ده بییت په یوه ست بم به عیسا ی له خاچداراوه وه. پیویسته فیڕ بم که ته نها وه ک که فاره تیک بو خودا ته ماشای خاچه که نه کم، به لکو وه ک سه ره که وتییک به سه ره شه ی تاندا؛ ئه وه ته نها پرگار بوون له تاوان نییه، به لکو پرگار بوونه له هیزی گونا هیش. پیویسته چاوه برمه عیسا له سه ر خاچه که؛ ئه و خو ی به خشیوه تا کو من به ده سته پتیت و نزیکترین یه کبوون و هاوه لیمان له نیواندا هه بییت. له ریگه ی عیساوه، ده توانم بمه هاوبه شی هه موو هیزی مردنی گونا، وه ژیانیکی نوپی سه ره که وتوو که ئه وه ده رگا که یه تی. من ده بییت خو می

به دهسته وه بدهم، له خوڤه ده ستدایکي به رده وام، له گه ل نوږږیکي زور و خواستیکي به هیږ، پپاریمه وه بو ټه وهی ښه نه ټیو هاوه لیبه کی زور نریکتر و یه کبوون له گه ل مردنه کی به هیږی رڅی پپروز که ټیدا ټه مردنه ی تاقي کرده وه.

با هه ول بدهم بزنام بوچی خاچ شوینی یه کبوونه. له سه ر خاچ، کوری خودا ده چپته ناو یه کبوونیکي ته واو له گه ل مروږف - ده چپته ناو ټه زموونی ته واوی ټه وهی که بوون به کوری مروږف وانی چپیه، ده بیته یه کیک له نه فره تکران. به هو ی مردنه وه، شازاده ی ژیان هیږی مردن ده به زینیت؛ ته نها به هو ی مردنه وه عیسا ده توانیت ښکات به هاوبه شی ټه سه رکه و تنه. ټه و ژیانه ی پیمان ده به خشیت، ژیانیکه له مردنه وه؛ هه ر ټه زموونیکي نو ی هیږی ټه و ژیانه به ننده به هاوه لیبی ټه و مردنه وه. مردنه که و ژیانه که په یوه ستن به یه کتره وه و له یه کتر جیا نابنه وه. هه مو ټه و نیعمه تانه ی که عیسا ی رزگار که ده یبه خشیت ته نها به خشراوه به وانه ی له سه ر رږگای هاوه لین له گه ل عیسا ی له خاچ دراو.

عیسا هات و شوینی منی گرت ه وه؛ منیش پپویسته خو م بڅمه جیگه ی ټه و، وه له ویدا په یوه ست بم. وه شوینیک هه یه که هه م هی ټه وه و هه م هی منه - ټه و شوینه ش خاچه که یه؛ شوینی ټه و به هو ی بزاردی نازادانه ی خو یه وه؛ شوینی من به هو ی نه فره تی گونا هه وه. ټه و هات تا کو من بدوزپته وه؛ ته نها له ویدا ده توانم ټه و بدوزمه وه. کاتیک له ویدا منی دوزیه وه، شوینی نه فره ت بوو؛ ټه مه ی ټه زموون کرد، چونکه «هه رکه سیک له سه ر دار هه لپواسریت نه فره ت لیکراوه» (گه لاتیا ۳: ۱۳). به لام ټه و کردی به شوینی به ره که ت و پپروزی؛ ټه مه م ټه زموون کرد چونکه مه سیح ټیمه ی رزگار کرد له نه فره ت و به و هو یه وه، ټه و بوو به نه فره ت. کاتیک مه سیح دپته شوینی من، وه کو خو ی ده مینپته وه، واته هه ر خو شه ویسته که ی باوکیه تی؛ به لام له هاوه لیبه که ی له گه ل مندا، نه فره ته که م به ش ده کات و مردنه که م ده چپږیت.

کاتیک من ده چمه شوینی ټه و، که هه میسه هی منه، من هه مان سروشتی پپشترم ده بیت، واته نه فره تلیکراو ده بم، که شایه نی مردنم؛ به لام به هو ی یه کبوونم له گه ل ټه و، به شدار ده بم له پپروزیه که ی ټه ودا و ژیان ی به ده ستدینم. کاتیک هات بو ټه وهی له گه ل من بیټ به یه ک، نه یده ی توانی خو ی له خاچه که پپارږیت، چونکه نه فره ته که هه میسه ټاماژه به خاچه که ده کات وه ک کو تایی و به ره هه که ی. وه کاتیک من ده مه ویت له گه ل ټه ودا یه ک بم، منیش ناتوانم خاچه که پشتگو ی بڅمه، چونکه ته نها خاچه که ژیان و رزگاری ټیدا ده دوزپته وه. نه فره ته که م ټاماژه ی کرد به خاچه که وه ک تا که شوینیک که ده توانیت یه ک بیت له گه ل مندا، پپروزیه که شی ټاماژه به من ده کات بو خاچه که وه ک تا که

شوئیک که ده توانم یه ک بم له گه لیدا. ئەو خاچه که می برد بۆ خۆی، منیش پێویسته خاچه که ی ئەو بیه بۆ خۆم، من پێویسته له خاچ بدریم له گه لیدا. کاتیک رۆژانه به قوولی په یوه ست ده بم به عیسی له خاچدارو، ده بیته تامی خۆشه و یستیه که ی بکه م، هیزی ژیا نی، رزگارییه ته واوه که ی.

ئەم خاچه ی مه سیح نه ئینی و رازیکی زۆر قووله. ترسم هه یه له وه ی زۆریک له باوه رداران ئاسووده ن که ته ماشای خاچه که ده که ن، له گه ل ئەوه ی مه سیح له سه ریدا له پیناو گونا هه کانی ئەوان مردووه، به لام نایانه ویت په یوه ندییه کی پته و یان له گه ل عیسی له خاچدارو هه بیته. نازانن که بانگێشتیان ده کات بۆ ئەوه ی ئەو په یوه ندییه یان له گه لی هه بیته. یان ئاسووده ن به وه ی که ئەو ژیا نه پر له تیش و نازاره ئاساییه بچیزن که باوه رداران وه کو هاوبه شی کردیان له خاچه که ی مه سیح رووبه رووی ده بنه وه. ئەوان هه یچ تیگه یشتنیکیان نییه له وه ی که واتای چیه له گه ل مه سیح له خاچ بدریته، نازانن که هه لگرتنی خاچ واته هاوشیوه بوونی و گوپراهه لیبوون بۆ مه سیح. خۆبه ده سه ته وه دانی ته واو بۆ حه ز و ئاره زوو ه کانی خۆی، پشتگو یخستنی ته واوی جه سه ته بۆ گشت خواست و حه زه کانی، جبابوونه وه ی ته واو له جیهان و هه موو شیوه کانی بیرکردنه وه و هه لسوکه وته کانی، له ده ستدان و رق و کینه له ژیا نی که سیک، خۆبه ده سه ته وه دان و خواستی چاکه بۆ که سانی دیکه - ئەمه ئەو خه سه له ته یه که نیشانه ی ئەو که سه یه که خاچه که ی مه سیحی هه لگرتووه، ئەوه ی ده یه ویت بلیت: «من له گه ل مه سیحدا له خاچ دراوم، من په یوه ست ده بم به عیسی له خاچدارو».

ئایا به راستی په روهر دگارت دلخۆش ده که یته، وه له په یوه ندییه کی نزیک له گه ل ئەودا ده ژیت بۆ ئەوه ی نیعمه ته که ی ئەو په یوه ندییه بپارێزیت؟ ده ی نوێز بکه بۆ ئەوه ی رۆحی پیرو ز رابه ریت بکات بۆ ئەم راستیه پر به ره که ته، ئەم نه ئینییه ی په روهر دگار بۆ ئەوانه ی که لیتی ده ترسن. ئیمه ده زانین که په ترۆس چۆن ده یزانی و دانی به مه سیحدا نا وه ک کوپی خودای زیندوو له کاتیکدا خاچه که هیشتا هیما ی تاوانباری بوو (مه تا ۱۶: ۱۶-۱۷، ۲۱، ۲۳). ئەو باوه رهی متمانه به وه ده کات که ته نها خوین لیتی خۆشه بیته، وه ته نها ئەو ژیا نه ی نوێ ده بیته وه، ده توانیت بگات به گه شه کردنه نایابه که ی کاتیک که په یوه ست ده بیته له ژیر خاچه که دا، وه له په یوه ندییه کی زیندوو له گه ل عیسادا داوای ته بایی ته واو بکات له گه ل عیسی له خاچدارو.

ئهی عیسا، رزگار که ره له خاچداروه که مان، فیرمان بکه که نه ک ته نها باوه ر به تو بکه ی ن، به لکو په یوه ستیش بین پیتته وه. یارمه تیمان بده که خاچه که ته هه لگری ن نه ک ته نها وه ک هۆکاری لێخۆشبو وغان، به لکو وه ک یاسا و رپسی ژیا نمان. فیرمان بکه که خاچمان خۆشو ویت

نەك تەنھا لەبەر ئەوەی تۆ لەسەر ئەوە نەفرەت و گوناھەكانمانت لەخۆ گرتوو، بەلكو لەبەر ئەوەی لەسەر ئەو خاچە ئیمە دەچینه ناو نزیكتین هاوئێیەو لەگەڵ تۆ و لەگەڵ تۆدا لە خاچ دەدریین. لە كاتێكدا خۆمان بە تەواوی دەدەین بە دەستەو بە ئەوەی پیر بین لەو پۆحەى كە تێیدا خاچەكەت هەلگرت، فێرمان بكە كە چۆن بین بە هاوبەشى ئەو هیژ و بەرەكەتەى كە تەنھا خاچەكە پێگەى پێداوین.

به‌شی دوازده

خودا خۆی له‌ودا نیشته‌جیت ده‌کات

«ئه‌وه خودایه که ده‌ستیشانی کردوین، هه‌روه‌ها به‌یه‌کبوون له‌گه‌ل
مه‌سیحدا ئیمه له‌گه‌ل ئیوه‌دا ده‌چه‌سپینیت.» - دووم کۆرنسۆس ۱: ۲۱

ئهم وشانه‌ی پۆلس راستیه‌ پێویست و پیرۆزه‌که‌مان فیر ده‌کات - یه‌که‌م یه‌کبوومان له‌گه‌ل مه‌سیح کاری پیرۆزی خودای به‌توانا بوو، بۆ ئه‌وه‌ی بتوانین روو له‌ باوک بکه‌ین، بۆ ئه‌وه‌ی باشتر همانبارزیت و پته‌وتر له‌ مه‌سیحدا نیشته‌جیمان بکات. «یه‌زدان ئه‌ستۆپاکیم ده‌سه‌لمینیت» (زه‌بووره‌کان ۱: ۳۸) - ئهم باوه‌ره‌ ده‌بیت هه‌میشه له‌گه‌ل ئهم نوێژه‌دا بیت: «واز له‌ کاره‌کانی ده‌ستت مه‌هێنه» (زه‌بووره‌کان ۱: ۳۸). باوه‌ردار له‌ هه‌موو تامه‌زۆری و نوێژه‌کانی بۆ به‌ده‌سته‌هێنانی په‌یوه‌ستبوونیکی قوولتر و ته‌واوتر به‌ عیساوه، ده‌بیت ئهم پشتگه‌رمی و متمانه‌یه‌ی هه‌بیت: «خودا که له‌ ئیوه‌دا ئهم ئیشه‌ چاکه‌ی ده‌ستپێکردووه، هه‌تا رۆژی عیسا‌ی مه‌سیح ته‌واوی ده‌کات» (فیلیپی ۱: ۶). هه‌یچ شتیک وه‌ک ئهم باوه‌ره‌ یامه‌تیده‌ر نییه‌ بۆ ره‌گداکو‌تان و چه‌سپان له‌ مه‌سیحدا: «ئه‌وه خودایه که ده‌ستیشانی کردوین، هه‌روه‌ها به‌یه‌کبوون له‌گه‌ل مه‌سیحدا ئیمه له‌گه‌ل ئیوه‌دا ده‌چه‌سپینیت.»

چه‌ند که‌س ده‌توانیت شایه‌تی له‌سه‌ر ئه‌وه‌ بدات که ئهم باوه‌ره‌ رێک ئه‌وه‌یه که پێویستیانه! ئه‌وان به‌رده‌وام به‌هۆی به‌رز و نزمی ژیا‌نی رۆحیانه‌وه‌ دلته‌نگن. هه‌ندیک جار چه‌ندین کاتزیمیر و چه‌ندین رۆژ له‌سه‌ر یه‌ک به‌باشی پیرۆزی نیعمه‌تی خودا تاقی ده‌که‌نه‌وه. به‌لام چه‌ند که‌م پێویسته بۆ تێکدانی ئه‌و ئاشتییه، بۆ ئه‌وه‌ی هه‌ورێک ئه‌و رۆحه‌ داپۆشیت! وه‌ دواتر، چۆن باوه‌ره‌که‌یان ده‌له‌رزیت! هه‌موو هه‌وله‌کانیان بۆ دووباره‌ به‌ده‌سته‌هێنانه‌وه‌ی پایه‌که‌یان به‌ ته‌واوی بێسوود ده‌رده‌که‌ویت، نه‌ سویندخواردنه‌کانیان، نه‌ ئاگاداری و نوێژه‌کانیان، یارمه‌تیده‌ر ده‌بیت بۆ هێنانه‌وه‌ی ئه‌و ئاشتییه‌ی ماوه‌یه‌ک تالمیان کرد. ده‌توانن له‌وه‌ تییگه‌ن که چۆن هه‌ول‌دانه‌کانی خۆیان ده‌بیتته‌ هۆکاری شکسته‌خواردنیان، چونکه‌ ته‌نها خودا ده‌توانیت له‌ عیسا‌ی مه‌سیحماندا نیشته‌جیمان بکات.

وه‌ک چۆن له‌ بیتاوانبووندا ده‌بیت له‌ کاره‌کانیان بوه‌ستن، وه‌ به‌ باوه‌ر ئه‌و به‌لێنه‌ قبۆل بکه‌ن که خودا به‌هۆی یه‌کبوون له‌گه‌ل عیسا‌ی مه‌سیحدا ژیا‌نیان پێده‌دات، وه‌ ئیستا به‌هۆی پیرۆزبوونیانه‌وه، یه‌که‌م شت که پێویسته بیکه‌ن ئه‌وه‌یه که واز به‌هێنن له‌ هه‌ول‌دان بۆ جیگر‌بوویکی زیاتر له‌ مه‌سیحدا و رێگه‌ به‌ خودا بدن ئه‌و کاره‌ بکات. «خودا به‌وه‌فایه،

ئەوھى بانگى كىردن بۆيپكەوھە ژيان لەگەل كۆرەكەي، عىساي مەسىحى گەورەمان» (يەكەم كۆرنسۆس ۱: ۹). ئەوھى كە پيويستىيانە باوھەركىرەنە بەو پراستىيەي كە پۆژانە نىشتەجىكرەنمان لە مەسىحدا، كارى خودايە - ئەگەر ئىمە متمانەي پى بەكەين خودا خۇشحالە بە كىردنى، سەرەراي لاوازي و بىياوھەريمان.

زۆرپىك دەتوانن شاھەتەي بەدن بۆ بەرەكەتدارىي باوھەريكى لەو شىۆھەي و ئەو ئەزمونەي دەستەبەري دەكات. چە ئاشتى و حەسانەوھەيەك پروومان تىدەكات كە دەزانين رەزەوانىك ھەيە گىرنگى بە لقەكان دەدات، وھ بىنين كە بەھىزتر دەبن، وھ يەكبونەكەيان لەگەل مېوھەيە پتەوتر دەبىت، كە ئاگادارى ھەموو كۆسپ و مەترسىيەكە و ھەموو پىداويستىيەكانيان بۆ داين دەكات! چە ئاشتى و حەسانەوھەيەك پروومان تىدەكات كە بە تەواوي و لە كۆتايىدا پەيوھەستبونەكەمان بەدەينە دەست خودا، وھ ھەرگىز ئاواتىك يان بىركىرنەوھەيەكمان نەبىت، ھەرگىز پەيوھەستبونىك يان نوپۆيىك دەربارەي ئەوھ پىشكەش نەكەين، بەبى ئەوھى كە پىشۆھەخت بىر لەوھە نەكەينەوھە كە ئەوھى كە ئىمە ئەنجامى دەدەين، تەنھا دەرخەري ئەو كارەيە كە خودا لە ئىمەدا دەيكات! نىشتەجىكرەنمان لە مەسىحدا كارى خودايە. ئەو ئەم كارە دەكات كاتىك وا دەكات ئىمە ئىشك بگرين، چاوەرپى بەكەين و كار بەكەين. بەلام ئەو دەتوانىت بە ھىزي خۆي ئەم كارە ئەنجام بەدات كاتىك ئىمە دەستبەردارى كارى خۇمان دەبين و وا لە دەستبەردارن لە كارەكانى خودا دەھىن، وھ بە باوھەروھە ئەو پىشەستەنە قبول دەكەين كە شكۆدارى دەكات و دلمان دەكاتەوھە بۆ ئەوھى رىگەي پى بەدات كارەكەي بەكات. باوھەريكى لەو شىۆھەيە رۆحمان ئازاد دەكات لە گىرنگىپىدان و بەرپىسارىەتى! لە ناوھەراستى خىرايى و شىرەزي ئەم ژيانە تىكەلەي جىھان، لە نىوان تاقىكرەنەوھە و فرىودانى بەردەوامى گوناه، لەگەل ھەموو گىرنگىيەكانى پۆژانە و تاقىكرەنەوھەكان كە زۆر بە ئاسانى سەرقالمان دەكەن و شكستمان پى دەھىن، چەند خۆش دەبىت كە باوھەردارىكى چەسپا و جىگىر بىت كە ھەمىشە بە مەسىحەوھە پەيوھەست بىت! چەند پىرۆزە تەنانەت كە باوھەريكى ئەوھات ھەبىت كە پىنگەيەكى لەو چەشنە بەدەست بىت!

باوھەردارى ئازىز، بە دنىيايەوھە دەستت بەو پىرۆزىيە دەگات. ئەوھى كە تۆ لە مەسىحدا جىگىر دەكات، خودايە. ئەوھى كە دەمەويىت بەدەستبىھىت ئەمەيە: باوھەركىردن بەم بەلئىنە تەنھا ئاسوودەيت پى نابەخشىت، بەلكو دەبىت بە رىگايەك بۆ بەدەسھىتئانى خواستەكەت. دەزانىت چۆن كىتېي پىرۆز فىرمان دەكات كە ھەموو رىنمايەكانى خودا پەيوھەست بووھە بە باوھەري گەلەكەيەوھە بۆ ئەوھى ھىزەكەي ئاشكرا بەكات. باوھەر وھەستانى ھەموو ھەولە سىروشتىيەكامانە، وھ ھەموو ئەوھى پىشتى پى دەبەستىن؛ باوھەر ئەوھەيە كە

به هیمنی خویمان بخهینه دهستی خودا بو ئه وهی کاری خوئی بکات. ئه وهی من و تو ئیستا پیویستمانه کات تهرخانکردنه، ههتا ئه م راستیه به هه موو رۆشنایی رۆحیه وه له بهردهم ئیمه دا دهرده که ویت: ئه وه خودای به توانایه، خودای دلسۆز و میهره بان، که هه ستاوه به چه سپاندنی من له عیسی مه سیحدا.

گوئی له فیرکردنی وشه ی خودا بگره: «به زدان به گه لیکه پیروژتان داده نیت بو خوئی» (دواوتار ۲۸: ۹): «خوداکه ت ئیسرایلی خو شویستوو و ویستی هه تاهه تایه جیگری بکات» (دووهم پوخته ی میژوو ۹: ۸): «بو ئه وهی توانای هه یه له که وتن بتانپاریژیت، ههروه ها بی گله یی و به وپه ری شادییه وه له بهردهم شکویه که ی راتانگریت» (رۆما ۱۶: ۲۵، ۲۷): «با عیسی خاوه ن شکۆمان دلتن به هیز بکات تاوه کو له کاتی گه رانه وهی له گه ل هه موو گه له پیروژه که ی، له بهردهم خودای باوکمان بی گله یی له پیروژیدا بن» (یه که م سالۆنیکه ۳: ۱۳): «مه سیحی خاوه نشکو دلسۆزه، ئه وهی ده تانچه سپینیت و له شه ی تان ده تانپاریژیت» (دووهم سالۆنیکه ۳: ۳): «خودای هه موو نیعمه تیک، ئه وهی به یه کبوون له گه ل عیسی مه سیحدا بانگی کردوون بو شکویه هه تاهه تایه که ی، که توژیک ئازارتان چیرت، خوئی ته واو کار تانه و ده تانچه سپینیت و به هیژتان ده کات و بناغه تان داده نیت» (یه که م پتروس ۵: ۱۰).

ئایا ده کریت ئه م ده قانه بو تو واتایه کی دیکه یان هه بیت جگه له مه: تو ده توانیت له مه سیحدا نیشته جی بیت؟ ئه گه ر وه ک مندالیکه بیفیز، وه ک راستی خودا کات بو گو یگرتن له م وشانه تهرخان بکه ین، متمانه ی ته واوت ده بیت و ده لپی: چه نده دلنایم له وهی که به مه سیحه وه په یوه ستم، ههروه ها رۆژانه له ودا نیشته جی ده بم و پییه وه ده چه سیم.

وانه که به ساده یی دهرده که ویت، به لام زۆربه مان کاتمان پیویسته که فیری بین. هوکاری سه ره کی ئه وه یه که ئه و نیعمه ته ی که به لینه که پیمان ده دات، زۆر خودا ئاسا و مه زنه، له سه روو بیر و هزری ئیمه وه یه، بویه ئیمه به راستی به و شیویه له واتاکه ی تیناگه ین که مه به ستیه تی. ئه و باوه پرداره ی که له کو تاییدا دیت بو بینین و قبولکردنی ئه وهی به لینه که له گه ل خوئی ده یه پینیت، ده توانیت شایه تی بدات له سه ر ئه و گوژانه ناوازه یه له ژیا نی رۆحیدا ئه نجامدراوه. ئه و تا کو ئیستا خوئی ئاگاداری خوئی بووه، ئیستا خودای هه یه ئاگاداری بیت. ئیستا ده زانیت که له قوتابخانه ی خودادا وانه ده خوینیت؛ ماموستا که به وپه ری داناییه وه پلانی هه موو وانه کان بو هه موو قوتابییه کان داده نیت، وه دلخۆشه که ئه وان رۆژانه بین بو خویندنی ئه و وانانه ی که ئه م پیمان ده لینه وه. هه موو ئه وهی که باوه پرداره که داوای ده کات ئه وه یه که هه میشه هه ست بکات له نیو دهستی خودادا یه، وه شوین رینماییه کانی بکه ویت، نه دوا بکه ویت و نه پیش بکه ویت. له بیری بیت که خودا

ویست و خواست و کاره کانی ئەنجام دەدات، ئەو سەلامەتی خۆی لە خۆبەدەسته و دەدانی بۆ کاره کانی خودا دەبینێتەوه. هەموو نیگەرانییه کانی لەبارە ی ژیا نی رۆحی و گەشە کردنی وهلاوه دەنیت، چونکه باوک پەزەوانه که یه که دانا و ئاگاداره له باشی و پارێزراوی هەر یه کێک له روه که کانی. باوه پداره که ده زانیت که ئەگه ری بوونی پیرۆزترین ژیا ن له هیز و پڕ به ره می هه یه بۆ هەر که سێک که ته نها و به ته واوی پشت به خودا ده به ستیت و تاکه هیوا و ئومێدی هەر ئەوه.

باوه پدار، ده بێت دان به وه دا بنییت که ژیا نیکی له و شیوه یه پیرۆزترین ژیا نه. تۆ ده لیت، له وانه یه، هه ندیک جار ئەو کاره ئەنجام ده ده ییت، به هه موو دلته وه، به م شیوه ژیا نه رازی ده بییت، وه به ته واوی ژیا نی ده روونیت لیده گه پیت بۆ باوک. به لام به شیوه یه ک ئەمه به رده وام ناییت. دووباره له بیرت ده چیته وه، وه له جیا تی ئەوه ی هه موو به یانییه ک به ئاسووده یی ده ستپیکه ییت که باوک له کاردا یه بۆ ئاگادار بوون و دا یین کردنی پیدا ویستییه کانی په یوه ست به ژیا نی رۆحیته وه، دووباره نیگه ران ده بییت و هه ست ده که ییت قورساییت له سه ر شانه، وه بئ هیوا و ئاومید ده بی.

هاورپی ئازیز، پیت وا نییه که هۆکاری ئەمه ده گه پیته وه بۆ ئەوه ی که ئەم باب ته ت به ته واوی به ده ستی خودا نه سپاردوو، وه رۆژانه به ته واوی خۆبه ده سه ته وه دانه که ت وه بیر خۆت نه هینا وه ته وه؟ یاد هوه ری یه کێکه له گرن گترین خه سل ته کانی سروشتی ئیمه. به هۆی ئەوه وه رۆژه کان به نندن به یه که وه، ژیا مان پیکه وه به سه ترا وه ته وه، وه ده زانین که هیشتا خۆمانین. له ژیا نی رۆحیدا، وه بیر هاتنه وه شتیکی بئ ئەندازه به نرخه. بۆ پیرۆزی یاد هوه ریمان، له خزمه تی ژیا نی رۆحیماندا، خودا به جوانترین شیوه پئی به خشیوین. رۆحی پیرۆز، رۆحی بیر هینه ره وه یه. عیسا فرمووی: «ئەو هه موو ئەو شتانه ی پیم گوتوون بیرتان ده خاته وه» (یۆحه نا ۱۴: ۲۶). «ئەوه خودایه که ده ستنیشانی کردووین، هه روه ها به یه کبوون له گه ل مه سیحدا ئیمه له گه ل ئیوه دا ده چه سپینیت. خودا مۆری خۆی لیداوین و وه ک پیشه کی رۆحی خۆی خسته دلمانه وه بۆ ده سه ته به ری ئەوه ی دیت» (دوه م کۆرنسۆس ۱: ۲۱-۲۲). بۆ چه سپاندنی ئیمه یه که رۆحی پیرۆز مان پئ به خشراوه. به لینه پیرۆزه کانی خودا، وه باوه پری به رده وامت و خۆبه ده سه تانه وه که ت که قبو لیا ن ده کات - ئەو وات لئ ده کات هه موو رۆژیک ئەمانه ت به بیر بێته وه. رۆحی پیرۆز یاد هوه ری مرۆفیککی نوییه.

ئەمه بۆ به لینی ئەم ده قه جیه جئ بکه: «ئەوه خودایه که ده ستنیشانی کردووین، هه روه ها به یه کبوون له گه ل مه سیحدا ئیمه له گه ل ئیوه دا ده چه سپینیت». وه ئیستا تۆ، له م ساته دا، هه موو نیگه رانییه کانت ده باره ی گەشە کردنت و پێشکه وتنت بده ره ده ست

خودا ئه وهی که هه لدهستیت به چه سپاندنی تو به میوه که وه، وه ههست به وه بکه که چ شادمانیه که که خودا تهنها خوئی له کاردایه، داوای لیبکه و متمانه ی پی بکه بو ئه وهی پیروزی په یوه ندیه که ت له گه ل عیسادا به بیر بهییتته وه. ئه و دهیکات؛ وه له گه ل هه ر به یانیه کدا، با باوه پرت گه شه بکات و به هیتر و دره وشاوه تر بیت. خودا ده بییت که هه موو روژییک به تینتر په یوه ست ده بیم به مه سیحه وه.

وه ئیستا، باوه پرداری خو شه ویست، «خودای هه موو نیعمه تیک، ئه وهی به یه کبون له گه ل عیسای مه سیحدا بانگی کردوون بو شکۆیه هه تاهه تاییه که ی، که توژییک نازارتان چیژت، خوئی ته واو کارتانه و ده تانچه وسینیت و به هیترتان ده کات و بناغه تان داده نیت» (یه که م په ترۆس ۵: ۱۰). له وه زیاتر چیت ده ویت؟ به باوه ره وه چاوه ری بکه، به جو شه وه داوای بکه. متمانه به خودا بکه و دلنیا به له ویه که کاره که ی ده کات. وه له باوه ره وه فی ر به گورانی بو بخوینیت، ئاوازی هه ر ئه زموونیکى نوئی که قوولتر و خو شتری ده کات: «شکۆمه ندی بو ئه و خودایه ی که توانای هه یه بتانچه سپینیت، هه تاهه تایه شکۆمه ندی بو ئه وه. ئامین» (روما ۱۶: ۲۵، ۲۷). به لئى، شکۆمه ندی بو خودا، ئه وهی خوئی هه لدهستیت به چه سپاندنی ئیمه به مه سیحه وه!

به‌شی سیزده‌یه‌م

هه‌موو ساتیک

«له‌و رۆژهدا گۆرانی بۆ روزه‌میوی به‌ردار بلین: من یه‌زدانم، چاودێری ئه‌وم، هه‌موو ساتیک ئاوی ده‌ده‌م. نه‌وه‌ک به‌سه‌ریدا بدریت، به‌ شه‌و و رۆژ چاودێری ده‌که‌م.» - ئیشیا ۲۷: ۲-۳

په‌زی میو هیمای بوو بۆ گه‌لی ئیسراییل، ئه‌وه‌ی میوه‌ راسته‌قینه‌که‌ له‌ناو جه‌رگه‌یاندا پاره‌ستابوو. لق هیمای باوه‌رداره، که‌ به‌هۆی میوه‌که‌وه‌ راگیراوه. گۆرانی په‌زه‌که‌ گۆرانی میوه‌که‌ و لقه‌کانیشه. فه‌رمانه‌که‌ هیشتا بۆ ئه‌و که‌سانه‌یه‌ که‌ چاودێری په‌زه‌که‌ن - ئه‌گه‌ر گوپراپه‌لی بن و گۆرانی بلین هه‌تا هه‌موو باوه‌رداره‌ لاوازه‌کان فیر بن و به‌شداری ئاوازی شادمانی بکه‌ن - «گۆرانی بۆ روزه‌میوی به‌ردار بلین: من یه‌زدانم، چاودێری ئه‌وم، هه‌موو ساتیک ئاوی ده‌ده‌م. نه‌وه‌ک به‌سه‌ریدا بدریت، به‌ شه‌و و رۆژ چاودێری ده‌که‌م.»

چ وه‌لامیکی سه‌رسوره‌ینه‌ر له‌لایه‌ن خوداوه‌ بۆ ئه‌و په‌رسیاره‌ی که‌ زۆر جار ده‌کریت: ئایا ده‌کریت باوه‌ردار هه‌میشه‌ به‌ مه‌سیحه‌وه‌ په‌یوه‌ست بیت؟ ئایا له‌سه‌ر زه‌وی، له‌م ژایانه‌ دنیاویه‌دا، ده‌کریت باوه‌ردار هاوه‌لییه‌کی توندوتۆڵ و به‌رده‌وامی له‌گه‌ڵ کۆری خودا هه‌بیت؟ ئه‌گه‌ر په‌یوه‌ستبوون ئیشی ئیمه‌ و به‌هیز و توانای ئیمه‌ ئه‌نجام ده‌دریت، که‌واته‌ وه‌لامه‌که‌ ده‌بیت نه‌خیر بیت. به‌لام به‌خۆشحالییه‌وه‌ ده‌لێین که‌ ئه‌و شتانه‌ی به‌لای مرۆقه‌وه‌ مه‌حاله‌، بۆ خودا زۆر ئاسانه. ئه‌گه‌ر خودی په‌روه‌ردگار به‌رده‌وام رۆژ و شه‌و چاودێری باوه‌رداران بکات و هه‌موو ساتیک ئاویان بدات، ئه‌وا به‌دنیاییه‌وه‌ په‌یوه‌ندی نه‌بپاوه‌ و به‌رده‌وام له‌گه‌ڵ عیسا ده‌بیت ئه‌گه‌رێکی پیروژ بۆ ئه‌وانه‌ی که‌ ده‌توانن متمانه‌ به‌ خودا بکه‌ن که‌ ئه‌و کارانه‌ ده‌کات که‌ به‌لێنی داوه‌.

له‌ لایه‌که‌وه‌ راسته‌ که‌ هه‌موو باوه‌رداران هه‌میشه‌ به‌ عیساوه‌ په‌یوه‌ست ده‌بن؛ به‌بێ ئه‌مه‌ هیچ ژیاپتیکی راسته‌قینه‌ی رۆحی له‌ ئازادا ناییت. «ئه‌وه‌ی به‌ منه‌وه‌ په‌یوه‌ست نه‌بیت وه‌ک لق فرێده‌دریته‌ ده‌روه‌» (یۆحنا ۱۵: ۶). به‌لام کاتیک پرزگارکه‌ر فه‌رمان ده‌دات و ده‌فه‌رمویت «به‌ منه‌وه‌ په‌یوه‌ست به‌» و ئه‌م به‌لێنه‌ ده‌دات: «ئه‌وه‌ی به‌ منه‌وه‌ په‌یوه‌ست بیت و منیش به‌وه‌وه‌، ئه‌وا به‌ره‌می زۆر ده‌گریت» (یۆحنا ۱۵: ۴-۵)، باسی خۆبه‌ده‌سته‌وه‌دانیکی خۆویستانه‌ و زیره‌کانه‌ و پر به‌ دل ده‌کات که‌ به‌م هۆیه‌وه‌ پێشنیاره‌که‌ی قبول ده‌که‌ین و پازی ده‌بین له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ وه‌کو تاکه‌ سه‌رچاوه‌ی ژیان به‌وه‌وه‌ په‌یوه‌ست بین. ده‌توانین له‌ وه‌لامی ئه‌و په‌رخانه‌ی که‌ رووبه‌روومان ده‌بنه‌وه‌ و ده‌لێن که‌ ئیمه‌ مافی ئه‌وه‌مان

نییه که چاوه‌پروانی توانای ئه‌نجامدانی کاریکی له‌و شیوهیه بین، بلیین که خۆبه‌خشانه و ئاگیانه، په‌یوه‌ستبوون به‌عیساوه‌هه‌میشه دوو جوړه.

یه‌کیان له‌سروشتی مروّقه‌وه دیت. ده‌گوت‌ریت که سنوورداری هیز و توانامان وای لیکردووین که ناکریت هاوکات دوو کار ئه‌نجام بده‌ین و دوو شت بیر و هزرمان داگیر بکات. بابه‌خ و گرنگی خودایی کار به‌زۆر یک له‌باوه‌رداران ده‌به‌خشیت، که کاتی واهیه بو چه‌ندین کاتژمیر ده‌بیت چاو و سه‌رنجیان له‌سه‌ر ئه‌و کاره بیت که ئه‌نجامی ده‌ده‌ن. ئه‌گه‌ر وابیت، که‌سیکی له‌و چه‌شنه، چۆن ده‌توانیت به‌ته‌واوی می‌شکیه‌وه کاره‌که‌ی بکات، وه‌هاوکات سه‌رنجی له‌سه‌ر مه‌سیح بیت و هاوه‌لییه‌که‌ی له‌گه‌لیدا په‌ره‌ پیدات؟ ئاگیایی په‌یوه‌ستبوون به‌عیساوه‌ و ده‌بینیرت که پیویست به‌هیز و وزه‌یه‌کی هینده‌ زۆره که می‌شک و هزر به‌ته‌واوی به‌بیروبوچوونی ئاسمانی داگیر ده‌کریت و چیژوه‌رگرتن له‌به‌ره‌که‌تی خودای واتای ئه‌وه‌یه که ده‌بیت ئه‌و که‌سه‌ خو‌ی له‌کاروباره‌کانی پۆژانه‌ی ژیان به‌دوو‌ر بگریت. ئه‌مه‌هه‌مان ئه‌و هه‌له‌یه که وای کرد راهیبه‌کان خو‌یان له‌ژیان دابپرن و پرو له‌ته‌نهایی و گوشه‌گیری بکه‌ن.

سو‌پاس و ستایش بو‌خودا که پیویست ناکات خو‌مان له‌ژیان و دنیا دابپرن. په‌یوه‌ستبوون به‌مه‌سیح کاریک نییه که پیویست به‌کاره‌پنانی هه‌موو ساتیکی بیر و هزرمان بکات، یان پیویست بکات که سه‌رنجیان هه‌میشه له‌سه‌ری بیت. په‌یوه‌ستبوون به‌عیساوه‌ خو‌سپاردنه به‌خۆشه‌ویستی هه‌تاهه‌تایی خودا، به‌و باوه‌ره‌ی که له‌نزیك ئیمه‌وه، ده‌بیت و به‌ئاماده‌بوونی پیرۆزی خو‌ی چاودێریمان ده‌کات و خراپه‌مان لئ دوور ده‌خاته‌وه، ته‌نانه‌ت ئه‌و کاته‌ی که ده‌بیت به‌ته‌واوی سه‌رنجیان له‌سه‌ر کاری دیکه بیت. به‌م شیوه‌یه، دل‌ه‌سانه‌وه و ناشتی و خو‌شی به‌ده‌ستدینیت کاتیک به‌ئاگییه‌وه ده‌زانی‌ت پاریزگاری لئ ده‌کریت چونکه خو‌ی ناتوانیت پاریزگاری له‌خو‌ی بکات.

له‌ژیانی ئاساییدا، به‌چه‌ندین شیوه‌ کاریکه‌ری خو‌شه‌ویستی بالاده‌ست ده‌بینین که به‌پۆه‌مان ده‌بات و گیانمان ده‌پارێزیت، له‌کاتیکدا بیروه‌زمان سه‌رنج ده‌خاته‌سه‌ر ئه‌و شتانه‌ی که پیویستیان به‌سه‌رنجی ته‌واوه. بیر له‌باوکیک بکه‌وه که له‌خیزانه‌که‌ی داده‌پریت و ده‌رواته‌ده‌ره‌وه بو‌ئه‌وه‌ی پیداو‌یستییه‌کانیان ده‌سته‌به‌ر بکات. ئه‌و هاوسه‌ر و منداله‌کانی خو‌شده‌ویت و حه‌ز ده‌کات زوو بگه‌رپته‌وه بو‌لایان. له‌وانه‌یه چه‌ندین کاتژمیر نه‌توانیت بو‌ساتیکیش بیریان لئ بکاته‌وه، به‌لام خو‌شه‌ویستییه‌کی به‌رامبه‌ریان قوول و راسته‌قینه‌یه کاتیک که بیریان لئ ده‌کاته‌وه. هه‌موو ئه‌و کاته‌ی که سه‌رقالی ئیش و کاره، خو‌شه‌ویستی و ئومیدی خو‌ش‌حال‌کردنی خیزانه‌که‌ی هانی ده‌دات و پری ده‌کات له‌خو‌شی و

شادییەکی پەنھان. بێر لە پاشایەک بکەو: لە ناوەراستی کار و خۆشی و دادگاییدا، هەمیشە لەژێر کاریگەری نەینیی دلسۆزیدایە تەنانەت ئەو کاتەش کە خۆی ئاگای لئ نییە. هاوسەر و دایکێکی پر لە خۆشەویستی تەنانەت بۆ ساتتیکیش چاوی لە ئاست پەیوەندیی هاوسەر و مندالەکانی داناخات؛ ئاگایی و خۆشەویستی تەواوی هەیه، تەنانەت لەوپەرێ سەرقالی و ئیش و کاردا.

بە هەمان شیوە، مەحەل نییە کە ببینن چۆن خۆشەویستی هەتاهەتایی دەتوانیت دەست بەسەر رۆحماندا بگرت بۆ ئەوەی ئیمەش تەنانەت بۆ ساتتیک ئەم ئاگایە نەینییە لە دەست نەدەین: ئیمە لەگەڵ مەسیحدا بووینەتە یەک، وە لە ریگەیی هێز و توانایەو پەیوەست کراوین بەووە. بەلئ دەکریت؛ دەتوانین لەو دنیایا بین. پەیوەستبوومان بە عیساوە زیاترە لە هاوئەییەکی پر لە خۆشەویستی - هاوئەییەکی ژیانی هاوبەشە. لە کاتی ئیش یان حەسانەو، ئاگایی ژیاان هەرگیز جیماان ناهێلێت. وە تەنانەت هێزی ژیاانی هەتاهەتایی ئاگایی ئامادەبوونی لە ئیمەدا دەستەبەر دەکات. یان مەسیح، کە ژیاانی ئیمەیه، لەنیو ئیمەدا نیشتەجئ دەبێت، وە لە ریگەیی ئامادەبوونی ئەووە، ئاگایی ئەووەمان دەبێت کە ئیمەش لە ئەودا نیشتەجئ بووین.

دووهم رەخنە پەیوەندی هەیه بە گوناھاربوونی ئیمەو. باوەرداران رۆژانە ئەووەندە گوناھ دەبینن کە گوناھ نەکردن وەکو شتێکی مەحەل دەبینن و پێیان وایە کە هیچ کەسێک ناتوانیت بەردەوام پەیوەندیی توندوتۆلی لەگەڵ رزگارکەردا بپارێزیت؛ بۆیە پێویستە دەکریت هەندێ کات بپوفا بین و شکست بخۆین. بەلام دەبێت ئەووە بزاین کە بەهۆی هەبوونی سروشتی گوناھارمانەوێە کە پەیوەستبوون بە مەسیحمان پێ بەخشاوە و تاکە شتێکە کە بۆ رزگاریمان پێویستمانە. وەکو دەزانین، دەبێت پەیوەست بین بە مەسیحی زیندوو و خۆشەویستەو کە مێوی ئاسمانییە؛ وە هێزە بئ ئەندازەکە کە توند جیگەرمان دەکات دەبێت بپتە پێوانەیی چاوەروانییە کامان! بێگومان ناکریت بێر لە پەروردگار بکەینەو کە فەرمان بکات و بفرمویت «بە منەو پەیوەست بن»، بەبئ ئەوەی کە ئەو نیعمەت و هێزەمان پێ بەخشیت کە توانای ئەو پەیوەستبوونەمان پێدەدات! دەبێت ئەووەمان لەبیر نەچیت کە باوکمان رەزەوانەکەیه و ناهێلێت بکەوین و بشکین، وە ئەمەش بە گشتی نییە، بەلکو بەپێی بەئینی پیرۆزی خۆی، ئیمە «هەموو ساتتیک، بە شەو و بە رۆژ چاودێریمان دەکات (ئیشایا ۲۷: ۲-۳). ئەگەر وەکو پارێزەر و چاودێر لە خودا پروانین، ئەوا هەموو ساتتیک، شەو و رۆژ بە ئاگاییەو باوەرمان بە پەیوەستبوون بە مەسیح دەبێت، کە بێگومان خودا بۆ ئەو کەسانەیی داوین کردوو کە خۆشیان دەوێت.

باوه‌پرداری ئازیز، با هیچ شتیك جگه له‌مه ئامانج و مه‌به‌ستی تو نه‌بییت. ده‌زانم که پییت وایه به‌ده‌سه‌ته‌پنانی ئەمه کاریکی ئاسان نییه؛ ده‌زانم ده‌کریت شه‌پۆله سه‌خت و ناهه‌مواره‌کان و شکسه‌خواردنه‌کان زیاتر له کاتژمیرییک رووبه‌پرووت ببنه‌وه. ئەگەر کلیسا بییت به‌و شته‌ی که ده‌بییت بییت - باوه‌پرداری کۆن و نووی ببنه‌ شایه‌ت بو دلسۆزی خودا، وه‌کو کالیب و یه‌شوع، که هانی براکانیان دا برۆن و به‌م هه‌واله‌ خو‌شه‌ ببنه‌ خاوه‌نی خاکه‌که «ئەگەر یه‌زدان پیمان دلشاد بییت ئەوا ده‌مانباته‌ ناو ئەو خاکه‌ی پیمان ده‌دات، خاکیک که شیر و هه‌نگوینی لئ ده‌رژیت» (سه‌رژمیری ۱۴: ۸)، ئەو ژینگه‌یه‌ی که باوه‌پرداری تازه له کاتی په‌یوه‌ستبوون به‌ پیروژکراوه‌کانی دیکه‌وه، بوونی بخوریکی نه‌ندروست و پر له‌ممانه‌ و خو‌ش هه‌لمژیت - په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه به‌ شیوه‌که‌ی سروشتی دیت کاتییک که له‌گه‌ل مه‌سیح یه‌کده‌گریت. به‌لام به‌شیکی زۆری جه‌سته له‌و حاله‌ته‌دایه‌ که ته‌نها ده‌توانیت وه‌کو نه‌خۆشی چاوی لئ بکه‌یت کاتییک که ئەو باوه‌پدارانه‌ی که شوین ئەم به‌ره‌که‌ته‌ ده‌که‌ون، رینگریان لئ ده‌کریت له‌لایه‌ن کاریگه‌ریی نیگه‌رانی بو‌چوون و ژبانی جه‌سته‌یی که‌سانی دیکه‌. ئەم قسه‌یه‌ی من با نه‌بیته‌ مایه‌ی بیه‌پواییتان، به‌لکو با وه‌کو ناگادارییه‌ک بییت، وه‌ هامان بدات که به‌ته‌واوی پشت به‌ وشه‌ی خودا به‌ستین. له‌وانه‌یه‌ حاله‌تی وات بیته‌ پیش که زۆری نامییت ته‌واو بیه‌پوا بیت و تووشی خه‌موکی بیت. به‌لام ناو می‌د مه‌به‌ و دلخۆش به‌؛ وه‌ باوه‌پرت هه‌بییت. ئەوه‌ی که وای کردووه ده‌ستره‌سیت بو به‌ره‌که‌ت هه‌بییت، به‌دلیاییه‌وه‌ رینماییت ده‌کات تا‌کو به‌ده‌سته‌بیه‌ییت.

شیوازی وه‌رگرتنی ئەم به‌ره‌که‌ت له‌وانه‌یه‌ جیاواز بییت. بو هه‌ندیک له‌وانه‌یه‌ هه‌ر ئیستا وه‌کو دیاری وه‌ریگرن. له‌ کاتی بو‌ژانه‌وه‌ و گه‌شه‌ی رۆحیدا، له‌ کاتی ژبانی هاوبه‌ش له‌گه‌ل باوه‌پدارانی دیکه‌دا که رۆحی پیروژ به‌وپه‌ری کاریگه‌رییه‌وه‌ له‌نیوتاندا کار ده‌کات، له‌ژیر رینماییه‌ هه‌ندیک خزمه‌تکاری خودا، وه‌ هه‌ندیک کات له‌ کاتی ته‌نها‌ییشدا، وه‌کو ئەوه‌یه‌ که به‌ یه‌کجار ئاشکراکردنیکی نووی بیته‌ سه‌ر گیان و ده‌روو‌مان. ده‌بیینیت که رووناکی ئاسمان که میوه‌ به‌هێزه‌که‌یه‌ لقه‌ لاوازه‌کانی به‌خۆیه‌وه‌ په‌یوه‌ست کردووه و توند گرتوونی، به‌ جو‌ریک که گومان و دوودلی شتیکی مه‌حاله‌. کاتییک ئەمه‌ رووده‌دات، به‌لامانه‌وه‌ جینگه‌ی پرسیار ده‌بییت که چۆن رۆژیک له‌ رۆژان جگه‌ له‌م پیناسه‌یه‌، پیناسه‌یه‌کی دیکه‌مان بو ئەم وشانه‌ کردووه: په‌یوه‌ستبوونی هه‌میشه‌یی و به‌رده‌وام به‌ مه‌سیحه‌وه‌ به‌شی هه‌موو باوه‌پدارییکه‌. کاتییک گیامان ده‌بیینیت و باوه‌پرت ده‌کات، خو‌شی و خو‌شه‌ویستی وه‌کو کاردانه‌وه‌ی حاشاه‌نه‌گر دینه‌ کایه‌وه‌.

وه‌رگرتنی ئەو به‌ره‌که‌ته‌، بو هه‌ندیکی دیکه‌ به‌ ریگایه‌کی هیواش و سه‌ختا دیت. رۆژانه‌،

بېھيوایى و سه ختى پرووى تېده کات، به لام گيان و پړوحى ده بېت به رده وام بېت. نه گهر
 نه مه بارودوخى توپه، گوږى له وتې رزگارکهر بگره که ده فهرمويت: «وره تان به رز بېت»
 (يوحه نا ۱۶: ۳۳)؛ نه م رېگه يه شه به ره و حه سانه وه مان ده بات. ته نها هه ول بده که دلّت
 به م به لېنه ي يه زدان خوښ بېت: «من يه زدانم، به شه و به پوژ چاودپړى ده که م». چاوت
 له سر زارى يه زدان بېت که ده فهرمويت: «هه موو ساتيک». به م شپوه يه خوښه ويستى
 خودا و نومېد و هيوات هه يه. به که متر له وه رازى مه به. رېگه مه ده ميشک بير له وه
 بکانه وه که نه رک و بايه خدان، خه م و گونا هه کانى نه م ژيانه سرکه وتن به ده ست به پين له
 رېگرېکردن له به ده سته پينانى ژيانېكى په يوه ست به مه سيحه وه. له چېگه ي نه وه پوژانه به
 باوه په وه زارت بکه وه و بلې: دلنېام نه مردن و نه ژيان، نه فريشته کان و نه سه روکه کان،
 نه شته کانى ئيست و نه شته کانى داهاتوو، نه هيزه کان، نه به رزى و نه قوولې، نه
 به ديه پړاوى دیکه، ناتوايت له خوښه ويستى خودا جيام بکاته وه که له رېگه ي عيساى
 مه سيحى خاوه ن شکومانه وه بو م ديت (رؤما ۸: ۳۸-۳۹). وه له م خوښه ويستيه دايه که
 عيسا فيرم ده کات پييه وه په يوه ست بم. نه گهر شته کان تاريک بوون و باوه پرت لاواز بوو،
 ديسان گورانيه که ي په زه مپوه که بلپوه: «من يه زدانم، چاودپړى نه وم، هه موو ساتيک ناوى
 ده ده م. به شه و به پوژ چاودپړى ده که م نه وه ک نازار بدرت». وه دلنبا به له وه ي که
 باوکی ناسمانى شه و پوژ لقه که پارېزيت، وه هه موو ساتيک ناوى بدات، به دلنبا ييه وه
 ژيانېكى به رده وام له هاوه لپى له گه ل عيسا شانازيه کی نه پړاوه ي ئيمه يه.

به شی چواردیهه

پۆژ له دواى پۆژ

«گه‌لیش ده‌بیت بچنه ده‌ره‌وه و هه‌ر پۆژه و پێویستی

ئه‌و پۆژه هه‌لبگرنه‌وه.» - ده‌رچوون ١٦: ٤

به‌پێى به‌پێویستی ئه‌و پۆژه: ئه‌مه یاسای به‌خشینی خودا و کارى مرۆف بوو له کۆکردنه‌وه‌ى مه‌نادا. ئه‌مه هه‌تا ئیستا یاسای خودایه له هه‌موو شتانه‌ى که نیعمه‌تى خودا مامه‌له له‌گه‌ڵ پۆله‌کانى ده‌کات. به‌رچاوپروونییه‌ک سه‌باره‌ت به‌ جوانى و جێبه‌جێکردنى ئه‌م پێکخستنه، هاوکارییه‌کى زۆر باشه له‌ تێگه‌یشتنى ئه‌وه‌ى که چۆن که‌سیک، که‌ خۆى ته‌واو لاواز دیته‌ پێش چا، ده‌توانیت دُنیا بیت و به‌رگه‌ى ئه‌وه‌ بگریت که به‌دریژایی ئه‌و سالانه‌ى ژيانى له‌سه‌ر زه‌وى به‌رده‌وام بیت. جارێکیان نه‌خۆشیک که نه‌خۆشیه‌کى زۆر ترسناکى هه‌بوو، له‌ پزیشکیکى پرسى: «پزیشکی به‌ریز، ده‌بیت چهنده له‌سه‌ر ئه‌م جێگه‌یه به‌نیمه‌وه؟» ئه‌ویش گوتى: «ته‌نها هه‌رجاره‌و پۆژیک»، وانه‌یه‌کى به‌هادارى فێرى نه‌خۆشه‌که کرد. ئه‌مه هه‌مان ئه‌و وانه‌یه‌یه که خودا ماوه‌یه‌کى زۆر له‌مه‌وپێش بۆ هه‌موو گه‌له‌کى، به‌ ته‌مه‌نى جیاوازه‌وه، تۆمارى کردووه: به‌پێى پێویستی ئه‌و پۆژه.

بێگومان، به‌ له‌به‌رچاواگرتنى ئه‌مه و بۆ چاره‌سه‌رکردنى لاوازی مرۆف بوو که خودا به‌دلفراوانیه‌وه گۆرنگاریی شه‌و و پۆژى دیارى کردووه. ئه‌گه‌ر کات له‌ شیوه‌ى پۆژیکى درێژ و بیکۆتاییدا به‌ مرۆف درابا، ئه‌وا مرۆف ماندوو و بێزار ده‌بوو؛ گۆرانیى به‌رده‌وامى شه‌و و پۆژ هێز و وزه‌ى بۆ ده‌گه‌رێتته‌وه. ته‌نها یه‌ک وانه به‌ منداڵان ده‌دریت، به‌و شیوه‌یه به‌پێى تێپه‌ربوونى کات ته‌واوى په‌رتووکه‌که ده‌خوینن. باش نییه و بێسوود ده‌بیت که ته‌واوى په‌رتووکه‌که‌یان به‌ یه‌کجار پێ بدریت؛ بۆ مرۆفێ پێگه‌یشتووش به‌ هه‌مان شیوه‌یه. له‌به‌ر ئه‌وه‌ى کات دابه‌ش کراوه به‌سه‌ر یه‌که‌ى بچووکتردا، ده‌توانین به‌رگه‌ بگرین؛ ته‌نها گرنگی و کارى یه‌ک پۆژ ده‌بیت ئه‌نجام بدریت - که ته‌نها به‌شى ئه‌و پۆژه ده‌کات. شه‌و ده‌رفه‌تى بووژانه‌وه‌مان پێده‌دات و ئاماده‌مان ده‌کات بۆ ده‌ستپێکێکی نوێ پۆژى دواتر؛ ده‌توانین خۆمان له‌ هه‌له‌کانى رابردوو به‌دوور بگرین، وه‌ وانه و په‌نده‌کامان په‌ره پێده‌ین. ته‌نها پێویسته هه‌رجاره‌و بۆ ماوه‌ى یه‌ک پۆژ وه‌فادار و دلسۆز بین، به‌و شیوه‌یه سالان و ژیاپێکی درێژ ئاگادارى خۆیان ده‌بن به‌بێ ئه‌وه‌ى که ماوه و قورساییه‌کى بپته‌ کیشه و قورسایى. خۆشترین شت ئه‌و هاندانه‌یه که له‌م راستیه‌ى ژيان نیعمه‌ت سه‌ره‌له‌دات. زۆرێک له‌

گهلی خودا تووره و دلتهنگ دهبن کاتیک بیر لهوه دهکه نهوه که چۆن بتوانن مهنا کۆبکهوه و بۆ ئه وه همووہ سالانی نیو چۆلهوانی و بیابانی ههلبگرن. ئهوان فییری ئه و ئاسوودهییه بیدهنگه نهبوو که له م وتهدایه «بهپیپی پیویستی ئه و رۆژه». ئه م دهقه بهتهواوی بایهخ و گرنگیی بۆ سبهینی رته دهکاتهوه. تهنها ئه مپرو هه تویه؛ سبهینی هی باوکی ئاسمانیه، ئه و پرسیارهی که دهلیت: «چ گهره نیهکت ههیه که له ماوهی ئه وه همووہ سالانهی که ده بیته دژی ساردی و وه سوہسه و سهختیه کانی ئه م جیهانه بجهنگیت، هه میسه به مه سیحه وه په یوه ست ده بیته؛ په کیکه له و پرسیارانهی که پیویستت پینی نابیت. مهنا، وه کو خواردن و سه رچاوهی هیزت، تهنها بۆ ئه مپرو دراوه؛ دلسوژانه تیرکردنی ئیستا تاکه گهره نیتی داها توه. ئه و به شه ئه رکهی که ده بیته ئه مپرو هه ستیت به ئه نجامدانی، قبولی بکه، چیرژی لی وه ربرگه، به تهواوی دلته وه جیه جیی بکه. ئامادهیی و نیعمه تی خودا که ده توانیت ئه مپرو چیرژی لی وه ربرگیت، هه موو ئه وانانه لاده بات که ئاخۆ ده توانیت سبه نیشی بده یته ده ست یان نه.

ئه م راستیه شتیکی زۆر گرنگمان فییر ده کات که ده لیته چاوت له سه ر ئه مپرو بیته! زۆر جار به شیوه یه کی گه وره و فراوان له ژیان ده روانین، وه ئه مپرویی بچووک پشتگوئی ده خهین، وه له بیرمان ده چیته که رۆژه کان یه ک له دوای یه ک هه مووی پیکه وه ژیان دروست ده کهن، وه هه روه ها به های هه ر رۆژیکی پشت ده به ستیت به کاریگه ریه که ی کاتیک کو ده کریته وه و ژیان دروست ده کات. رۆژیکی له ده ستچوو ئه لقه یه که که له زنجیریکی شکاو، که زۆر به ی کات چاکبونه وه ی زیاتر له رۆژیکی ده ویت. رۆژیکی له ده ستچوو کار ده کاته سه ر رۆژی دواتر و پاراستنی کاریکی ئاسان نابیت. له راستیدا، رۆژیکی له ده ستچوو له وانیه بیته هوی له ده ستدانی ئه وه ی که هه ول و ماندوو بوونی چه ندین مانگ و سال مسۆگه ریان کردبوو. ئه زموونی باوه ردارگه لیکی زۆر ئه مه پشتراست ده که نه وه.

ئهی باوه ردار، به مه سیحه وه په یوه ست ده بیته؟ با په یوه ستبوونه که ت رۆژ له دوای رۆژ بیته. پیشوه خت گویت له وانیه «سات له دوای سات بووه»؛ بزانه که وانیه «رۆژ له دوای رۆژ» شتی زیاتریشتی بۆ گوتن پییه. له زۆریکی له ساته کانی ژیا نندا، بیروه زری تو هیچ راهینانیکی ئه وتو ناکات؛ په یوه ستبوون له به سته ره قووله کانی دلدایه، که باوک پاراستوونی، ئه وه ی که خوئی ده ده یته ده ست. به لام ئه مه به تابه تی ئه و کاریه که له گه ل هه ر رۆژیکی نویدا ده بیته بۆ ئه و رۆژه نوئی بیته وه - نویبوونه وه ی خو به ده سته وه دان و متمانه کردن بۆ ژیا نی سات به سات. خودا ساته کانی کو کردووه ته وه و کردوونی به چه پکی ژیان (یه که م ساموئیل ۲۵: ۲۹)، به مه به ستی پیوانه کردن و هه لسه نگاندنیا ن. کاتیک ده مه وه بیان چاوه رپی هاتنی رۆژیکی خو ش ده کهین، یان له کاتی ئیواره دا سه پری ئه و

پۆژە دەکەین کە بەسەرمان بردوو، وە ساتەکان هەڵدەسەنگینین، فێری ئەو دەبین کە چۆن بەدروستی بایەخی پێ بدەین و بەکاربیهێنین.

باوکی ئاسمانیش، هەموو بەیانیهک، بەلێنی بەخشینی مەنای پێویستت بۆ ئەو پۆژە بە تۆ و ئەوانە دەدات کە لەگەڵ تۆ بەشداری دەکەن، تۆش بە نوێکردنەوەی قبوڵکردن و پێگەیهکی درەوشاو و پەر لە خۆشەویستییه و پەرووبەرووی بەهەو کە بەهۆی کۆرە خۆشەویستییه کە یەو پێی بەخشیوی. خۆت لەسەر ئەو پرابهێتە کە وەکو یەکتیک لە هۆکارەکانی ژوانی شەو و پۆژ لەمە برونایت. خودا بیرری لە لاوازی ئیمە کردەو و هەولێ دا کە چارەسەری بکات. با هەر پۆژێک بەهاکە لە بانگهێشتی تۆ بۆ پەيوەستبوون بە مەسیحەو بە دەست بهێنیت. کاتیک رووناکی پۆژ لە چاوانت دەدات و لە خەو هەڵدەستیت، بەم مەرجانەو قبوڵی بکە: یەک پۆژ، تەنھا ئەمڕۆ، هێشتا یەک پۆژ، بەخشاوە پێم کە بە مەسیحەو پەيوەست بم و پەيوەندییهکی پتەوترم لەگەڵی هەبیت. جا ئیدی پۆژێکی پەر لە سەلامەتی یان نەخۆشی بیت، خۆشی یان خەفەت، پشوو یان ئیش، کیشمە کیش یان سەرکەوتن، با دەمەوبەیان بە سوپاسەو ئەمە بلێی: «پۆژێک کە باوک دەبیهخشیت؛ کە تێیدا دەبیت زیاتر بێمە یەک لەگەڵ مەسیح». کاتیک باوک دەپرسیت: «ئایا دەتوانیت متمانەم پێ بکەیت کە ئەمڕۆ پەيوەستت بکەم بە مەسیحەو، وە مەسیح بەرھەمدا بکات؟» تۆ دەبیت ئەم وەلامەت هەبیت: «من متمانەت پێ دەکەم و ناترسم».

هەموو بەیانیهک، بەشی یەک پۆژ پێداویستی کە بەس بوو بۆ ئەو پۆژەیان، بە گەلی ئیسرائیل دەدرا. ئەو بەشە بۆ ئەو بوو کە ئەو پۆژە بەکاربیهێنین و تەواوی پۆژەکە پێ بەرێ بکەن، بەلام بەخشین و وەرگرتنی ئیش و کاری بەیانیان بوو. ئەمە واتای ئەو یە کە هێزی پەيوەستبوونی تەواوی پۆژ بە مەسیحەو پەيوەستە بە کاتی بەیانانەو. «ئەگەر یەکەمین بەرھەمی هەویرە کە پێشکەش کرابیت پیرۆزە، ئەوا هەموو هەویرە کەش پیرۆزە» (پۆما ۱۱: ۱۶). ئەو پەری سەرقالی ئەو کاتە روودەدات کە ئیشی و کاریکی زۆرت هەیه یان فشاری تەواو بوونی کاریکی خیرات لەسەرە، کاتیک کە تەنھا باوک دەتوانیت دنیامان بکاتەو لەو یە کە پەيوەندییمان لەگەڵ مەسیحدا بەردەوام و نەپچراو بیت.

مەنای بەیانیان تەواوی پۆژ گەلی ئیسرائیلی بە تیری دەهێشتەو؛ تەنھا ئەو کاتە باوەردار دەتوانیت پەيوەستبوونی بە مەسیحەو بۆ تەواوی پۆژ بهێنیتەو کە دەمەوبەیان لە بێدەنگ و پەنھانیدا کاتیک تاییەت مسۆگەر دەکات بۆ ئەو یە کە کاریگەرییەو هەواو لێی خۆشەویستی لەگەڵ رزگارکەرە کەیدا نوێ بکاتەو. دەمەوبەیان کە هەموو شتیک نوێیە و دنیا بێدەنگە، باوەردار دەتوانیت بیر لەو پۆژە بکاتەو. دەتوانیت سەرنج بخاتە

سەر ئەرکە كانى و ئەو كىشانەى كە برپارە پووبەروويان بىتتەو، وە پېشووخت بەسەرياندا بچتتەو، وە ھەمووى خەمە كانى بە رزگارکەرەكەى بسپىرئت كە بەلئىنى داوہ بىتتە ھەموو شتېك بۆى. مەسېح مەناى ئەو، ھۆكارى گەشەى ئەو، ھېز و تواناى ئەو، ژيانىەتى؛ دەتوانىت بەشى ئەو پۆژە ھەلبگرئت. مەسېح ھەموو پېداووىستىيە كانى ئەو پۆژەى دابىن دەكات. بەم شىوہىە، باوہردار دەتوانىت دلئىا بىت لەوہى كە ئەو پۆژەى بەرەكەت و گەشەکردنى بەدواوہ دەبىت.

ئىنجا كاتېك كە وانەى بەھا و كارى يەك پۆژ لەنئىو دلدا دەچەسپىت، فېركارەكە بەبئ ئەوہى ئاگائى لئى بىت رېنمىيە دەكرىت تاكو نھىنى «ھەموو پۆژىك بە بەردەوامى» وەرگرئت (دەرچوون ۲۹: ۳۸). يەكبوونى پىر لە بەرەكەت لە رېگەى باوہرى پۆژانە، گەشەيەكى نەوہستاو و بەردەوامە. دلئسۆزى ئەمپۆ، بەرەكەت بۆ سبەبىنئ دىنئىت، وا دەكات متمانە و خۆبەدەستەوہدان ئاسانتر و بەرەكەتدارتر بىت. بەو شىوہىە ژيانى باوہرداران بەرەوويئش دەچىت و گەشە دەكات؛ كاتېك كە دلئمان بەتەواوى بۆ كارى ئەو پۆژە تەرخان دەكەين. ئىتر، ھەر پۆژىك بەجىا، بەردەوام تەواوى پۆژ، وە پۆژ لەدواى پۆژ، بە عىساوہ پەيوہست دەبىن. پۆژەكان ژيان دروست دەكەن؛ ئەوہى كە پۆژىك زۆر سەخت و بەرزتر لەوہ دەردەكەوت كە بەدەست بىت، دراوہ بەو گىان و دەروونەى كە رازىيە بە وەرگرتن و بەكارھىنانى «كارى ھەر پۆژىك لە پۆژى خۆيدا» (عەزرا ۳: ۴). «ئافەرىن، ئەى كۆپلەى چاك و دەستپاك! لە كەم دەستپاك بوويت، زۆرت پئ دەسپىم. وەرە ژوورەوہ بۆ خۆشى گەورەكەت» (مەتا ۲۵: ۲۸). «پۆژ بە پۆژ بارمان ھەلدەگرئت» (زەبوورەكان ۶۸: ۱۹). «پۆژ بە پۆژىش نەزەرەكانم بەجىدەھىنم» (زەبوورەكان ۶۱: ۸). ھۆكارى خودا بۆ بەخشىنى پۆژانە بە جورىك كە بۆ يەك پۆژە، بەلام بەتەواوى بەشى ئەو پۆژە دەكات.

ئىمە دەبىت رېگائى خودا بەكاربھىنن، رېگائى داواکردنى و چاوہروانىي پۆژانە. ئىمە دەست دەكەين بە ژماردنى پۆژەكانمان نەك لە كاتى پۆژەلانتەوہ، يان لە رېگەى ئەو كارەى كە دەيكەين يان ئەو خواردنەى كە دەيخۆين، ، بەلكو لە رېگەى نوپىكردنەوہى پۆژانەى پەرچوونى مەنا - بەرەكەتى ھاوہلىي پۆژانە لەگەل عىسا كە ژيان و پرووناكى جىھانە. ژيانى ئاسمانى وەكو ژيانى زەمىنى بەردەوام و نەپچراوہ؛ پۆژانە پەيوہستبوون بە مەسېحەوہ بەرەكەتى پېويست بۆ ئەو پۆژە لەگەل خۆى دەھىنئت. بەو شىوہىە فېر دەبىن كە ھەموو پۆژىك و بەدرئزايى پۆژەكە پەيوہست بىن بىيەوہ.

ئەى يەزدان، يارمەتىمان بدە كە درك بەوہ بكەين كە ئەمە بۆ ئەمپۆ و پۆژاننى داھاتووش بەسە.

به شی پازدهیم

له م ساهدا

«ئوهتا ئیستایه کاتی پهسهندی خودا و ئیستایه پوژی رزگاری.» - دووم کورنوسۆس ۶: ۲

تهماشکردنی په یوه سته بوون به مه سیحه وه له روانگه ی ئیمه وه، بیرۆکه ی ژبانی سات له دوا ی سات هینده گرنکه که ده بیته جاریکه دیکه ش هه لوه سته ی له سه ر بکه یین. بو هه موو ئه وانیه که ئاره زووی فیروونی هونه ری پر له به ره که تی بو ئه م ساهه ژبان ده که ن، ده مانه ویت ئه مه بلیین: شیوازی فیروونی ئه مه له ریگه ی راهینانکردن به مه به سته ی ژبان له ساتی هه نووکه پیدا ده بیته. هه ر کاتیک سه رنجت له سه ر شتیکی تاییه ت نییه و ده توانیت بیر له عیسا بکه یته وه - جا ئیدی له ریگه ی بیرکردنه وه و نوپزه وه بیت، یان ته نها بو چه ند چرکه یه کی که م بیت - با یه که م بیروبوچوونت ئه مه بلیته: «ئیسنا، له م ساهدا، به مه سیحه وه په یوه ست ده بم». ئه و کاتانه له په شیمانی ئه وه دا سه رف مه که که بوچی به ته واوی په یوه ست نه بووی، یان له وه دا که بوچی هیشتا ترسی ئه وه ت هه یه ناتوانیت له داهاتوودا له گه ئیدا په یوه ست بیت، له جیگه ی ئه وانیه، ئه و پیگه یه وه ربگره که باوک پیی به خشیوی: «من په یوه ست بووم به مه سیحه وه؛ ئه مه ئه و شوینه یه که خودا پیی به خشیوم. من قبولی ده که م؛ لیره دا پشوو ده ده م؛ ئیسنا به مه سیحه وه په یوه ست ده بم». ئه مه شیوازی فیروونی په یوه سته بوونی به رده وامه به مه سیحه وه.

له وانیه هیشتا له وه لاوازر بیت که پوژانه بلیی: «من په یوه ستم به مه سیحه وه»، به لام ته نانه ت لاوازرین باوه ردار، کاتیک که پیگه ی وه کو لقی میوه که قبول ده کات، هه موو ستاتیک ده توانیت بلیته: «به لئ، په یوه ست ده بم به مه سیحه وه». ئه مه په یوه ندی به هه ست و سوژه وه نییه، یان باهه تی گه شه کردن و هیژ و توانا له ژبانی باوه رداریه تیماندا نییه؛ به لکو باهه تی ئه وه یه ئاخو له م ساهدا ویست و خواسته ت ئاره زووی دانان و قبولکردنی ئه و پیگه و پله یه ی هایه که به هو ی په روه رداره وه هه ته. ئه گه ر تو شوینکه وتووی مه سیحیت، تو په یوه سته به مه سیحه وه. ئه گه ر تو په یوه سته به مه سیحه وه و حه ز ده که یته به و شیوه یه بمینیته وه، ئه وه ئه رکی تو یه که بلیی، ئه گه ر ته نانه ت بو ساتیکش بیت: «ئیه ی رزگار که ری پیروژ، ئیسنا په یوه ست ده بم به تووه؛ تکایه ئیسنا قبولم بکه و وه ربگره».

زوړ جوانیان گوتوو که له وشه ی «ئیسنا» دا یه کیک له قوولترین نهینیه کانی ژبانی باوه ر خو ی په نهان داوه. له کوته ی کونفرانسیکدا ده رباره ی ژبانی روچی، قه شه یه کی به ئه زموون

هه‌لده‌ستیت و قسه بو ئاماده‌بووان ده‌کات. گوتی که ئەو نه‌یده‌زانی که ئاخۆ فیر هیچ راستیه‌ک بووه که پیشتر نه‌یزانیوه، به‌لام فیری ئەوه بووه که چۆن به‌دروستی ئەوه به‌کاربه‌ییت که پیشتر فیری بووه. فیری ئەوه بووه که شانازییه‌کی گه‌وره‌یه که هه‌ر ساتیک، جا ئیدی بارودۆخی ژبانی هه‌ر چۆنیک بیت، بلیت: عیسا ئیستا رزگارم ده‌کات». ئەمه‌ نه‌ینی هه‌سانه‌وه و سه‌رکه‌وته. ئەگه‌ر بتوانم بلیت: «عیسا له‌م ساته‌دا هه‌موو ئەو شته‌ که خودا پێی فه‌رموووه بو ئەوه‌ی بییت - ژبان، هی‌ز و ناشتی» - ته‌نها ده‌بییت هی‌من بم، پشوو بده‌م و درکی پێ بکه‌م، وه‌ بو ئەو ساته‌ ئەو شته‌م هه‌یه‌ که پێویسته‌م. کاتیک که باوه‌رم ده‌بینیت من به‌هۆی مه‌سیحه‌وه چۆنم، ئینجا شوێنه‌که به‌هۆی مه‌سیحه‌وه ده‌گریت که باوکی ئاسمانی ده‌سته‌به‌ری کردوو، رۆحی به‌ ناشتییه‌وه ده‌توانیت دا‌ه‌رکێته‌وه و بلیت: ئیستا په‌یوه‌ست ده‌بم به‌ مه‌سیحه‌وه.

باوه‌رداری ئازیز، کاتیک تیده‌کو‌شیت بو ئەوه‌ی ریگه‌ی په‌یوه‌ستبوونی سات له‌دوای سات به‌ مه‌سیح بدۆزیته‌وه، ئەوه‌ت له‌بیر بییت که ده‌روازه‌که ساده‌یه: له‌م ساته‌دا په‌یوه‌ست به‌ مه‌سیحه‌وه. له‌ جیگه‌ی ئەوه‌ی که وزه و کات له‌وه‌دا به‌فیرۆ بده‌یت که حا‌له‌تیک وه‌ر‌بگریت که به‌رده‌وامی هه‌بییت، ته‌نها له‌بیرت بییت که ئەوه مه‌سیح خۆیه‌تی - په‌روه‌ردگاری زیندو و په‌ر له‌ خۆشه‌ویستی - که په‌یوه‌ست ده‌کات و چاوه‌رییه‌ په‌یوه‌ست بکات به‌ خۆیه‌وه. به‌ یه‌کجاری ده‌ست پێ بکه‌ و وه‌ له‌م ساته‌دا باوه‌رت به‌ مه‌سیح نیشان بده‌؛ ئەمه‌ تاکه ریگای په‌یوه‌ستبوونه. ده‌ستبه‌جێ به‌ده‌سته‌ئێنان و بوون به‌ مولکی ژبانی جاویدانی و په‌یوه‌ستبوونی ته‌واو روونادات، به‌لکو هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو دیت. خۆت بو هه‌موو ده‌رفه‌تیک به‌رده‌ست بکه‌ تاکو ئەو متمانه‌یه‌ تا‌قی بکه‌یته‌وه که له‌م ساته‌دا به‌رده‌سته‌ بو‌ت.

هه‌ر جاریک که له‌ نوێژدا سه‌رت نه‌وی ده‌که‌یت، با هه‌میشه ئەم وته‌یه له‌سه‌ر زارت بییت: «باوکه، من له‌گه‌ڵ مه‌سیح بوومه‌ته‌ یه‌ک؛ من ئیستا په‌یوه‌ست ده‌بم پێیه‌وه». هه‌ر کاتیک ده‌رفه‌تی سه‌رنج و پامانت هه‌بوو، له‌ کاتی سه‌رقالی پۆژانه‌تدا، ئەوا با ئەمه‌ به‌ می‌شکندا بییت: «من هیشتا له‌گه‌ڵ مه‌سیحدا یه‌کم و ئیستا به‌وه په‌یوه‌ست ده‌بم». ته‌نانه‌ت کاتیک گونا‌ه کارت تیده‌کات و دلته‌نگی داتده‌گریت، با یه‌که‌م سه‌ر‌به‌رزکردنه‌وه‌ت روو به‌ ئاسمان بییت و بلیتی: «باوکه، گونا‌هم کردوو؛ وه‌کو که‌سیک که له‌گه‌ڵ مه‌سیح یه‌که، دی‌مه‌ به‌رده‌مت، هه‌رچه‌نده هه‌ست به‌ شه‌رمه‌زاری ده‌که‌م. باوکه، لی‌رم، له‌ خزمه‌تی تۆدا. ناتوانم هیچ شو‌پینیکی دیکه‌م پێ قبول ناکریت؛ من به‌هۆی خوداوه له‌گه‌ڵ مه‌سیح یه‌کم؛ ئیستا په‌یوه‌ست ده‌بم به‌ عیساوه. به‌لێ، باوه‌رداری ئازیز، له‌ هه‌موو بارودۆخ و ئان و

ساتیکي گونجاودا، دهنګه که بانګ ده کات و ده لیت: «به منه وه په یوه ست به، ئیستا نه و کاره بکه». ته نانه ت هره ئیستا، که خه ریکی خویندنه وه ئی م په رتو وکه ی، به یه کجاری پی بنی نیو ژیانی پر له به ره که ته وه که بو همیشه به مه سیحه وه په یوه ست ده بیت. ئیستا نه و کاره بکه.

له ژیانی داودی پاشادا، ده فیکي زور جوان هه یه که له وانه یه یارمه تی روونکردنه وه ی باشتري ئه م بیروکه یه بدات (دووم ساموئیل ۳: ۱۷-۱۸). داود له هه ری می یه هودا کرابوو به پاشا. به لام خیله کانی دیکه هیشتا شوین کوره که ی شاول ده که وتن که ناوی ئیشبو شه ت بوو. ئه بنیر که فه رمانده ی سوپا بوو، ریگایه کی دوزیه وه بو خیله کان ملکه چی داود بکات، که خودا وه کو پاشای ته واوی گهل ده ستنیشانی کردبوو. ئه بنیر قسه ی له گهل پیرانی ئیسرائیل کرد و گوتی: «ئیوه له میژه داوی داودتان ده کرد بیته پاشاتان، که واته ئیستا نه وه بکه ن! له بهر نه وه ی یه زدان به داودی فه رموو: من به ده ستی داودی به نده م ئیسرائیلی گهل له ده ست فه له ستیه کان و سه رجه م دوژمنه کانیان پرگار ده که م» (دووم ساموئیل ۳: ۱۷-۱۸). ئیتر به قسه ی ئه بنیریان کرد؛ بو دووم جار داودیان ده ستنیشان کرد بو نه وه ی بیته پاشا، ئه م جاره ده بیته پاشای ته واو ئیسرائیل، چونکه یه که م جار ته نها کردبوویانه پاشای هه ری می یه هودا (دووم ساموئیل ۵: ۳). ئه م رووداوه یه کی که له گرنگترین شیوازه فیرکاریه کانی نه و ریگایه ی که به هویه وه که سیک به ته واوی به ره و پرینمای ته واو و وه فاداری ته واو هه نگاو بنیت و به ته واوی په یوه ست بیت به مه سیحه وه.

یه که م جار پاشایه تیبه کی دابه شبوت هه یه: هه ری می یه هودا وه فاداره به رامبه ر نه و پاشایه ی که خودا ده ستنیشانی کردوو، به لام ئیسرائیل هیشتا خوت به ستووه ته وه به و پاشایه ی که خویان ده ستنیشانیان کردوو. له نه جامدا، گهل که له نیوا خویاندا دابه ش بیوون و هیزی داگیرکردنی نه و ولاتانه یان نه بوو که دوژمنیان بوون. چ وینه یه کی روون و ئاشکرایه بو دلکی دابه شبوو که له نیو باوه رداریکی زوردا نیسته جیبه! عیسا له یه هودا وه کو پاشا قبول کرا، که کیوی پیروزی لیوو، که ژووری ناوه وه ی گیان و دهرووئمان ده گریته وه، به لام هه ری مه کانی دهروربه ر، که ژیانی روژانه مان ده گریته وه، هیشتا ملکه چی نه بووه؛ زیاتر له نیوه ی ژیانمان هیشتا به ویست و خواستی خو ی و میوانه کانی به ریوه ده چی ت. بویه هیچ ناشتیبه کی راسته قینه له دهرووندا نییه، وه ناتوانیت به سه ر دوژمنیشدا زال بیت.

ئینجا ناره زووی هه بوونی حالت و بارودوخیکی باشت سه ره له دات که ماوه یه کی زوره چاوه ری ده که ی ت: «له هه ولی نه وه دا بوویت که داود بیته پاشات». پیشت کاتیک داود

هەریمی فەلەستییه کانی داگیر کردبوو، گەلی ئیسراییل باوەریان پێی کردبوو؛ بەلام ئەوان بەلاریدا برابوون. ئەبنیر قەناعەتی پێی هیئان کە پشت بە خواست و ویستی یەزدان بەست، کە ئەویش فەرمانرەواوە تیکردنی داود بوو. کاتیک باوەردارە کە یەكەم جار هێنراوەتە بەردەم عیسا، ویستی عیسا بێتە پەرورەدگاری هەموو لایەنەکانی ژيانی، وە ئومیدی ئەوێ خواستوو کە تەنھا ئەم پاشا و دەسەڵانداری بێت. بەلام گومان و خواستی خۆی هاتوو تە ئیو کایە کە وە بەو هۆیە وە عیسا نەیتوانیو دەست بەسەر هەموو ژيانی باوەردارە کە دا بگریت. بەو هۆیە وە باوەردارە کە رازی نییە. ناوبەناویش، تامەزرۆی گەرانە وە عیسا دەکات، بەلام بویری ئەوێ نییە کە ئومیدی شتیکی باشتر بخوازێت.

ئینجا بەئینی خودا دێتە ئاراو. ئەبنیر دەلیت: «یەزدان بە داودی فەرموو: من بە دەستی داودی بەندەم ئیسراییلی گەم لە دەست فەلەستییه کان و سەرجم دوژمنەکانیان پرگار دەکەم» (دووم ساموئیل ۳: ۱۸). خۆی بە بەئینه کە یەزدانە وە دەبەستیته وە: وە ک چۆن داود فەلەستییه کانی داگیر کرد، کە ئەوکاتە دوژمنی نزیکیان بوون، تەنھا ئەویش دەیتوانی لە دوژمنانی دیکەش پرگاریان بکات. ئیسراییل لە چنگ هەموو دوژمنەکانیان پرگار دەکات. ئەم دەقە بەئینیکی زۆر جوانە کە بە هۆیە وە گیانمان بانگهێشت کران بۆ ئەوێ متمانە بە عیسا بکەن تاکو سەریان بخت بەسەر هەموو دوژمنیکدا و ژيانیکی بەردەوام لە هاوئیلی و پەيوەندیی لەگەڵ عیسا بەدەستیتهین. «وەک چۆن لە کۆنە وە لە رێگە ی پێغەمبەرە پیرۆزەکانییه وە دواو، بۆ پرگار بوون لە دەست دوژمنان و هەموو ناحەزانیان، هەر وەها بۆ بەخشینی بەزەبی بە باواییانمان و پەيوەستیبوون بە پەیمانە پیرۆزە کە، واتە ئەو سویندە کە بۆ ئیبراهیمی باپیرە گەرمانی خوارد: کە ئیمە لە دەست دوژمن پرگارمان بێت و بێ ترس ئەو بپەرستین، هەموو رۆژانی ژيانمان بە پیرۆزی و راستو دروستی لە بەردەمیدا بین» (لوقا ۱: ۷۰-۷۵). داود دەسەڵاتی بەسەر هەموو خاکە کە دا هەبوو، وە گەلێکی یەگرتوو و گوپراپەلی پیکدەهینا کە سەرکەوتن لە داوی سەرکەوتنی پێی دەبەخشین: ئەمە ئەو بەئینه کە عیسا دەتوانیت بۆمان بهێنیتە دی، هەرکە باوەرمان بە بەئینی خودا کرد، هەموو شتیکیانمان بەو سپارد، وە رێگەمان دا هەموو ژيانمان پەيوەستی بێت بە مەسیحە وە.

ئەبنیر گوتی: «ئێو لەمێژە داوی داودتان دەکرد بێتە پاشاتان»، ئینجا بەردەوام بوو و گوتی: «کەواتە ئیستا ئەو بەکەن». ئیستا ئەو بەکەن ئەو پەيامە کە ئەم چیرۆکە دەیهێنیتە بەر دیدی هەریەک لە ئیمە کە لەمێژە دەمانهویت دەسەڵاتی تەواوی ژيانمان بەدین بە عیسا. لەم ساتەدا هەر شتیکی رووبدات، هەر چۆنیک ئەو پەيامە بەلاتە وە

سهخت بیټ، بارودوخ و حاله‌تی ژیانته هه‌رچه‌نده ناخوش و ئالۆز بیټ، وه‌ره و ړیک له‌م ساته‌دا به‌ته‌واوی خوټی پئ بسپیره. ده‌زانم کات ده‌بات هه‌تا په‌روه‌ردگار ده‌سه‌لاتی خوټی له‌ ژیانته‌دا ده‌سه‌پینیت وه‌ به‌پیی خواست و ویستی هه‌موو شتی که له‌ تودا ړیک ده‌خات؛ هه‌روه‌ها کات ده‌بات هه‌تا به‌سه‌ر هه‌موو دوژمنه‌کانته‌دا زالت ده‌کات و هیز و توانات بوټ خزمه‌تی خوټی به‌کارده‌هیټیت. ئه‌م کاری ساتیک نییه، به‌لام شتی وا هه‌ن که کاری ساتیکن؛ له‌م ساته‌دا ږووده‌دن. په‌کیک له‌و شتانه سپاردنی هه‌موو شتی که به‌ عیسا‌ی مه‌سیح، به‌ته‌واوی خوټ به‌و بسپیره بوټ وه‌وی ته‌نها له‌پینا و ئه‌ودا بژیت. له‌گه‌ل ټپه‌ږبوونی کات، باوه‌رت به‌هیزتر و پته‌وتر ده‌بیټ، بوټ وه‌وی سپاردنه‌کات به‌ مه‌سیح ږوونتر و باشر بیټ. ناگریټ چاوه‌ړیی ئه‌مه‌ بیټ. تاکه ږیگای به‌ده‌سته‌پینانی، ئه‌وه‌یه که ده‌سته‌به‌جئ ده‌ست پئ بکه‌یت. ئیستا ئه‌و کاره بکه. ړیک له‌م ساته‌دا به‌ته‌واوی خوټی به‌ مه‌سیح بسپیره و په‌یوه‌ست به‌ پیوه‌ی. ئه‌وه‌ کاری ساته. بیټ بیټ که مه‌سیح توټی نوټیوه‌وه‌ی که قبول‌کردووه، ئه‌وه‌ش کاری ئه‌م ساته‌یه. دلنیا به‌ له‌وه‌ی که ئه‌و توټی قبول‌کردووه و توټی وه‌رگرتووه، وه‌ هه‌موو ږوټیک عیسا‌ی مه‌سیح کاردانه‌وه‌یه‌کی ده‌سته‌به‌جئ و ته‌واوی ده‌بیټ کاتیک ده‌لیی «عیسا، من په‌یوه‌ست ده‌بم به‌ توټه». هه‌موو ئه‌و کارانه‌ی که له‌ باوه‌ړه‌وه سه‌رچاوه ده‌گرن، به‌فیرۆ ناروات. ده‌سته‌به‌جئ عیسا دووباره قبول‌مان ده‌کاته‌وه و زیاتر له‌ خوټیمان نریک ده‌کاته‌وه. بوټیه، چه‌ند زیاتر په‌یامه‌که و بیرکردنه‌وه ده‌باره‌ی بیټ، عیسا ده‌فهرموټ: «به‌ منه‌وه په‌یوه‌ست به‌، هه‌ر ئیستا ئه‌و کاره بکه». هه‌ر ساتیک به‌ ئه‌سپایی گوټ له‌مه‌ ده‌بیټ: «هه‌ر ئیستا ئه‌و کاره بکه».

با هه‌ر باوه‌ږداریک بیټ و ده‌ست پئ بکات بوټ وه‌وی خیرا ئه‌وه تاقی بکاته‌وه که چوټ به‌ره‌کته‌تی ئه‌م ساته‌ پئ ده‌نټته ساتی داهاتوو. ئه‌وه عیسا‌ی نه‌گورپه که خوټی پیوه په‌یوه‌ست ده‌کات؛ ئه‌و هیزی ژپانی خوداییه، له‌ په‌یوه‌ندیه‌کی به‌رده‌وامدا، که ده‌ست به‌سه‌ر ئه‌ودا ده‌گریټ و خوټی ده‌کات به‌ خاوه‌نی. هه‌ر ئیستا ئه‌و کاره بکه - هه‌رچه‌نده له‌ شتیکی بچووک ده‌چیت، به‌لام که‌متر نییه له‌ ده‌سته‌پیکي ئاماده‌بوونی هه‌میشه‌یی، که نه‌پینی و شکوټی هه‌تاهه‌تاییه. هه‌ر بوټیه، ئه‌ی باوه‌ږدار، به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌: هه‌ر ئیستا ئه‌و کاره بکه.

به شی سازده یه م

به جیهیشتنی هه موو که سیک له پیناوی ئه ودا

«هه موو شتیکم له دهست دا و هه موو ئه و شتانه م به زبل دانا، بو
ئه وهی مه سیح به دهسته پینم و وه ک که سیک که له گه ل مه سیحدا
بوو بیته یه ک هه ژمارد بکریم.» - فیلیپی ۳: ۸-۹

له هه ر شوینیکی ژبان هه بیته، وه رگرتن و به خشین به رده وام هه یه، هاتن و رۆیشتن هه یه. ئه و خۆراکه ی که وه ریده گرم، له و کاره دا ده به خشیت که ئه نجامی ده ده م؛ ئه و بیروکه و هه ست و بیربۆچوونانه له ده ورو به ر وه رینده گرم، له بیرو را و هه سته کا مفا ده یانه خشم. هه ر شتیکی پشت به شتیکی دیکه ده به سته ت - به خشین هیزی وه رگرتن زیاد ده کات. خۆشیه کانی ژبان له به خشین و وه رگرتنیکی دروسته وه دیت.

له ژبانی رۆحیشدا به هه مان شیوه یه. باوه رداری وا هه یه که وا ده زانن به ره که ت ته نها له وه رگرتندایه؛ ئه وان بئ ئاگان له وه ی که توانای وه رگرتن به پیی به خشین به رده وام زیاد و فراوان ده بیته. ئه مه ئه و راستیه یه که رزگار که ره که مان به رده وام قسه ی له سه ر ده کرد. کاتیک باسی فرۆشتنی هه موو ما ل و سامان ده کات له پینا و به ده سته پینانی که نجینه که، هه روه ها له ده ستدانی ژبانمان بو په یدا کردنی، وه رگرتنه وه چه ند قاتی ئه وه ی که له ده سته ده دن، پرونی ده کرده وه که خۆقور بانیکردن یاسای شان شینه بو خۆی و قوتابییه کانی. ئه گه ر به راستی بانه وه یته به مه سیحه وه په یوه ست بین، وه بیینه یه ک له گه لی - ژبانمان به ته واوی بسپیرین به و - ده بیته هه موومان له گه ل پۆلس بلین: «هه موو شتیکی به زیان ده زانم له به ر به رزی به های ناسینی عیسی مه سیحی خاوه ن شکۆ. له پیناوی ئه ودا هه موو شتیکم له دهست دا و هه موو ئه و شتانه م به زبل دانا، بو ئه وه ی مه سیح به ده سته پینم» (فیلیپی ۳: ۸-۹).

با بزاین ده بیته چی له ده ست بده ین و واز له چی به پینن. پیش هه موو شتیکی، گونا هه گۆرانکاریی راسته قینه به بی ده سته ردار بوونی گونا هه یه ته ئاراهه. به لام له گه ل ئه وه شدا، له به ر ئه وه ی که ئه وان هه ی تازه ده گۆردرین و باوه ر ده هیسن، زۆربه ی کات ئاگابیه کی ئه وتۆیان ده رباره ی گونا نییه، وه داواکارییه کانی پیروزیی خودا چین، وه هیزی عیسا هه تا چه راده یه ک ده توانیت هیزی زالبوون به سه ر گونا هه مان پی به خشیت، یه که م جار ده سته به ردار بوونی گونا هه یه یی و سه ریپیه. له گه ل که شه کردنی باوه ردار و پته و بوونی باوه ر که ی، ئاره زووی

دهرکردنیکی ته‌واوی ئه‌و شتانه سه‌ره‌ه‌لده‌دات که پیرۆز نین و خراپن. وه کاتیکی هه‌ز و ئاره‌زووی په‌یوه‌ستبوونی به‌رده‌وام به‌مه‌سیح و به‌ده‌سته‌ینانی مه‌سیح به‌هیزتر ده‌بیت، ئه‌و کاته گیان و ده‌روومان ده‌بینیت که پییوستی به‌خۆبه‌ده‌سته‌وه‌دانئیکی ته‌واو هه‌یه، وه به‌و هۆیه‌وه له‌رێگه‌ی مه‌سیحه‌وه‌مردنی ته‌واوی گونا‌ه‌قبو‌ل ده‌کات، وه پش‌ت له‌هه‌موو شتیکی ده‌کات که تووشی گونا‌هی ده‌کات. به‌هیزی رۆحی پیرۆز، مه‌سیح هیزی سه‌رسوپه‌ینه‌ری سروش‌تمان به‌کار‌دینیت بو‌ئه‌وه‌ی به‌ته‌واوی ژیا‌مان کو‌بکه‌ینه‌وه و به‌ویست و خواستی خو‌مان ملکه‌چی ده‌سه‌لاتی ئه‌وی بکه‌ین. به‌م شی‌وه‌یه، با‌وه‌رده‌که‌چه‌تر خو‌ی به‌گونا‌هه‌وه‌ نابه‌ستیته‌وه - بو‌ئه‌وه‌ی ته‌نها بی‌ته‌خزمه‌تکاری راست‌دروستی. ئه‌م کاره‌ش به‌دل‌نایی ئه‌وه‌وه ده‌کات که هه‌موو گونا‌هیکی سپێ‌ردرا‌و به‌مه‌سیح به‌دل‌ناییه‌وه‌ قازانجی پی‌ ده‌به‌خشیت و رێگا ده‌کاته‌وه بو‌سه‌ره‌ه‌ل‌دانی ئاماده‌یی و خو‌شه‌ویستی مه‌سیح.

دوای دوورکه‌وتنه‌وه‌ی با‌وه‌ردار له‌گونا‌ه و تاوان، ده‌بیت ده‌ستبه‌رداری خو‌ به‌راست‌دروست زانین بیت. هه‌رچه‌نده به‌ته‌واوی له‌کیشمه‌کیش‌داین له‌گه‌ل کار و هه‌لسوکه‌وتی خو‌ماندا، زۆربه‌ی کات ما‌وه‌یه‌کی زۆر ده‌خایه‌تیت هه‌تا له‌وه‌ تیده‌گه‌ین که خو‌پاراستن له‌هه‌ندیکی شوین و کار و ماف، له‌راستیدا خزمه‌تکردنی خودایه. به‌بێ ئه‌وه‌ی خو‌مان ئاگادار بین، رێگه به‌بیر و دل و خواسته‌کا‌مان ده‌هین که له‌خزمه‌تی یه‌زداندا ئازادانه‌حوکم بکه‌ن. له‌نویژ و ستایش‌کردندا، له‌کاتی خو‌پندنه‌وه‌ی کتییی پیرۆز و خزمه‌تکردنی یه‌زداندا، له‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی که به‌ته‌واوی پش‌ت به‌رینمای‌ی رۆحی پیرۆز به‌ستیت، خود (زات و بوونت)، چا‌وه‌رپی ئه‌نجامدانی کاریکی لی‌ ده‌کریت که هه‌رگیز نا‌توانیت بی‌کات. کات ده‌بات هه‌تا فیری ئه‌م وانیه‌ده‌بین: «ده‌زانم هه‌چ چاکه‌یه‌ک له‌مندا (وانه‌ له‌جه‌سته‌مدا) نیشه‌جی نییه» (رۆما ۷: ۱۸). وه ئه‌م راستیه‌ ده‌رده‌که‌و‌یت و ئیمه‌ ده‌بینین که گه‌نده‌لی په‌ل بو‌ هه‌موو شتیکی ده‌کیشیت که په‌یوه‌ندی به‌سروشتی کو‌مانه‌وه‌هه‌یه، ئه‌و کات تیده‌گه‌ین که نا‌توانین به‌ته‌واوی په‌یوه‌ست بین به‌مه‌سیحه‌وه‌به‌بێ ئه‌وه‌ی ده‌ستبه‌رداری هه‌موو ئه‌و شتانه‌ن‌بین که په‌یوه‌ندی به‌دین و ئاینه‌وه‌هه‌یه. ده‌بیت هه‌موو ئه‌و شتانه‌به‌مردن بسپێ‌رین، وه چا‌وه‌رپی رۆحی پیرۆز بین که کارمان له‌سه‌ر بکات، وه ته‌نها ئه‌و ده‌توانیت ئه‌و کاره‌بکات که به‌لای خودا‌وه‌جیگه‌ی په‌سه‌نده.

ئیمه‌ هه‌موومان ژیا‌نیکی سروشتی له‌ده‌رووماندا هه‌یه، له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌و هیز و به‌هرانه‌ی که خودای به‌دیه‌ینه‌ر پی‌ به‌خشیوین، که به‌قازانجی شته‌کان ده‌ورو‌به‌رمان کار ده‌کات. کاتیکی که به‌راستی گو‌رایت و با‌وه‌رت هینا، هه‌بوونی ئاره‌زووی ئه‌وه‌ی که ده‌ته‌و‌یت هه‌موو ئه‌م شتانه‌له‌خزمه‌تی په‌روه‌ردگارا‌دا به‌کاربه‌نینیت، کافی و به‌س نییه.

ئارەزوو كە شتېكى باشە، بەلام ناتوانىت رېگەي ئەو ھەمان فېر بكات، يان ھېزى ئەو ھەمان پىي بەخشىت كە بەشىو ھەكى پەسەند كراو ئەنجامى بەدەين. لايەنى رۇحى كلىسا زيانىكى زۆرى پېگەشىتو ھەھۆي ئەو ھى كە ئىمە پېمان وايە كاتىك كە دەبىنە رۇلى خودا، ئەو بەدلىنبايە ھە بەكار ھېتانی بەھرە و ديارىيە كامان بو خزمەتى پەرورەدگار شتېكى خۇكارە و خۆي دىت. ئەمە راست نىيە، چونكە بو ئەمە پىويستمان بە نىعمەتېكى تايەت ھەيە. وە لە رېگەي قوربانى و بو بەدەستە ھەدائە ھە نىعمەت دىت.

دەبىت بزنام كە بەراستى تانا و بەھرە كانم چۆن، لەگەل ئەو ھى كە من بەدلىنبايە ھە رۇلەي خودام، بەلام ھېشتا گوناھ كارم تىدەكات، وە لەژىر دەسەلاتى جەستەدام. دەبىت ھەست بە ھە بەكەم كە ناتوانم يەكسەر ھەموو بەھرە و تانا كانم بو شكۆي خودا بەكاربھېتم؛ دەبىت يەكەم جار بيانخەمە بەرپىي مەسىح، بو ئەو ھى قبولم بكات و پاكم بكاتە ھە. دەبىت بەتەواوى خۇمان بە بىدەسەلات و تانا بىنم تاكو بتوانم بەدروستى بەكارىانبھېتم. دەبىت بە مەترسىدياريان بزنام، چونكە لە رېگەي ئەو بەھرە و ھېزانە ھە جەستەم، كە سروشتى كۆنم دەگرېتە ھە، دەتوانىت ھېزى خۆي دەربخات. دەبىت لەم تانا ھەدا لىيان جودا بىمە ھە، وە بەتەواوى بيانخەمە دەست پەرورەدگار. كاتىك عىسا ئەوانى قبول كرد، وە مۆرى خۆي لىدان، من دەتوانم وەرىانبگرە ھە وەكو مولكى ئەو قبوليان بەكەم، وە چاوپرېي نىعمەتى ئەو بەكەم كە رۇژ لەدواي رۇژ بەشىو ھەكى گونجاو بەكارىانبھېتم. وە كارىك بەكەم كە تەنھا لەژىر كارىگرى عىسادا بچولئە ھە. وە لىرەدا تەنانەت ئەزموون راستى ئەمە دەسەلمىت كە رېگەي پىرۇزى تەواو، رېگەي رزگارى تەواو. نە تەنھا دوو ئەو ھەندە ئەو ھەردەگرىنە ھە كە بەخشىومانە، بەلكو وە بەجېھېشتى ھەموو شتەكان، بەدەسھېتائە ھەيان بەدواو دەبىت. كاتىك ھەموو شتېك بەجىدەھېلن و شوپن مەسىح دەكەوين، تەواوتر بە مەسىحە ھە پەيوەست دەبىن. كاتىك ھەموو شتېك لەپىناوى ئەودا بە زىل دادەنم، ئەو بەدەستە ھېتم.

ھەمان بنەما بەسەر ھەموو ئەو ئىش و كار و شتائەدا جېھەجى دەبىت كە خودا پىي بەخشىوين. وەكو تۆرى ماسىگرتنەكانى دەرياچەي جەليل، ئەركى مالە ھەوى مەرسا لە بىت عەنيا، مال و ھاوپرېكانى زۆرىك لە قوتابىيەكانى عىسا. عىسا فېرى كردن كە ھەموو ئەو شتائە لەپىناو ئەودا بەجېھېلن. ئەو ھەرمائىكى ھەپەمەكى نەبوو، بەلكو جېھەجىكردىكى سادەي ياسا بوو بو شانشىنى نىعمەتەكەي خۆي - ھەتا باشتر نىشتەجېبوو كۆنەكە دەربكرىت، نوپەكە تەواوتر دەبىت، وە نوپوونە ھە دەروونىيەكەت گشتگىرتر و فراوانتر دەبىت.

ئەم بىنەمايە تەنانەت دەرەنجامىكى قولتريشى ھەيە. ديارىيە راستەقىنە پۇھىيەكان كە كارى پۇھى پىرۇزى خودايە لە دەرووئاندا ... بىگومان نايىت دەستبەردارى ئەمانە بىن و بىناسپىزىن بە مەسىح، مەگەر نە؟ بىگومان دەيىت دەستبەردارىان بىت و بىاندەيت بە مەسىح؛ گۇرپنەوھى بەخشىن و وەرگرتن پۇسەيەكى ھەتاھەتايىيە و پىناچىت بۇ ساتىك بوەستىت. كاتىك باوہردار زياتر لە ھەلقولانى نىعمەتى خودا دلخۇش بىت بە و شانەي كە ھەيەتى، ئەو ھەر زوو نىعمەتەكە كەم دەيىتەوھە و مەترسى وەستانى تەواوى ھەيە. ئاوى ژيان تەنھا دەرژىتە نىو دەروونىكى تىنووى بەتال. ھەمىشە تىنووبوون نھيىنى ھەرگىز تىنوونەبوونە.

ھەر ئەزمونىكى بەرەكەتدار كە وەكو ديارى لە خوداوە وەرىدەگرىن، دەيىت دەستبەجى بگەرپتەوھە بۇ خوۋى، لە پىگەى ستايشى و خوۋويستەنەوھە، لەخۇبووردەيى و خزمەتەوھە؛ تەنھا لەم پىگەيەوھە دووبارە بەدەستمان دەگاتەوھە، نوۋى و جوان لەگەل شىكۇفەى ئاسمانىدا. ئەمە ئەو وانە جوانيە كە ئىسحاق لەسەر كىوى مۇريا فىرى كردين. ئايا كورى بەلپىن نەبوو، ديارى سەرسوپھىنەرى ھەرەبەتوانا كە مردوو زىندوو دەگاتەوھە؟ (پۇما ۴: ۱۷). تەنانەت ئەويش دەبوا وازى لى بھىترپىت و بكرپتە قوربانى، بۇ ئەوھى ھەزار ئەوئەندە پىشتەر جوانتر و باشتر وەربگىردىتەوھە. ئەو وەكو جۇرپىك لە كورپە تاقانەى باوكىك وابوو، كە دەبوا دەستبەردارى ژيانە پاك و پىرۇزەكەى بىت پىش ئەوھى كە بتوانىت لە ھىزى زىندوو بوونەوھە بەدەستبھىتتەوھە و وا بكات گەلەكەى بىنە ھاوبەشى. ھەرەوھا جۇرپىك لە و شتەى كە لە ژيانى ھەر باوہردارىكدا پروودەدات، كاتىك لەجىگەى ئەوھى كە رازى بىت بە ئەزمونى رابردوو و نىعمەتى ئىستاي، فشار بۇ خوۋى دىنىت و ئەوھى كە پىشتەر پروويداوە لەبىرى دەكات (فيلپى ۳: ۱۳)، وە دەگات بە ئەوپەرى تىگەيشتنى ژيانى مەسىح لە دەروونىدا.

كاتىك ھەموو شتىك بەو چەشەنە بە مەسىح دەسپىرپىت، ئايا يەك ھەنگاوە، كار و ئەزمونى ئەم ساتەيە، ياخود كارىكى نوپكردەنەوھە و گەشەكردىكى بەردەوامى پۇژانەيە؟ ھەردووكىەتى. لەوانەيە ساتىك ھەيىت لە ژيانى باوہرداردا كاتىك كە يەكەم جار بەخىرايى يان بەرچاوپروونىيەكى زياترى لەبارەى ئەم راستىيە بەرەكەتدارەوھە دەيىت، وە كاتىك لە پۇژى دەسەلاتى يەزداندا ويست و خواستى لەسەر ھەبوو، ئەوا بەدلنبايىيەوھە تەواوى ژيان كۇ دەكاتەوھە و دەيكاتە برپارى سات، وە وەكو قوربانىيەكى زىندوو و قبولكراو خوۋى دەخاتە سەر قوربانگا. سانگەلى لەو چەشەنە، زۇرپەى كات، دەيىتە گويژەرەوھەكى بەرەكەتدار لە ژيانى نىو چۆلەوانى و شكستەوھە بۇ ژيانى پەيوەستبوون و ھىزى خودايى. بەلام تەنانەت

ئەو كاتەش، ژيانى پۇژانەى دەبىتە ئەو ژيانەى كە ئەوانەى كە ئەزمونيان نىيە دەبىت بەم جوړه بىت: نوږښكى بهردهوام بو پروونكرندنه وهى زياترى واتاى خوږه ده وهسته وه دانى ته واوه تى و به خشىنى هه موو شتىك به خودا.

ئەى باوه ردار ئايا په يوه ست ده بىت به مه سيحه وه؟ لږه دا رڼگه به ره كه تدار و پيروزه كه بىنه. سروشت له له خوږوورده يى و له خاچدانىكى له و شپوه يه په شيمان ده بىته وه كاتىك له ژياښاندا كار ده كات. به لام ئەوهى كه سروشت خوښى ناوښت و ناتوانيت جڼبه جڼى بكات، نىعمه ت جڼبه جڼى ده كات و ژيانىكى پر له خوښى و نىعمه ت بو ده سته بهر ده كات. ئەگه ر خوټ به مه سيحى په روه ردار بسپىريت، هڼزى ئاماده يى له ده رووندا، وا ده كات ده ركردى هه موو ئەو شتانهى كه پښتر به لاتوه به هادار بوون، كارىكى پر له خوښى و شادى بىت.

«سه د ئەوه نده وهرده گرځته وه» (مه تا ۱۹: ۲۹). ئەم وته يه كى گوره مان به سه ر هه موو ئەوانه دا جڼبه جڼى ده بىت كه به دلسوزييه كى ته واوه وه، فه رمانه كهى جڼبه جڼى ده كهن كه به جڼه پښتن و واژه پښانه له هه موو شتىك. وه رگرته پر له به ره كه ته كه به زوويى وا ده كات به خشينه كانيش به ره كه تدار بن. وه نه پڼى ژيانى په يوه سته بوون له گه ل مه سيح بهم جوړه ساده يه ده بىنرښت: كاتىك به ته واوى خوږ ده ده مه ده ست مه سيح، هڼزى ئەوه وهرده گرم كه به ته واوى به ده سته به پڼم؛ وه كاتىك هه موو شتىك له پڼاوى ئەو له ده ست ده ده م، من به ته واوى له خوږ ده گرځت و به ته واوى خوږ به من ده به خشيت.

به شی حه قده یه م

به جیهیشتنی هه موو که سیک له پیناوی ئه ودا

«ئیه ئه و دهستنیشانکردنه ی که له مه سیحان وه رگرتوه به ئیه وه په یوه ست بووه، ...
بویه په یوه ست بن به مه سیحه وه وه ک رۆحی پیروژ فیژی کردوون.» (یه که م یۆحه نا ۲: ۲۷)

بیرکردنه وه ی له و ژیا نه چه ند جوانه که هه می شه په یوه ستی به مه سیحه وه! هه تا زیاتر
بیری لئ بکه ی نه وه، زیاتر سه رنجه مان راده کیشیت. به لام له گه ل ئه وه شدا چه ن جار ئه م وشه
جوانانه، «به منه وه په یوه ست به»، به دلته نگیه وه له زاری قوتابیه کی نو یوه ده بیسترت!
وه کو ئه وه وابه که له واتای ئه و رسته به تینا گات، یان نازانیت چو ن ئه و خو شییه نه وا وه
وه بگریت. تامه زرۆی ئه وه یه که که سیک بو ی روون بکاته وه، وه به رده وام دلنای بکاته وه
له وه ی که ئه و جو ره په یوه ستبوونه مه حال نییه و ده کریت به ده ست بیت. خو زگه ئه و
با وه پداره گو یی له وشه کانی یۆحه نای ئیردرا و ده گرت که چ ئومید و خو شییه ک له گه ل
خوی ده هیئتیت. یۆحه نا دلنایی خوداییمان پیده دات که ده ستنیشانکردنی رۆحی پیروژمان
هه یه که هه موو شتیکمان فیژ ده کات، به چۆنیه تی په یوه ستبوون به مه سیحیه وه.

له وانیه ئیستا که سیک بلیت: «ئهم وشانه ئاسو وده ییم پی نابه خشن؛ ته نها فشار و
دلته نگیم بو زیاد ده که ن، چونکه باسی شانازی و ده سته که وتیک ده کات که نازانم چو ن
به ده ستی به ییم. نازانم فیژکردنه کانی رۆحی پیروژ چو ن ده به خشریت، چو ن له کو ی
ده توانم ده نگی ئه و بنا سمه وه. ئه گه ر مامۆستا که ئه وه نده نه ناسرا و بیت، جیگه ی پرسیار
و سه رسورمان نییه که به لینی فیژکردنه کانی ده رباره ی په یوه ستبوون یارمه تیه کی ئه وتۆم
نادات.»

بیروبو چوونی له و شیوه یه له هه له یه که وه سه رچا وه ده گریت که له نیو با وه پدارندا به رچا و
و به ربلا وه. ئه وان پیمان وایه که رۆحی پیروژ، له کاتی فیژکردنیاندا، یه که م جار نه ینی
ژیانی رۆحی بو بیروه زریان ئاشکرا بکات، ئینجا ئه و نه ینیان ئه زموون بکه ن. به لام
پینگه ی خودا ریک پچه وانیه ی ئه وه یه. ئه وه ی که به سه ر هه موو راستیه رۆحیه کاند
جیه جی ده بیت، به سه ر په یوه ستبوون به مه سیحیه وه جیه جی ده بیت: ده بیت بژین
و راستی تاقی بکه ی نه وه تا کو بتوانین بیناسین. ها وه لیلی و په یوه ندیی له گه ل عیسا دا تا که
قوتابخانه یه کی زانستی شته ئاسمانیه کانه. «ئهمه ی ئیستا ده یکه م تو لئی تینا گیت، به لام
دواتر تیده گیت» (یۆحه نا ۱۳: ۷)، یاسایه کی شانشین خودایه، ئه مه به تابه تی له حاله تی

پاکبونه‌وهی رۆژانه‌دا راسته که یه‌که‌م جار قسه‌ی له‌سه‌ر کراوه، هه‌روه‌ها بایه‌خدانی رۆژانه‌ش.

ئه‌وه وه‌ربگره که مێشکت وه‌ریناگریت. ملکه‌چی ئه‌وه به‌ لێنی تیناگه‌یت، وه‌ ئه‌وه قبول بکه و چاوه‌پروانی ئه‌وه به‌ که بۆ لۆژیک په‌نه‌ان و نه‌ینیه. باوه‌ر به‌وه بکه که مه‌حال ده‌رده‌که‌ویت، وه‌ به‌ رینگایه‌کدا برۆ که شاره‌زاییت له‌سه‌ری نییه - ئه‌مانه‌ چهند وانیه‌کی سه‌ره‌تایین له‌ قوتابخانه‌ی یه‌زداندا. «ئه‌گه‌ر له‌سه‌ر فێرکردنه‌کانم بچینه‌وه، راستی ده‌ناسن (بۆحه‌نا ۸: ۳۱): له‌م وته‌یه و وته‌کانی دیکه‌ی په‌روه‌ردگادا، فێر کراوین که خوویک له‌ مێشک و ژياندا هه‌یه که پێش تیگه‌یشتن له‌ راستی دیت. قوتابی راسته‌قینه‌ یه‌که‌م جار شوین عیسا ده‌که‌ویت پاشان ده‌یناسیت. ئه‌گه‌ر به‌ باوه‌ره‌وه‌ خو‌مان بده‌ینه‌ ده‌ست مه‌سیح، وه‌ ملکه‌جی وشه‌کانی بین، ئینجا چاوه‌پروانی ئه‌و شته‌ بین که مه‌حال ده‌رده‌که‌ویت، تاکه‌ رینگه‌یه‌ بۆ گه‌یشتن به‌ به‌ره‌که‌تی ناسینی ئه‌و.

ئه‌م بنه‌مایانه‌ زۆر هاوکاریمان ده‌که‌ن به‌تایبه‌تی کاتیک که بابه‌ته‌که‌ فێرکردنه‌کانی رۆحی پیروژه. ئه‌و فێرکردنه‌ به‌بێ ئه‌وه‌ی که بزاین رینمایی ژيانی رۆحی ئیمه‌ له‌خۆ ده‌گریت، که خودا بۆی ئاماده‌ کردووین. به‌ پشتبه‌ستن به‌ هێزی به‌لێنی خودا، متمانه‌کردن به‌ دلسۆزی و وه‌فاداریه‌که‌ی، باوه‌ردار خۆ به‌ رینمایی رۆحی پیروژه‌وه‌ ده‌به‌ستیتوه‌ به‌بێ ئه‌وه‌ی که یه‌که‌م جار هه‌ولێ ئه‌وه‌ بدات که به‌ مێشک له‌وه‌ بگات که ده‌بیت ئه‌نجامی بدات، به‌لکو رازی ده‌بیت که عیسا ئیش له‌سه‌ر ده‌روونی بکات، وه‌ دواتر ده‌زانیت که عیسا چی بۆ کردووه. باوه‌ر متمانه‌کردنه‌ به‌ کاری رۆحی نه‌بینراو له‌ قوولایی ژياندا. به‌وه‌ هۆیه‌وه‌، وشه‌ی مه‌سیح و دیاریی رۆحی پیروژه‌گه‌ره‌نتیه‌کی ته‌واون که به‌ رۆح فیری په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه‌ ده‌کریت. به‌ باوه‌ر دلخۆش و شاد ده‌بیت سه‌باره‌ت به‌و شته‌ی که نایینیت و هه‌ستی پێ ناکات؛ ده‌زانیت و دلنیا به‌ له‌وه‌ی که رۆحه‌ به‌ره‌که‌تداره‌که‌ی ده‌روونی به‌بیده‌نگی و به‌دلنیا به‌وه‌ کاری خۆی ئه‌نجام ده‌دات، وه‌ رینمایی ده‌کات تاوک ژيانیکی پر له‌ په‌یوه‌ستبوون و په‌یوه‌ندی پته‌و به‌ده‌سه‌تبه‌یت.

رۆحی پیروژه، رۆحی ژيانه‌ له‌ عیسا مه‌سیحدا؛ رۆحی پیروژه ته‌نها کاری هه‌ناسه‌دان نییه، به‌لکو هه‌میشه‌ هانمان ده‌دات و به‌هه‌یزمان ده‌کات، وه‌ ژيانی نوێی ده‌رووغان پر و ته‌واو ده‌کات. کاتیک باوه‌ردار متمانه‌ی ته‌واوی ده‌بیت به‌ نه‌بینراو، له‌ کاتیکدا دلنیا به‌ له‌وه‌ی که رۆحی ژيان له‌ ده‌روونیدا کار ده‌کات، باوه‌ره‌که‌ ده‌بیت زانیاری. ئه‌مه‌ش له‌ لایه‌ن رۆحی پیروژه‌وه‌ پاداشت ده‌دریته‌وه‌ به‌ جوړیک که له‌ وته‌کانی مه‌سیحدا ئه‌و شتانه‌ بۆ باوه‌رداره‌که‌ ئاشکرا ده‌کات که پێشتر هێزی رۆحی پیروژه له‌ ژيانیدا جیه‌جیی کردووه.

تَيْسْتَا ئَهْمَه بَه سَهَر بَه لَيْتِي رَوْحِي پِيرۆزدا جَبْه جَيِّ بَكَه بَو فَيْرْمَان دَه كَات چَوْن پَه يَوْه سَت بَيْن بَه مَه سِيحَه وَه. بَه دَلْنِيَا يِه وَه رَوْحِي پِيرۆز هِيْزِي هَه رَه مَه زَنِي خَوْدَا يَه. وَه وَه كَو هَه لَغْرِي ژِيَانِي عِيْسَا، كَه وَتَه بِيْژ وَ نَوِيْنَه رِي عِيْسَا يَه لَه دَه رَوَوْمَانْدَا، لَه دَلِي مَه سِيحَه وَه دِيْت بَو لَامَان. لَه ژِيَر رَوْشْنَا يِي «بَه رَوْحِي پِيرۆز هَا وَبَه ش بِن» (فِيلِيْپِي ۲: ۱)، فَيْر كَرَا وِين كَه مَه زَنْتَرِيْن كَارِي رَوْحِي پِيرۆز جِيِيَه: «ئَه وَ بَه سَتَه رِي پَه يَوْه نَدِيِي نِيْوَان خَوْدَا ي بَا وِك وَ كَوْرَه: لَه رِيْگَه ي ئَه وَه وَه، ئَه وَان يَه كِن. هَه رَوَه هَا بَه سَتَه رِي نِيْوَان هَه مَوُو بَا وَه پَرْدَارَانَه: لَه رِيْگَه ي ئَه وَه وَه، بَا وَه پَرْدَارَان يَه كِن.

لَه سَه رَوُو ي هَه مَوُو يَه وَه، ئَه وَ بَه سَتَه رِي نِيْوَان مَه سِيح وَ بَا وَه پَرْدَارَانَه؛ ئَه وَ شِيْلَه ي ژِيَانَه كَه بَه هَوِيْه وَه مِيُو وَ لَقَه كَه گَه شَه دَه كَه ن وَ دَه بَنَه يَه ك: لَه رِيْگَه ي رَوْحِي پِيرۆزَه وَه، تَيْمَه يَه كِيْن. وَه دَه تَوَانِيْن لَه وَه دَلْنِيَا بَيْن كَه ئَه گَه ر بَا وَه پَرْمَان بَه ئَامَادَه بَوُون وَ كَارَه كَانِي بِيْت، وَه ئَه گَه ر ئَا گَادَارِي ئَه وَه بَيْن كَه دَلِي تَه نِگ نَه كَه يْن تَيْسْتَا كَه دَه زَانِيْن لَه دَه رَوَوْمَانْدَا نِيْشْتَه جِيِيَه، وَه ئَه گَه ر چَا وَه پَرِي بَكَه يْن وَ نَوِيْژ بَكَه يْن كَه پَرْمَان بَكَات لَه خَوِي، ئَه وَ فَيْرْمَان دَه كَات كَه چَوْن پَه يَوْه سَت بَيْن بَه مَه سِيحَه وَه. بَه م شِيْوَ يَه فَيْرْمَان دَه كَات كَه پَه يَوْه سَت بَيْن پِيِيَه وَه: يَه كَه م جَار، رِيْنَمَا يِي وَيْسَت وَ خَوَاسْتَمَان دَه كَات كَه لَه قَوُوْلَا يِي دَلْمَانَه وَه خَوْمَان بَه مَه سِيحَه وَه گَرِي بَدَه يْن، پَاشَان بَا وَه پَرْمَان دَه بَوُو ژِيْتِيْتَه وَه تَا كَو دَلْنِيَا يِه كِي بَه رَدَه وَام وَ چَا وَه پَرَا نِيْمَان لِيِي هَه بِيْت، دَوَاتَر، ئَاشْتِي وَ خَوْشِي دِيْتِيْتَه نِيُو دَلْمَانَه وَه كَه لَه سَه رَوُو ي تِيْگَه يَشْتَه وَه يَه. لَه دَوَا ي ئَه وَانَه، بَه نِيُو دَل وَ ژِيَا مَانْدَا تِيْدَه پَه رِيْت وَ تِيْمَانْدَه گَه بِنِيْت وَ يَارْمَه تِيْمَان دَه دَات كَه لَه رَاسْتِيِيَه كَه تِيْگَه يْن - تَه نَهَا وَه كَو بِيرو پَرَا يَه كِي سَادَه نَه، بَه لَكُو ئَه وَ رَاسْتِيِيَه ي كَه لَه دَه رَوُونِي عِيْسَادَا يَه. «وَ شَه كَه سَه ر چَا وَه ي ژِيَان بَوُو، ژِيَانَه كَه ش رَوُونَا كِي مَرَوْف بَوُو» (يُوْحَنَّا ۱: ۴).

لَه لَه بَه ر چَا وَگَرْتَنِي فَيْر كَر دِيْتِي كِي لَه وَ شِيْوَ يَه، ئَه گَه ر رَوْحِي پِيرۆز مَان هَه بِيْت كَه رِيْنَمَا يِي مَان دَه كَات تَا كَو ژِيَانِي كِي پَه يَوْه سَت بَه مَه سِيح مَان هَه بِيْت، يَه كَه م شَت كَه پِيُو سْتَمَان پِيِيَه تِي بَا وَه پَرِي كِي بِيْدَه نِگ وَ ئَارَامَه. سَه رَه پَرَا ي سَه رَه لَدَانِي هَه مَوُو ئَه وَ دَوُو دَلِي وَ سَه خْتِيَا نَه ي كَه سَه رَه لَدَه دَه ن كَاتِي ك تِيْدَه كَوْشِيْن بَه مَه سِيحَه وَه پَه يَوْه سَت بَيْن، هَه رَوَه هَا سَه رَه پَرَا ي ئَه وَ هَه مَوُو ه ئَارَه زَوُو ي كَه هَه نَدِي كَات هَه سْتِي پِي دَه كَه يْن وَ خَوْرَگَه ي ئَه وَه دَه خَوَا زِيْن كَه بَا وَه پَرْدَارِي كِي پَتَه وَ بِيْت وَ هَا وَكَارِي مَان بَكَات، وَه سَه رَه پَرَا ي شَكْسَت وَ پَشْتِگُو ي خَسْتَن وَ بِيْچَارَه يِي بَه رَدَه وَام، دَه بِيْت ئَه م پَشْتِگَه رَمِيِيَه پِيرۆزَه مَان لَه بِيْر بِيْت: تَيْمَه دَه سْتِنِيْشَان كَرَا وِين كَه رَوْحِي پِيرۆز فَيْرْمَان بَكَات چَوْن بَه عِيْسَا وَه پَه يَوْه سَت بَيْن. «ئِيُوَه ئَه وَ دَه سْتِنِيْشَان كَر دَنَه ي كَه لَه مَه سِيحْتَان وَه رَغْرَتَوَه وَه بَه ئِيُوَه وَه پَه يَوْه سَت بَوُو، رَوْحِي پِيرۆز هَه مَوُو شَتِي كَتَان فَيْر

ده کات». بابه تی په یوه ستبوون به مه سیحه وه په یوه نندی به باوه پره وه هه یه.

باوه پرت به وه هه بیت که چنده دلنای له هه بوونی مه سیح، به هه مان شیوه دلنیا به له وهی که پوچی پیروزی مه سیحیشت هه یه. باوه پرت به وه هه بیت که کاره که ی خوئی به هیژ و تواناوه نه جام ده دات، نه گهر بیټو تو ریگری لی نه که یت. باوه پرت به وه هه بیت که عیسا له ژیا نندا کار ده کات، ته نانه ت نه گهر تو درکیشی پی نه که یت. باوه پرت به وه هه بیت که کاری مه زن نه جام ده دات، نه گهر بیټو داوا له باوک بکه یت. مه حاله که به بی پربوونی ته واو له پوچی پیروژ بتوانیت به ته واوی په یوه ست بیت به مه سیحه وه؛ باوه پرت به وه هه بیت که پربوون له پوچی پیروژ شانازییه کی روژانه یه بوټ. کاتی تایه ت به نویژ و نزا ته رخا ن بکه بو نه وه ی پرویته به رده م ته ختی پاشایه تی خودا و به رخه که، که ناوی ژیا نی لی هه لده قولیت (ناشکرکردن ۲۲: ۱). ته نها له وی ده توانیت پر بیت له پوچی پیروژ. به وریاریه وه له ریگه ی هه بوونی متمانه یه کی بیده نگ و پر له نارامیه وه ریژ له پوچی پیروژ بگره و باوه پرت به وه هه بیت که له ده روونندا کار ده کات. با باوه پرت به نیشته جیوونی له ده روونندا، وات لییکات که ئیره یی به هه ر شتیک به یت که ده بیت مایه ی دلته نگی پوچی پیروژ - پوچی نه م جیهانه یان کاری نابه جی و دنیا یی. با باوه پرت خوړاکی پوچی له وشه ی خودا وه ربگریټ، هه روه ها له هیژ و ئاسووده یی و کاری پوچی پیروژ.

له سه رووی هه موو شتیکه وه، با باوه پرت به ئاماده بوونی پوچی پیروژ له ده روونندا وات لی بکات که چاوت له عیسا بیت. وه ک چو ن ده ستیشانکردنی ئومان وه رگرتووه، به ته وژمیکی خپراتره وه دیت کاتیک که ته نها به مه سیحه وه په یوه ست ده بین. عیسا که سه ده ستیشانکراوه که یه. کاتیک که چاومان له سه ر نه وه ده بیت، ده ستیشانکردنی پیروژ دیت که «وه ک پو نی بو ن خو شه به سه ر سه ره وه، که به سه ر ریشدا دپته خواری، ریشی هارون، که به سه ر یه خه ی کراسه که یدا دپته خواری» (زه بووره کان ۱۳۳: ۲). نه وه باوه پره به عیسا که وا ده کات ده ستیشانکردنه که رووبدات؛ ئینجا نه وه ده ستیشانکردنه به ره و عیسا مان ده بات و توانا مان پیده دات که ته نها په یوه ست بین به وه وه.

نه و باوه پردار، به هیژی پوچی پیروژ به مه سیحه وه په یوه ست به. بوچوونی تو له م باره یه وه چییه؟ ئایا په یوه ستبوونی له م چه شنه ده بیت بیته مایه ی ترس یان کو ل و بار؟ بیگومان هیچیان. نه گهر بمانزانیبا که دلنه واییکاره پیروژه که مان چنده به خشنده یه، وه نه و به ره که ته مان بزانیبا که له ریگه ی شوینکه وتنی رینماییه کانی نه وه وه ده ستیمان ده که ویټ، نه و ئاسووده یی خودایی نه زموون ده که ین که ماموستایه کی له و چه شنه مان هه یه که

په یوه سټبووټمان به مه سیح مسوگه ده کات. پوچی پیروژ له بهر نه هواره به خشراوه: پرگاری مه زن و ژیان له مه سیحدا به خشریت پیمان و به هیزی خوداییه وه له گه لمان بدویت. پوچی پیروژمان هیه بو نه وهی مه سیحی زیندوو، به هه موو هیزی پرگاری و سه رکه وتنی به سه ر گوناهدا، بو هه تاهه تابه له ده رووټماندا نیشته جی بیت. نه مه وا ده کات که بیته دلنه واییکه رمان؛ له گه ل نه وه رگیز دوور له مه سیح نابین.

که واته، هه ر کاتیک وشه ی خودا ده خوینینه وه، یان بیری لی ده کهینه وه، یا خود نویتز و نزا بو په یوه سټبوون به مه سیحه وه ده کهین، با وای دابنپین که به دلنیا ییه وه پوچی خودا له ده رووټماندایه و فیرمان ده کات، پرنماییمان ده کات و ئیشمان له سه ر ده کات. پوچی پیروژ هه میسه به هیزی خوداییه وه و به نهینی سه رقالی کارکردنه له وه که سانه دا که به بی باوه پری و گومان ریگری له کاره کانی پوچه که ناکه ن. بویه ده توانین به وپه پری متمان وه دلخوش بین به وهی که سه رکه وتوو ده بین له په یوه سټبوون به مه سیحه وه نه گه ریگه بدهین پوچی پیروژ له ده رووټماندا کار بکات.

به‌شی‌هه‌ژده‌یه‌م

له‌ئارامیی‌رۆ‌حدا

«به‌تۆ‌به‌کردن و ئارامگرتن‌ر‌زگارتان‌ده‌بیت، پ‌ال‌ه‌وانیتان‌له‌
ه‌یمنی و له‌د‌ل‌نیاییتان‌ده‌بیت.» (ئیشایا ۳۰: ۱۵)

بۆ‌چوونییکی‌با‌وه‌یه‌که‌ده‌ل‌یت‌ژ‌یانی‌شوینکه‌وتووانی‌مه‌سیح‌ها‌وبه‌ش‌یی‌ه‌که‌له‌نیوان‌خودا‌و‌مرۆ‌ف‌که‌ه‌هرکه‌س‌یک‌له‌ئاست‌خۆ‌یه‌وه‌ه‌ه‌ل‌ده‌ست‌یت‌به‌ئ‌ه‌نجامدانی‌ئ‌ه‌رکه‌کانی‌خۆ‌ی. ئ‌ه‌م‌بۆ‌چوونه‌دان‌به‌وه‌دا‌ده‌ن‌یت‌که‌مرۆ‌ف‌یک‌کار‌یک‌ی‌ئ‌ه‌وتۆ‌ی‌له‌ده‌ست‌نا‌یه‌ت، وه‌ئ‌ه‌و‌کاره‌که‌مه‌ش‌که‌ئ‌ه‌نجامی‌ده‌دات، به‌گوناه‌پ‌یس‌ک‌راوه؛ ه‌یشتا، له‌و‌با‌وه‌ر‌ه‌دایه‌که‌مرۆ‌ف‌ده‌بیت‌ئ‌ه‌وپه‌ری‌ه‌ه‌ول‌ی‌خۆ‌ی‌بدات؛ ئ‌ینجا‌ده‌توان‌یت‌چا‌وه‌ر‌وانی‌ئ‌ه‌وه‌ی‌له‌خودا‌ه‌ه‌بیت‌که‌ئ‌ه‌و‌یش‌کاره‌کانی‌خۆ‌ی‌بکات. بۆ‌ئ‌ه‌وانه‌ی‌که‌به‌م‌جۆ‌ره‌ب‌یر‌ده‌که‌نه‌وه، زۆ‌ر‌زه‌حمه‌ته‌که‌له‌واتای‌ئ‌ه‌وه‌ت‌ی‌ب‌گه‌ن‌که‌کت‌یب‌ی‌پ‌یرۆ‌ز‌به‌ه‌سته‌یه‌تی‌کات‌یک‌باسی‌ه‌یمنی‌و‌ئ‌ارامی‌ئ‌یمه‌ده‌کات؛ ه‌ه‌روه‌ها‌ئ‌ه‌وه‌ی‌که‌به‌ه‌س‌ینه‌وه‌و‌چا‌وه‌ر‌پ‌یی‌ب‌ینینی‌ر‌زگاری‌خودا‌بکه‌ین. به‌لایانه‌وه‌پ‌ارادۆ‌ک‌س‌و‌د‌ژ‌یه‌کیه‌کی‌ته‌واوه‌که‌ه‌یمنی‌و‌ده‌ست‌ک‌یشانه‌وه‌له‌ه‌ه‌موو‌ه‌ه‌ول‌و‌ته‌قه‌لایه‌ک‌به‌ن‌ه‌ی‌ئ‌ه‌نجامدانی‌چالاک‌یه‌کی‌ئ‌ه‌وپه‌ری‌به‌ره‌مه‌مدار‌نا‌وزه‌ده‌که‌ین. له‌کات‌یکدا‌ئ‌ه‌مه‌ر‌یک‌ئ‌ه‌و‌شته‌یه‌که‌کت‌یب‌ی‌پ‌یرۆ‌ز‌باسی‌ده‌کات.

پ‌وونکردنه‌وه‌ی‌ئ‌ه‌م‌ن‌ه‌ی‌ئ‌یه‌له‌مه‌دایه: کات‌یک‌باسی‌ئ‌یشکردنی‌خودا‌و‌مرۆ‌ف‌پ‌یکه‌وه‌ده‌کر‌یت، ئ‌ه‌م‌ها‌وبه‌ش‌یی‌ه‌وه‌کو‌کاری‌ئ‌یوان‌دوو‌مرۆ‌ف‌ن‌یه‌که‌ه‌هرکه‌س‌یک‌له‌ئاست‌خۆ‌یه‌وه‌به‌ئ‌ه‌رکه‌که‌ی‌خۆ‌ی‌ه‌ه‌ل‌ده‌ست‌یت‌و‌به‌شی‌خۆ‌ی‌به‌پ‌یی‌ئ‌ه‌و‌ه‌ه‌ول‌و‌ته‌قه‌لایه‌وه‌رده‌گر‌یت. په‌یوه‌ندی‌ئ‌یوان‌با‌وه‌ر‌دار‌و‌مه‌سیح‌په‌یوه‌ندیه‌کی‌ج‌یا‌وازه. ل‌یره‌دا، ها‌و‌کاری‌و‌ها‌وبه‌شی‌له‌ملکه‌چ‌یووندا‌یه. وه‌ک‌چۆ‌ن‌مه‌سیح‌له‌کردار‌و‌گوفتاره‌کانیدا، به‌ته‌وا‌وی‌پ‌شتی‌به‌با‌وکی‌ده‌به‌ست، با‌وه‌ر‌داریش‌به‌ب‌ی‌مه‌سیح‌نا‌توان‌یت‌ه‌یچ‌کار‌یک‌بکات. ئ‌ه‌وه‌ی‌که‌به‌ته‌ن‌ها‌ده‌توان‌یت‌ب‌یکات، گونا‌هه. بۆ‌یه‌ده‌بیت‌به‌ته‌وا‌وی‌له‌ئ‌ه‌نجامدانی‌کاره‌کانی‌بوه‌ست‌یت، وه‌چا‌وه‌ر‌پ‌یی‌کاری‌خودا‌ب‌یت‌له‌ودا. کات‌یک‌واز‌له‌ه‌ه‌ول‌و‌ت‌یکۆ‌شان‌د‌ین‌یت، با‌وه‌ر‌د‌ل‌نیای‌ده‌کاته‌وه‌که‌خودا‌له‌ودا‌کار‌ده‌کات‌بۆ‌ئ‌ه‌وه‌ی‌کاره‌که‌ته‌وا‌و‌بکات؛ خوا‌وزه‌و‌توانای‌نو‌ی‌ده‌کاته‌وه، پ‌یرۆ‌زی‌ده‌کات‌و‌وه‌خه‌به‌ری‌د‌ین‌یت‌بۆ‌ئ‌ه‌وه‌ی‌بگه‌نه‌ئ‌ه‌وپه‌ری‌ئاستی‌خۆ‌یان.

بۆ‌یه‌کات‌یک‌با‌وه‌ر‌دار‌به‌ته‌وا‌وی‌خۆ‌ی‌ده‌داته‌ده‌ست‌خودا، وه‌پ‌شت‌به‌ه‌یزی‌خودا‌ده‌به‌ست‌یت‌له‌ج‌ینگه‌ی‌ه‌یزی‌خۆ‌ی، به‌ته‌وا‌وی‌ژ‌یانی‌مه‌سیح‌تا‌قی‌ده‌کاته‌وه. ئ‌ارامی‌و

هیمنی، یان ئەنجامەدانی هیچ کارێکی سەرەخۆ، بە واتای ناچالاکی نایەت، بە لکو واتای ئەوەیە که لە کاتی جێبەجێکردنی بەرپرسیاریەتیە کائماندا، پشت بە هیزی خۆمان نابەستین، بە لکو پشت بە خودا دەبەستین که لە ئێمەدا کار دەکات.

ئەو که سانهی که هونەری پیرۆزی پەيوەستبوون بە مەسیح دەخوینین، هیچ وانەیهک بە ئەندازە و وانە پەرەپێدانی هیمنی و ئارامی رۆح گەنگ و بەسوود و پێویست نییە که دەتوانین لێیانەوه فێر بین. تەنھا لەو ئارامییەدا دەتوانین رۆحێکی فێرخواز بەرھەم بھێنین، که پەرورەدگار نھێنییەکانی بو ئاشکرا دەکات. ئەو رێگاکانی نیشانی ملکہچەکان دەدات. ئەم رۆحە زۆر بە جوانی لە لایەن سێ ژنەوه لە پەیمانێ نویدا دەرخراوه. لە ژبانی دایکی عیسادا دەبیینین که تاکە وەلامی بو خۆشترین و مەزترین ئاشکراکردن که هەتا ئیستا بە مەرۆف درابیت، ئەمە بوو: «ئەو تەمان کارە کەری یەزدانم. ئەو هی تۆ دەیفەرموویت با بێتە دی» (لوقا ۱: ۳۸)؛ وە لەگەڵ زیادبوونی نھێنی و ناروونییەکان، لەبارەیهوه نووسراوه: «مریەم هەموو ئەم شتەکانی لە دلی خۆیدا هەلەدەگرت و لێکی دەدا یەوه» (لوقا ۲: ۱۹). لە حالەتی مریەمی بێت عەنیاشدا که «لەبەر پێی مەسیح دانیشت و گوئی لە فەرمايشتەکانی دەگرت» (لوقا ۱۰: ۳۹)، هەر وەها لە کاتی ناشتنی عیسادا دەرکەوت باشتەر لە قوتابییهکانی لە مردنە کە ی عیسا تێدەگەیشت، ئەم رۆحە ملکہچە دەبینین. دەبویست هیمن بێت و لەو کەسەوه فێر بێت که خاوەنی وشە ی ژبان بوو. هەر وەها لەو ژنە گوناھبارەشدا رۆحێکی هیمن و ملکہچ دەبینین که شوین عیسا کەوت و لە مائی فەریسییە کەدا بە فرمیسکەکانی قسەیه کی زۆری کرد (لوقا ۷: ۳۷-۳۸). رۆحێکی بێدەنگ لە بەردەم خودا بەباشترین شیوه ئامادەیی ناسینی عیسای هەیه و ئامادە ی وەرگرتنی ئەو بەرە کە تانەیه که پێی دەبەخشریت. کاتیک که رۆح لە بەردەم ئامادەبوونی پیرۆزی رۆحی مەسیحدا لە بێدەنگی و سەرسامیدا ستایش دەکات، دەنگی بچوو و ئارامی رۆحی پیرۆز دەبیسرت.

هەر بۆیە، باوەردارە ئازیزەکان، هەر کاتیک هەول دەدەیت لە نھێنی پیرۆزی پەيوەست بە مەسیح تێبگەیت، با یە کەم شت بیر لە مە بکەیتەوه: «ئە ی گیانی من، تەنھا بە خودا ئارام بە، چونکە ئومیدی من لە لای ئەووه دیت» (زەبوورەکان ۶۲: ۵). ئایا ئومیدی ئەووه دەخواییت که درک بەو یە کبۆونە سەرسامە بکەیت که لەگەڵ میوه ئاسمانییە کەدا هەتە؟ کەواتە بزانیە که جەستە و خوین ناتوانن ئەووت بو ئاشکرا بکەن، بە لکو تەنھا باوکی ئاسمانی دەتوانیت. تاکە شتیک که پێویست بیکەیت ئەو یە که دان بە نەزانی و بێتوانایی خۆتدا بنی؛ باوکی ئاسمانی دلشادە که فێرکردنەکانی رۆحی پیرۆز پێی بەخشیت. ئەگەر گویت کراو یە، وە بیروھزرت ملکہچ دەکەیت، وە دلت لە بێدەنگیدا ئامادە ی بیستنی

دهنگى خودايه، ئهوا خودا نهښييه كانيت بو ئاشكرا دهكات.

يه كتيك لهو نهښييانهه كه ئاشكرا دهكرت و دهبيته مايهه بهرچاوپروونيهه كي زور، ئهه و راستييهه كه ههتا زياتر خوټ له نهزاني و بيچارهيدا نزم بگهتهوه، به رځيكي بيدهنگ و ئارامهه برږوته بهردهمى كه بيهويت نزمترين چپهه خوښهويستيهه كهه وهبرگريت، پهياميكت گوټ لى دهبيت كه ههركيز پيښتر بههوى دهنگهدهنگ و پهلهپهلى بيروهزر و ههول و كوښشهكانتهه نهتهتوانى ببيستى. ئهه كات فيرى ئهوه دهبيت كه چوڼ باشتريڼ كارت بريتييه له بيستن، گوټگرتن و باوهركردن به بهلښهكانى؛ تهماشاكردن، چاوهريځكردن و بينينى ئهوهه كه چى دهكات؛ ئينجا به باوهروهه، پهستن، ملكهچبوون و خوښپاردن بهه كهسهه كه كارى مهزن له دهروونتدا نهنجام دهكات.

لهوانهيه كهسيك بير بكانهوه و بليت هيچ پهياميڪ جوانتر يان خوښتر لهم پهيامه نييه: دهكرت تيمه بهسيينهوه و بيدهنگ و هيمن بين، وه خودا لهنيو تيمهدا كار دهكات. بهلام ئهوهه كه تيمه دهيكهين شتيكي ديكيهه! زور كهس به زهحمت دهتوان لهوه تيبگهه كه بيدهنگى و هيمنى دهبنه مايهه بهرهكته و هيڙ و سهراچوهه ئهوپهري چالاكبوون - نهښي پهبهوستبوونى تهواو به مهسيحهوه! با فيرى ئهمه بين و ئاگادارى ئهه و شتانه بين كه دهبنه ريگر لهبهردهم ئهمهدا. ئهه شتانه زورن كه دهبنه مايهه ههرهشه بو سهه رهسانهوهه و پشوودانى روځمان.

وزهيهه كي زورمان بهفيرو دهچيت كاتيڪ بهتهواوى رو دهچينه نيو ههز و ئارهزووهكانى ئهه جيهانهدا. ههريهك له تيمه بانگهښتيكي خودايى ههيه؛ وه لهه چوارچوپهويهه كه خودا خوټ ديارى كردهوه، ويستنى قازانچ و باشي ئيشهكهه و دهوروبهركهه ئهركيكي خوداييه. بهلام تهنانهت ليرهشدا باوهرداران دهبيت ئاگادار و وريا بن. دهبيت به يارمهتى خودا خوځمان جلهوگير بگهين لهه شتانهه كه خودا بهتايهتى نهيسهپاندوهه بهسهزماندا. ئهگهه پهيوهستبوون به مهسيحهوه بهراستى يهكهه نامانچ و مهبهستمانه، دهبيت ئاگادار ئهه و خوښگوزهرانيه ناپويستانه بين كه لهدهوروبهزماندا دهگوزهرين. تهنانهت دهبيت ئاگادارى شته ياسايى و پويستهكانيش بين، چونكه ههنديك كات ئهه شتانه ئهوهنده دهست بهسهه روختدا دهگرن كه هيڙ و وزهيهه كي زور كهمت بو پهيوهندي و هاوهليي لهگهله خودا بو دهمنيتهوه. ئينجا نيگهراڼى و خهه مى دنيايي ديته ئاراوه؛ ئهمانه ژيانى پر له متمان لهناو دهبن و روخت وهكو دهريابهه كي پر له شهپول لى دهكهن. لهويډا ئيدي ناتوانيت گوټ له دهنگى نهرمى روحي پيروزهه بيت.

ههروهه روحي ترس و متمان نهكردن له شته روحيهكاندا، به ههمان نهندازهه شتهكانى

دیکه زیامان پئ ده‌گه‌یه‌نن؛ به‌هۆی نیگه‌رانی و ترسه‌وه، هه‌رگیز ناتوانیت گویت له ده‌نگی خودا بیټ. له‌سه‌رووی هه‌موویه‌وه، کاتیک پڤگه‌ی خۆمان ده‌گرین و پشت به‌خۆمان ده‌به‌ستین، نا‌ئارامی پروومان تیده‌کات، له‌کاتیکدا به‌ره‌که‌تی پۆحی له‌ئاسمانه‌وه‌ دیت. ئه‌وه‌ دل‌ه‌ی که‌ سه‌رقالی به‌رنامه‌ و پلانه‌کانی خۆیه‌تی و هه‌ول‌ ده‌دات ویستی خودا جیه‌جی بکات و په‌یوه‌ستبوون به‌مه‌سیحه‌وه‌ مسۆگه‌ر بکات، به‌رده‌وام شکست ده‌خوات. کاتیک ده‌ست له‌ کاروباری خودا وه‌رده‌ده‌ین، له‌پراستیدا پڤگری له‌ئه‌نجامدانی ئه‌وه‌ کاره‌ ده‌که‌ین. ته‌نهما ئه‌وه‌ کاته‌ ده‌توانین به‌ته‌واوی کاری خودا ئه‌نجام به‌دین که‌ پۆحمان واز له‌کاره‌کانی خۆی ده‌هه‌یت. خودا کاری زۆر مه‌زن له‌وه‌ پۆحه‌دا ئه‌نجام ده‌دات که‌ پڤزی لی ده‌گریت له‌پڤگه‌ی ئه‌وه‌ی که‌ چاوه‌پروانی ئه‌وه‌ له‌خودا ده‌کات که‌ کارپکی ئامانجدار و ته‌واو ئه‌نجام بدات.

هه‌روه‌ها کاتیک پۆح هه‌ول‌ ده‌دات بیته‌ سه‌ر پڤگه‌ی باوه‌ر، جه‌سته‌ چاوه‌پڤ ناکات و ده‌یه‌ویت زوو کاره‌کان ئه‌نجام به‌دیت، که‌ ئه‌مه‌ش وا ده‌کات هوکمدانی ژیان و به‌ره‌و‌پیشه‌چوونی پۆح به‌پیی پپوه‌ری مرۆیی بنیات به‌نیت نه‌ک خودایی.

له‌کاتی مامه‌له‌کردن له‌گه‌ل ئه‌م شتانه‌ و زۆر شتی دیکه‌شدا، خۆزگه‌ به‌وه‌ که‌سه‌ ده‌خواریت که‌ فیری وانه‌ی ئارامی و هیمنی ده‌بیټ و به‌ته‌واوی وشه‌ی خودا قبول‌ ده‌کات: «پاله‌وانیتان له‌هیمنی و له‌دلناییتان ده‌بیټ». هه‌رکاتیک گوئ له‌وته‌کانی باوکی ئاسمانی ده‌گریت، یان کاتیک داوا له‌باوک ده‌کات گوئ له‌وه‌ بگریټ، بویری ئه‌وه‌ی نایټ که‌ ده‌ست بکات به‌خویندنه‌وه‌ی کتیبی پیرۆز یان نوپژ و نزا به‌بی ئه‌وه‌ی که‌ یه‌که‌م جار رابوه‌ستیت و چاوه‌پڤ بکات، هه‌تا ئه‌وه‌ کاته‌ی که‌ پۆح له‌به‌رده‌م ئاماده‌یی هه‌ره‌به‌توانای ئه‌زه‌لیدا بیده‌نگ ده‌بیټ و ئۆقره‌ ده‌گریت. کاتیک پۆح ده‌بینیت که‌ له‌خودا نزیك بووه‌ته‌وه‌، هه‌ست به‌وه‌ ده‌کات که‌ چۆن خود (جه‌سته‌) هه‌میشه‌ ئاماده‌یه‌ بو ئه‌وه‌ی به‌رگری له‌خۆی بکات و به‌زۆر له‌پڤگه‌ی بیروبوچوون و هه‌ول‌ و ته‌قه‌لاکانه‌وه‌ بیته‌ ئیو پیرۆزترینی ئیو هه‌موو ئه‌وانه‌، بوپه‌خۆی ده‌داته‌ ده‌ست فیرکردن و کاره‌کانی پۆحی پیرۆزه‌وه‌. پۆحه‌که‌ له‌بیده‌نگیه‌کی پیرۆزدا له‌سه‌رخۆ و هیمنه‌، هه‌تا ئه‌وه‌ کاته‌ی هه‌موو شتیک ئارام ده‌گریت و ئاماده‌ی وه‌رگرتنی ئاشکراکردنی ویست و خواست و ئاماده‌یی خودایه‌. ئینجا خویندنه‌وه‌ی کتیبی پیرۆز و نوپژ و نزا ده‌بیته‌ چاوه‌پڤکردنی خودا به‌دل و گوپه‌کی کراوه‌وه‌، پاک بووه‌ته‌وه‌ و بو ئه‌وه‌ی به‌ته‌واوی ته‌نهما ئه‌وه‌ شته‌ وه‌رگریټ که‌ خودا ده‌یفه‌رمویت.

«به‌مه‌سیحه‌وه‌ په‌یوه‌ست به‌!» با هیچ که‌سیک پیی وا نه‌بیټ که‌ ده‌توانیت په‌یوه‌ست بیټ به‌مه‌سیحه‌وه‌ ئه‌گه‌ر بیټو کاتیک بیده‌نگی پۆژانه‌، کاتی تاییه‌ت به‌رامان له‌سه‌ر وشه‌ی خودا نه‌بیټ و چاوه‌پڤی خودا نه‌کات. ده‌بیټ له‌مانه‌دا پۆح خوویکی تاییه‌ت

بگریته خو؛ به ناشتییه کی خوداییه وه که بهرزتره له هه موو تیگه یشتنیک، دل و بیرت به یه کبوون له گه ل عیسی مه سیحدا ده پاریزیت، ده پرواته نیو جیهان و ئەو شتانهی جیهان که بیروهزرت سه رقأل ده کهن (فیلیپی ۴: ۷). له نیو پوچیکی هیمن و ئارامی له و شیوه یه دایه که ژیانى باوهر به قوولی رهگ داده کوتیت، وه پوچی پیروز ده توانیت فیگردنه پیروزه کانی به خشیت، ههروه ها باوکیش ده توانیت کاره مهزنه کانی خوئی جیهه جی بکات.

ئومیدوارم که هه ریه که مان فیتری ئەوه بین روژانه بلین: «پوچم به راستی به وپه پری هیمنی و ئارامیه وه چاوه پری خودایه». وه هه موو هه ستیکی سهخت له به ده سه تهینانی ئەمه دا ته نها بیته هوئی ئەوهی که ئیمه روو بکهینه مه سیح و متمانه به و که سه بکهین که ئاماده بوونی ده بیته هوئی ئارامکردنه وهی ره شه با. په ره به بیده نگی و هیمنی بده وه ک ریگایه ک بو پیه وه ستبوون به مه سیحه وه، وه چاوه پری ئەوه که به روو بوومی ئەم په یوه ستبوونه بریتی بیت له زیاتر بوونی ئارامی و هیمنی ئاسمانی له نیو پوچدا.

به‌شی نۆزده‌یه‌م

له کاتی سه‌ختی و ناخۆشیدا

«هەر لقیتکیش بهر بگریت پاکى ده‌کاته‌وه تاكو به‌ره‌مه‌ی زیاتر بدات.» (یۆحه‌نا ۱۵: ۲)

له هه‌موو ڕوه‌ك و داره‌كانى ئەم جیهانه‌دا، هیچ دارێك به ئەندازه‌ی میو ناتوانیت وێنه‌ی یه‌كبوونی خودا و مروّف به جوانی ده‌ربخات. هیچ دارێكى دیکه وه‌كو میو میوه و شه‌ربه‌تێكى وای نییه که ئەوه‌نده خۆش بێت و به‌و ڕاده‌یه زیندوو بێت و بته‌هینتته جۆش و خرۆش. به‌لام هیچ دارێكیش به ئەندازه‌ی میو به‌ شپۆه‌یه‌كى سروشتی ناگۆریت بۆ دارێكى وشك و بێبه‌ر و بى‌كه‌لك كه ته‌نها بۆ سووتاندن باشه. له‌نیو هه‌موو داره‌كانى دیکه‌دا، دار میو زیاتر پێویستی به لق و پۆپ برین و ڕیکوپێك کردن هه‌یه. هه‌روه‌ها میو به‌رده‌وام پێویستی به ناوکه‌ن کردن و چاودێریی ورد هه‌یه. به‌لام سه‌ره‌رای ئەم هه‌مووه کیشه و گرفته، میو له هه‌موو دارێكى دیکه به‌رووبووم و سوودی بۆ په‌زوان هه‌یه. عیسا له نمونه‌ تابه‌ته‌که‌یدا، ئاماژه به پێویستی دار میو و ئەو به‌ره‌که‌ته‌ ده‌کات که له‌گه‌ڵ خۆیدا ده‌یهینیت. له‌م جیهانه‌ تاريکه‌دا، که زۆربه‌ی کات پره له ئازار و نه‌هامه‌تى و ناخۆشى بۆ باوه‌رداران، ده‌توانین دلخۆش و ئاسووده بین به‌ بابته‌تى لق و پۆپ برین، چونکه دلنایین له‌وه‌ی که بۆ باشه‌ی تيمه‌ی ده‌وێت.

له کاتی سه‌ختی و تاقیکردنه‌وه‌دا، لقه خۆیناوییه‌که ده‌توانیت ئاسووده و بێخه‌م بێت، چونکه هه‌ر لقێك که به‌رووبوومی ده‌بیت، عیسا سه‌رقرتی و ڕیکوپێكى ده‌کات تاكو به‌رووبوومی زیاتر بگریت. عیسا به‌م جوړه‌ گه‌له‌که‌ی ئاماده‌ ده‌کات که له کاتی سه‌ختی و ناخۆشیدا ده‌کریت متمانه‌یان لاواز بێت و له په‌یوه‌ستبوون له مه‌سیح دوور بکه‌ونه‌وه؛ له هه‌ر کیشه و گرفتیکدا ده‌بیت گوتمان له ده‌نگی په‌يامبه‌ریک بێت که ها‌مان ده‌دات بۆ ئەوه‌ی ته‌نانه‌ت له پێشتر زیاتر له مه‌سیح نزیک بینه‌وه. باوه‌رداری ئازیز، له کاتی ناخۆشیه‌کاندا ده‌بیت زیاتر به مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست بین.

به مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به! ئەمه ئامانجی باوکی ئاسمانیه له ناردنی سه‌ختی و ناخۆشیه‌کانی ژياندا. له کاتی لافاو و په‌شه‌بادا، دار ڕیشه‌کانی زیاتر ده‌چه‌سپینیت؛ له کاتی گه‌رده‌لولدا، خه‌لکی له ماله‌وه ده‌مینه‌وه و چیژ له‌و په‌ناگه‌یه وه‌رده‌گرن که هه‌یانه. له ڕینگه‌ی ئازارچه‌شتنه‌وه، باوکی ئاسمانی ڕینماییمان ده‌کات بۆ ئەوه‌ی زیاتر له خۆشه‌ویستی مه‌سیحدا قوول بینه‌وه. دل‌مان هه‌میشه هان ده‌دریت بۆ ئەوه‌ی له

مه‌سیح دوور بکه‌وینه‌وه؛ خوش‌گوزهرانی و چیژ و خوشییه‌کانی ئەم دنیا‌یه به ئاسانی رازیمان ده‌که‌ن، لایه‌نی رۆحیمان لاواز ده‌که‌ن و کاریک ده‌که‌ن نه‌توانین په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل خودا به‌ستین. ئەوه به‌زه‌ییه‌کی حاشاه‌ئه‌نگره که باوک له‌گه‌ل سه‌ختی و ناخۆشییه‌کانیدا دیت و جیهانی ده‌وره‌به‌رمان تاریک و ناخۆش ده‌کات. ئەمه‌ وا ده‌کات زیاتر هه‌ست به‌ گونا‌ه‌باربوومان بکه‌ین، وه چیژ له‌و شته‌ وه‌رنا‌گرین که مه‌ترسی بۆ سه‌ر ژيانی رۆحیمان هه‌یه. خودا ئەم کاره‌ ده‌کات بۆ ئەوه‌ی کاتیک رۆبه‌رووی سه‌ختی و ناخۆشی ده‌بینه‌وه، هه‌سانه‌وه‌مان له‌ مه‌سیحدا دۆزییه‌وه، بریار ده‌ین په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه هه‌لبژیرین که باشترین بژارده‌یه. ئینجا کاتیک ناخۆشییه‌کان کۆتاییان پێ دیت، خودا ئومیدی ئەوه ده‌خوازیت که ئیمه‌ زیاتر له‌ مه‌سیحدا بچه‌سپین، بۆ ئەوه‌ی له‌ کاتی خوش‌گوزهرانییدا هه‌ر ئەو سه‌رچاوه‌ی خۆشی و چیژمان بێت. خودا به‌را‌ده‌یه‌ک چاوی له‌سه‌ر ئەم باب‌ه‌ته‌یه که هه‌رچه‌نده‌ هه‌ز ناکات رۆبه‌رووی سه‌ختی و ناخۆشیمان بکاته‌وه، به‌لام سه‌خت‌ترین راست‌کردنه‌وه‌مان لێ دوور ناخاته ئەگه‌ر بێتو له‌م رینگه‌یه‌وه بتوا‌یت پێمانی رۆله‌کانی بکات تا‌کو بگه‌رێنه‌وه ماله‌وه و به‌ کوره‌ نازیزه‌که‌یه‌وه په‌یوه‌ست بن. ئەه‌ی باوه‌ردار، نوێژ بکه تا‌کو له‌ هه‌موو کیشه‌یه‌کدا نيعمه‌ت ببینیت، جا گه‌وره‌ بێت یان بچووک، باوک تۆ به‌ره‌و مه‌سیح ده‌بات و ده‌فه‌رمو‌یت: «به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌».

به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌، چونکه له‌م رینگه‌یه‌وه ده‌بێته‌ خاوه‌نی هه‌موو ئەو به‌ره‌که‌ته‌ زۆره‌ی که خودا له‌ کاتی ناخۆشی و سه‌ختیدا بۆتی له‌به‌رچاو گرتووه. ئامانجی دانایی خودات به‌لاوه‌ روون ده‌بیت، دلناییت له‌ خوشه‌ویستییه‌که‌یدا به‌هێ‌تر ده‌بیت، وه‌ هێ‌زی رۆحی پیرۆزی ئەم به‌لێنه‌ له‌ تۆدا دینته‌دی: «خودا بۆ سوودی ئیمه‌یه‌ ته‌مبیمان ده‌کات، تا‌کو به‌شداري پیرۆزییه‌که‌ی بکه‌ین». به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌، بۆ ئەوه‌ی خاچه‌که‌ت بپێته‌ رینگای هاوه‌لیه‌تی و په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل خاچی مه‌سیحدا، وه‌ رینگه‌ی چوونه‌ نیو‌راز و نه‌هێ‌یه‌ کانت پێ ده‌دریت - نه‌هێ‌یی ئەو نه‌فه‌ره‌ته‌ی که له‌ جینگه‌ی تۆ به‌ ئه‌ستۆی گرت، نه‌هێ‌یی مردن سه‌باره‌ت گونا‌ه‌ که تۆ له‌گه‌لیدا هاوه‌ب‌شیت، وه‌ نه‌هێ‌یی ئەو خوشه‌ویستییه‌ی که وه‌کو سه‌رۆک کاهینیکی خاوه‌ن به‌زه‌یی، له‌ کاتی ناخۆشی و سه‌ختیدا ده‌پرژینیت به‌سه‌رتدا. به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌؛ چونکه کاتیک له‌گه‌ل ئازاری و چه‌وسانه‌وه‌ی په‌روه‌ردگاره‌ پیرۆزه‌که‌تدا ده‌بیته‌یه‌ک، ئەزموونی راستی و نه‌رمونیانی خوشه‌ویستییه‌که‌ی ده‌که‌یت.

به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌؛ له‌ کوره‌ی ئاگریندا، یه‌کیک وه‌کو کورپی مرۆف ده‌بینیت، شته‌ بێسووده‌کان ده‌سووتینیت و پالانتی زپه‌که‌ به‌ ئەنجام ده‌کات. ئینجا مه‌سیح له‌ تۆدا رهنگ ده‌داته‌وه. ئەگه‌ر په‌یوه‌ست بیت به‌ مه‌سیحه‌وه، هێ‌زی جه‌سته‌ ده‌مریت، نا‌ارامی و

خواستی سروشته کۆنه کهت خۆی بئیفیز ده کات بۆ ئه وهی جیگه بۆ میهره بانی و نه رمونیانی مه سیح خوش بکات. له وانه یه باوه پرداریک پروبه پرووی سه ختی و چهوسانه وهیه کی زۆر بئیت و به داخه وه به ره که تئیکی زۆر کهم وه برگریت. په یوه ستبوون به مه سیحه وه نهیئی وه رگرتنی هه موو ئه و سوود و قازانجه یه که باوک ده یه وئیت له ئه زمووئیکی له و چه شنه وه ریگرین.

به مه سیحه وه په یوه ست به، چونکه له پزگه ی ئه وه وه هه موو جوۆه دئلیایی و ئاسووده ییه که به ده ست ده هئیتیت. به گشتی له گه ل چهوسانه وه دا ئاسووده یی دئیت، ئینجا سوود و قازانجی به داوه دئیت. به لام باوکی ئاسمانیمان ئه وه نده ی خوش ده وئین که هه رچه نده ئامانجی سه ره کی ئه و بریتیه له سوودی راسته قینه و په یوه ستبوونی ئیمه به مه سیحه وه، به لام له بیری ناچیت که دئنه واییمان بکات. کاتیک دئنه واییمان ده کات، له وانه یه دلی پر له ئازاری باوه پردار به ره و مه سیح بیات بۆ ئه وه ی ئه و به ره که ته وه برگریت که له په یوه ندی و هاوه لئی له گه ل ئه ودا به ده ست دئیت. کاتیک نایه وئیت دئنه واییمان بکات، هئیشتا هه مان ئامانجی هه یه. دئنه وایی راسته قینه ئه و کاته پرووده دات که ده مانکات به هاوبه شی پیرۆزییه که ی. رۆحی پیرۆز دئنه واییمان ده کات، نه ک ته نها له بهر ئه وه ی که بیروباوه ری دئنه واییه خشمان له بهاری خوشه ویستی خوداوه پئ ده ئیت، به لکو زۆر له وه زیاتر، له بهر ئه وه ی پیرۆزمان ده کات و له مه سیح و باوکی ئاسمانیمان نزیک ده کاته وه.

به یه کبوون له گه ل مه سیحدا دلی خودا ئاشکرا ده کریت، وه هه یچ شتیک زیاتر له هه سانه وه له نپو باوه شی باوکی ئاسمانیدا نابیتته مایه ی دئنه وایی بۆمان. به یه که بوون له گه ل مه سیحدا خوشه ویستی ته وای خودا ئاشکرا ده کریت له گه ل نه رمونیانی و به زه یی دایک - چ شتیک ده توانیت وه کو ئه مه بیتته مایه ی دئنه واییمان؟ به یه کبوون له گه ل مه سیحدا، هه زار ئه وه نده ئه وه وه ده گریته وه که له ده ستت داوه؛ ده بینیت که خودا ئه و شتانه لئ وه رگرتووی بۆ ئه وه ی شوینت هه بیت ئه و شتانه ی لئ وه برگریت که زۆر باشترن. به یه کبوون له گه ل مه سیح، ئازارچه شتن شتیک پیرۆزه و به هۆیه وه تامی شکۆی هه تاهه تایی ده که ییت؛ له کاتی ئازار و ناخۆشیدا، رۆحی خودا و شکۆی خودا دیتته سه رمان. باوه پرداری ئازیز، ئایا له کاتی سه ختی و ناخۆشیدا هه ست به دئنه وایی ده که ییت؟ که واته به مه سیحه وه په یوه ست به.

ئه گه ر ده ته وئیت به رووبوومی زیاتر بگریت، ئه وا په یوه ست به مه سیحه وه. کاتیک میوئیک ده چنیزیت، په زه وانه که بیر له به ره مه که ی ده کاته وه. له وانه یه هه ندیک له داره کانی دیکه بۆ جوانی و سیبه ر و داره که ی بچنیزیت، به لام داری میو ته نها له بهر به رووبوومه که ی ده چنیزیت. وه له گه ل چاندنی هه ر میوئیکدا، په زه وانه که بیر له وه ده کات که چۆن کاریک

بکات بهری زیاتر و زیاتر بگریت. ئەگەر فیر بین له کاته سهخته کاندایه یوه ست بین به مه سیحه وه، ئەوا به رووبوومی زیاتر ده گرین. ئەزموونی زۆری نه رموونیایی مه سیح و خوشه ویستی باوک هانت ده دات که به پپی شکوی ئەو بژیته. سوودیکی دیکه ی خوڤه دهسته وه دان و به خشی خواست و ویستت به خودا ئەوه یه ئاماده ی ئەوه ده بیت له کاتی ناخۆشی و کیشه دا بیته مایه دلنه وایی که سانی دیکه؛ ئەو نه رمیه ی که له ئەزموونیکه ی له و چه شنه وه سه رچاوه ده گریته، توانات پیده دات که وه کو عیسا بیته خزمه تکاری هه مووان. بوچوونی خودا ده رباره ی پرینی لق و پۆپه زیاده کان به مه به ستی به خشی به ره می زیاتر، هاوکاریت ده کات که خۆت نووی بکه یته وه و زیاتر له هه ر کاتیکی دیکه په یوه ست بیت پییه وه، وه بلپی که ته نها یه ک ئامانجت هه یه؛ ناساندن و گه یاندنی خوشه ویستی مه سیح به که سانی دیکه. فیری هونه ری خوڤه بیرکردن ده بیت، وه ته نانه ت له کاتی سه ختی و ناخۆشیدا، له ژبانی ئاساییت جودا ده بیته وه و گرنگی به که سانی دیکه ده ده یته. کاتیکی ده بینیت ناخۆشی و سه ختییه کانی ژبان خه ریکن پروت تیده که ن، به یه کبوون له گه ل مه سیحدا رووبه روویان به وه؛ کاتیکی هات، ئەوا هه ست به وه ده که یته که زیاتر به مه سیحه وه په یوه ستی هه تا کیشه و ناخۆشییه کان، چونکه ئەو زۆر له کیشه کان نزیکتره له تو، وه کاتیکی کو تالیان پی دیت، هیشتا به مه سیحه وه په یوه ستیت. کاتیکی پرزگارکه ر باسی پرینی لق و پۆپه زیاده کانت ده کات، وه باوکی ئاسمانی ده ست ده کات به پرینی ئەو لق و پۆپانه، به م جوړه بیر بکه یته وه؛ ئەو لقه ده پرینه وه که به رووبووم ده گریته، بو ئەوه ی به رووبوومی زیاتر بگریته».

به م شیوه یه، کاتی ناخۆشی و سه ختییه کانت ده بنه کاتی پر له به ره که ت - ئاماده کاری بو به رووبوومی زۆر. کاتیکی په یوه ندییه کی توندوتوڤ له گه ل کوری خودا ده به ستیت، وه ئەزموونیکه ی زیاتری خوشه ویستی و نیعمه ته که ی ده که یته، ئەو کاته دلنایی ته واوت هه یه که تو و ئەو سه ربه یه کترن و هی یه کترن. ئەو کات بو ت ده رده که ویت که زیاتر له هه ر کاتیکی دیکه له گه ل ئەودا هه ست به ئاسووده یی ده که یته و به ته واوی خۆت به وه ده سپریت. کاتیکی خواست و ویستی خۆت له خاچ ده ده یته، وه دلته له گه ل ویست و خواستی یه زنداندا ریکده خه یته، تو ده بیته جامیک بو پرلینان، پرۆز و سوودبه خش بو گه وره که ت، ئاماده بو هه موو کاریکی چاک (دووم تیمۆسوس ۲: ۲۱).

باوه پرداری راسته قینه، هه ول بده فیری ئەم راستیه گرنگه بیت: له کاتی ناخۆشی و سه ختیدا، یه که م بانگهیشتت که به ره که تدار ده گریته بریتی ده بیت له په یوه ستبوون به مه سیحه وه. زیاتر کاتی له گه ل به سه ر به. ئاگاداری ئەو به لاری دابردانه به که زۆربه ی

کات هاوړيکانت تووشت ده که ن. با عيسا هاوړي و دلنه وایي که ری یه که مت بیت. دلخوش به به و په یوه نډییه نزیکه ی له گه ل مه سیحت هه ته، وه به دلنیا بییه وه له کاتی چه و سانه وه و سه ختیدا به روبروومی زیاتر ده گریت چونکه نه و په زه وانه که یه و خو ی هه لده ستیت به پرینی لق و پوپه کانت. نه و کاریک ده کات که ئاره زووی رڅوحت بیته دی که خو ی به کاره پر له خو شه ویستییه کانی نه وه وه به ستووه ته وه.

به شی بیستم

بۆ ئه وهی به رهه می زیاتر بگرن

«ئوهی به منه وه په یوه ست بیټ و منیش به وه وه، ئه وا به رهه می زۆر ده گریټ؛
باوکم شکۆدار ده بیټ ئه گهر ئیوه به رهه می زۆر بگرن.» (یۆحه نا ۱۵: ۵، ۸)

ئیمه هه موومان ده زانین که میوه چیه - به رهه می داریکه که ده بیته هوی گه شه کردن و بووژانه وه مان. میوه که بۆ لقه کانی داره که نییه، به لکو بۆ ئه وانیه که دین و لیبی ده که نه وه. هه رکه میوه که پیگه بشت، لقه که ده ستبه رداری ده بیټ، بۆ ئه وهی خۆی بۆ به رهه می وه رزی داهاتوو ئاماده بکات. داری به رداری بۆ خۆی ناژی، به لکو به ته واوی بۆ ئه وانیه ده ژێ که میوه که ی بوژانه وه و ژیانان پئی ده به خشیت. که واته لقه کان له پیناوی میوه دا ده ژین، له کاتی که ئامانجی دلخۆشکردنی خاوه نه که یه تی.

ئوه و وینه یه کی جوانی ئه و باوه پردارانه یه که په یوه ست ده بن به مه سیحه وه! نه ته نها به هیتر ده بیټ کاتیک یه کبونه که ی به رده وام دلنیا تر و پته وتر ده بیټ، به لکو میوه و به رهه میکی زۆر بۆ شکۆمندی خودا ده گریټ. هیزی ئه وهی ده بیټ که شتیک بدات به که سانی دیکه بۆ ئه وهی بیخۆن و به هوی وه بژین. له ئیوه هه موو ئه وانیه که ده وریان گرتوو، ده بیټ داری ژیان، که ده توانن تامی بکه ن و بووژینه وه. ده بیټه سه نته ری ژیان و به ره که ت، چونکه به مه سیحه وه په یوه ست بووه؛ له مه سیحه وه ئه و رۆح و ژیانه وه رده گریټ که دواتر ده توانیت بیدات به که سانی دیکه ش. ئه گهر ده ته ویت که سانی دیکه به ره که تدار بکه یټ، ئه وا قیری په یوه ستبوون به مه سیح ببه؛ وه ئه گهر په یوه ست بیټ، ئه وا به دلنیا یه وه که سانی دیکه به ره که تدار ده که یټ. چه نده دلنیا یین له وهی که چۆن لقی که به رهه می ده بیټ کاتیک به میوه که وه په یوه ست ده بیټ، به هه مان شیوه، زۆر دلنیا یین له وهی که ئه و که سه ی په یوه ست ده بیټ به مه سیحه وه، ده بیټه مایه ی به ره که ت.

تینگه یشتن له هۆکاری ئه مه زۆر ئاسانه. ئه گهر مه سیح که میوی ئاسمانیه، باوه پردار وه کو لقیکی خۆی قبول بکات، ئه وا شیله و رۆح و خۆراکی بۆ ده سه ته بهر ده کات تا کو به روو بوومی هه بیټ. رۆحی باوه پرداره که ته نها پئیو یسته کار له سه ر یه ک شت بکات - به ته واوی و له نزیکه وه په یوه ست بیټ به مه سیحه وه. مه سیح به رهه می پئی ده به خشیت. ئه وهی که پئیو یسته له پینا و به ره که تدار بوونی باوه پرداره که دا ئه نجامی ده دات.

کاتیک به مه سیحه وه په یوه ست ده بیټ، رۆحی خۆشه ویستی و به زه یی به رامبه ر گونا بهار

به ده‌ستدینیت، که وا ده‌کات هه‌وَل بۆ به‌ره‌که‌تداربوونیان به‌دیت. به شیوه‌یه‌کی سروشتی، دلمان پره له خۆپه‌رستی. ته‌نانه‌ت زۆر کات باوه‌ردارانیش ئامانجیان ته‌نها رزگاری و دلخۆشبوونه. به‌لام کاتیک به‌مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بیت، له‌راستی په‌یوه‌ندیت ده‌بیت له‌گه‌ل خۆشه‌ویستییه‌هه‌تاهه‌تایی و بی‌ئه‌ندازه‌که‌ی، وه له‌دلتدا ئاگریک داده‌گیرسیت؛ ئه‌و کاته جوانیی خۆشه‌ویستی ده‌بینیت؛ فیری ئه‌وه ده‌بیت که خۆشوێستن و خزمه‌تکردن و رزگارکردنی که‌سانی دیکه به‌گه‌وره‌ترین شانازی و ده‌ستکه‌وت ده‌زانیت که قوتابی مه‌سیح ده‌توانیت هه‌یبیت. کاتیک به‌مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بیت، دلت ده‌توانیت هه‌ست به‌خرابی بارودۆخی گونا‌ه‌باران بکه‌یت که له‌تاریکیدان ژیان به‌سه‌ر ده‌بن، وه به‌هۆی دوورکه‌وتنه‌وه‌یان له‌خودا چ بپرزیه‌کیان به‌خودا کردوه. له‌گه‌ل مه‌سیحدا فیری ئه‌وه ده‌بیت که کۆل و باری که‌سانی دیکه به‌ئه‌ستۆ بگریت. هه‌تا زیاتر له‌مه‌سیح نزیك بیته‌وه و زیاتر پێوه‌ی په‌یوه‌ست بیت، هه‌ندیک له‌گه‌رموگورپیه‌کی مه‌سیح که وای لئ کرد به‌ره‌و خاچ بروت، دپته‌تیو ده‌رووتنه‌وه و ئاماده‌یی ئه‌وت تیدا ده‌بیت که شوین موهونه‌کانی مه‌سیح بکه‌ویت، واته‌ ئاسمانی دلخۆشیه‌کانت به‌جیه‌بیلیت و ژیانته‌ بۆ ئاراسته‌کردنی خه‌لکی به‌ره‌و مه‌سیح ته‌رخان بکه‌یت که داوای لیک‌دوو‌یی خۆشت بوین. رۆحی میوه‌که له‌خۆشه‌ویستی پیکدیت، وه ئه‌م رۆحه‌ پر له‌خۆشه‌ویستییه‌ دپته‌تیو ئه‌و لقه‌ی که پێوه‌ی په‌یوه‌ست ده‌بیت.

ئاره‌زووی ئه‌وه‌ی که بیته‌مایه‌ی به‌ره‌که‌ت بۆ که‌سانی دیکه، ته‌نها ده‌ستپیک و سه‌ره‌تایه. کاتیک ده‌ست به‌کار ده‌بیت، هه‌ر زوو درک به‌لاوازی و سه‌ختیه‌کان ده‌که‌یت. بۆت ده‌رده‌که‌ویت که خه‌لکی به‌هۆی تۆوه‌ رزگاریان ناییت، بۆیه بی هیوا ده‌بیت و تووشی وه‌سوه‌سه‌ی ئه‌وه ده‌بیت که واز له‌هه‌وَل و تیکۆشانه‌کانت به‌ییت. به‌لام کاتیک به‌مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بیت، ئومید و هیزی نوێ وهرده‌گریت که عیسا به‌هۆی تۆوه‌ به‌ره‌که‌تی خۆی به‌جیهان ده‌به‌خشیت؛ له‌وه تپده‌گه‌یت که تۆ ئامیریکی لاوازیت که به‌هۆی تۆوه‌ هیزی په‌نهانی مه‌سیح کاره‌کانی خۆی ده‌کات. بۆت ده‌رده‌که‌ویت که هیز و توانای مه‌سیح له‌لاوازی تۆدا ته‌واو و شکۆداره.

هه‌نگاویکی گه‌وره‌یه‌ که باوه‌ردار دان به‌لاوازی خۆیدا ده‌نیت، وه ئاگاداری ئه‌وه‌یه‌ که به‌مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست بووه، بۆیه به‌رده‌وام دلسۆزانه‌ کار ده‌کات و ته‌واو له‌وه دنیاییه‌ که په‌روه‌ردگار له‌ریگه‌ی ئه‌وه‌وه کار ده‌کات. دلخۆش و شاده‌ که «وزه‌ی له‌پاده‌به‌ده‌ر له‌خوداوه‌یه‌ نه‌ک له‌ئیمه‌وه» (دووم کۆرنسۆس ۴: ۷). کاتیک باوه‌ردار درک به‌یه‌که‌بوونی له‌گه‌ل مه‌سیح ده‌کات، چیتر بایه‌خ به‌لاوازیی خۆی نادات، به‌لکو پشت به‌هیزی شاراوه‌ی مه‌سیح ده‌به‌ستیت که له‌ودا کار ده‌کات. ئه‌مه‌ ئه‌و دنیاییه‌ نه‌ینیه‌یه‌ که پروخساری پرووناک

ده کاتهوه، قسه و گوفتاری نهرم و نیان ده کات، وه بهرده وامی به هه وول و تیکۆشانه کانی ده دات؛ ئەوانه هه موو پریگا و شیوازی گرنگن که کار ده کاته سه ر ئەوانه ی که هه وولی پرگارکردنیان ده دات. ئیستا دنیایه له وه ی که سه رکه وتنی بو مسۆگەر کراوه؛ باوه پیمان ئەو سه رکه وتنه یه که جیهان ده به زینیت (یه که م یۆحه نا ۵: ۴). چیتەر نالیت که خودا هه وله بیایه خ و بچووکه کانی ئەو به ره که تدار ناکات. ئەو داوای به ره که ت ده کات و چاوه پرسی وه رگرتنی ده کات، چونکه ئەوه ئەو نییه که دهسته بهری ده کات، به لکو مه سیحه له ده روونیدا.

نهیئنی گه وره ی په یوه ستبوون به مه سیحه وه ئەو بیروباوه پره قوولیه که ده لیت ئیمه هیچ نین، به لام مه سیح هه موو شتیکه. له گه ل فیربوونی ئەمه دا، چیتەر به لای باوه پدارانه وه نامۆ ناییت که لاوازیمان ناییت بیته پریگر له به رده م هیژی پرگاری مه سیحدا. ئەو باوه پداره ی که به ته واوی خووی به مه سیحه وه ده به ستیته وه و به روخ وه کو مندال متمانه ی پی ده کات، ئەوا به دنیاییه وه به ره هه می زیاتر ده گریت. ئیتر باوه پداره که ناترسیت که داوای به شی خووی له م به لینه بکات: «ئه وه ی باوه پر پی به یئیت، ئەو کارانه ده کات که من ده یکه م، له مانه ش گه وره تر ده کات، چونکه بو لای باوک ده چم» (یۆحه نا ۱۴: ۱۲). چیتەر وا بیر ناکاته وه که هۆکاری هیشتنه وه ی به بیفیزی په یوه ندی به به ره که ت و به ره داربوونه وه نییه. ده بیئیت که ئەو لقانه ی به ره هه میکی زۆر ده گرن له لقه کانی دیکه زیاتر خویمان نزم ده که نه وه! که په یوه ست ده بیته به مه سیحه وه، رازی ده بیته به وه ی که هه موو به ره هه میکی ئەم بو شکۆی ره زه وانه ئاسمانیه که ده بیته.

با فیری دوو وانه بین. ئەگه ره به مه سیحه وه په یوه ست بین، ئەوا پریگه مان پیده دات ده سته کار بین. وه پریگه مان پیده دات که هه وول بده ین پۆژانه کاریگه ریمان له سه ر ده وره برمان هه بیته. وه به خووشی و شادییه وه بانگه یشته پیروژه که مان قبول ده که ین، بو ئەوه ی به خووشه ویستی مه سیحه وه خزمه تی که سانی دیکه بکه ین. ده بیته پۆژانه کاریک بکه ین که له سوود و قازانجی مه سیحدا بیته. کاتیک ته ماشای لقه که ده که یته، ده سته بجی ده بیئیت که له میوه که ده چیت. ده بیته به جوړیک بژین که پیروژی و نهرمونیانی مه سیح له ئیمه دا ره نگ بداته وه. ده بیته وه کو نوینه ری ئەو بژین. وه کو حاله ته که ی خودی مه سیح، ئیمه ش ده بیته هه تا له سه ر زه وی ده ژین، پیویسته خه لکی فیری په یامی خودا بکه ین و مزگینی بده ین.

ئه وه ی که جیهان و کلیسا پیویستیان پیته تی ئەمه یه: باوه پدارانی پر له روخی پیروژ و خووشه ویستی، که هه ونه ی زیندووی نیعمه ت و هیژی مه سیح، شایه تی بو مه سیح و هیژ و ده سه لاته که ی بده ن له جیگه ی ئەوانه ی که باوه پریان پیی هه یه. له پریگه ی ئەو جوړه ژبانه وه، کاتیک دلمان په رووشی شکۆدارکردنی عیسا به له روحماندا، با خویمان پیشکه شی

مه‌سیح بکه‌ین تا‌کو بتوانین به‌زه‌یی و میهره‌بانی به‌کرده‌یی نیشان بده‌ین. له‌ مآلی خو‌مانه‌وه پی‌ویسته ده‌ستبه‌کار بین. وه‌ ده‌بیت له‌تیو نه‌خو‌ش و هه‌ژار و پشت‌گوی‌خراوه‌کاندا ئیش بکه‌ین. ئەوانه‌ی که‌ ری‌گه‌ ده‌ده‌ن مه‌سیح پ‌نمایان بکات، رۆ‌حی پ‌رۆز سه‌دان پ‌ی‌گه‌یان بۆ ده‌کاته‌وه. له‌وانه‌یه‌ کۆمه‌له‌ ئیش‌یکمان بۆ له‌به‌رچاو گیر‌درا‌بیت که‌ ه‌یشتا له‌ لای‌نه‌ که‌سانی دیکه‌وه نه‌کرانه‌ته‌وه. کاتیک به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بین، ده‌توانین ئیش بکه‌ین. با ئیش بکه‌ین به‌لام نه‌ک وه‌ک ئە‌وه‌ که‌سانه‌ی که‌ رازی ده‌بن ئە‌گه‌ر له‌ ئاست چاو‌ه‌روانییه‌کانی ئە‌م جیهانه‌دا بن به‌لام کار‌یکی که‌م بۆ مه‌سیح ده‌که‌ن. با ئیمه‌ وه‌کو ئە‌وانه‌ کار بکه‌ین که‌ به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بن و وه‌کو مه‌سیح کار له‌سه‌ر پ‌نمای‌کردنی خه‌لکی بۆ باوک ده‌که‌ن و خو‌شی و شکۆی ئاسمان د‌یننه‌ سه‌ر زه‌وی.

وانه‌ی دووه‌ ئه‌مه‌یه: ئە‌گه‌ر کار ده‌که‌یت، ئە‌وا به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌. ئە‌مه‌ یه‌کی‌که‌ له‌ به‌ره‌که‌ته‌کانی کار‌کردن ئە‌گه‌ر ب‌یتو به‌ رۆ‌ح‌یکی راسته‌وه ئە‌نجام بدر‌یت - په‌یوه‌ندیت له‌گه‌ل په‌روه‌ردگار په‌رۆزه‌که‌ت پته‌وتر ده‌کات. لاوازییه‌کانت ئاشکرا ده‌کات و ه‌یز و توانای مه‌سیحت پ‌ی‌ ده‌به‌خشیته‌وه. هانت ده‌دات نو‌یژی زیاتر بکه‌یت؛ وه‌ کاتیک له‌ رۆ‌حدا نو‌یژ بۆ که‌سانی دیکه‌ ده‌که‌یت، خو‌ت له‌بیر ده‌که‌یت و به‌ب‌ی‌ ئه‌وه‌ی ئاگات له‌ خو‌ت ب‌یت په‌یوه‌ندیت له‌گه‌ل مه‌سیحدا پته‌وتر ده‌ب‌یته‌وه. نو‌یژ سروشتی ژبانی لق، په‌یوه‌ستبوونی ته‌واوی به‌ می‌وه‌که‌وه، وه‌ هاوکات سه‌ربه‌خۆبوونی شکۆمه‌ندانه‌ی به‌ته‌واوی پروون ده‌کاته‌وه، چونکه‌ ئە‌نها پشت به‌ عیسا ده‌به‌ست‌یت.

ئە‌گه‌ر ده‌ته‌وی کار بکه‌یت، ئە‌وا به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌. تاق‌یک‌ردنه‌وه و مه‌ترسیمان له‌پ‌یشه. هه‌ندئ‌ کات کار‌کردن بۆ مه‌سیح وای له‌ باوه‌رداران کردووه که‌ ل‌یی دوور بکه‌ونه‌وه. کار‌کردن بۆ مه‌سیح ده‌کر‌یت جو‌ر‌یک له‌ دین‌داریت پ‌ی‌ به‌خشی‌ت به‌ب‌ی‌ هه‌بوونی ه‌یز و توانای مه‌سیح. کاتیک که‌ کار ده‌که‌یت، به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌. با باوه‌ر‌یکی زیندوو به‌ مه‌سیح که‌ له‌ تۆ‌دا کار ده‌کات بب‌ینه‌ سه‌رچاو و کانی‌وای نه‌ی‌یی کاره‌کانت؛ ئە‌م ویست و خواسته‌ هانی ب‌یفیزی و بو‌یریت ده‌دات. با رۆ‌حی پ‌رۆز وه‌کو رۆ‌حی نه‌رمونیانی و ه‌یزی خودایی له‌ ده‌روونتدا نیشته‌ج‌ئ‌ ب‌یت. به‌ مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌ و هه‌موو به‌شی‌کی سروشته‌که‌ت به‌ته‌واوی و ئازادانه‌ پ‌یشک‌ه‌ش بکه‌ بۆ ئە‌وه‌ی پ‌رۆزت بکات بۆت. ئە‌گه‌ر بمانه‌وی‌ت عیسا‌ی مه‌سیح به‌راستی له‌ ئیمه‌دا کار بکات، ئە‌وا پی‌ویسته به‌ته‌واوی به‌ته‌واوی خو‌مانی پ‌ی‌ به‌خشین و رۆژانه‌ نو‌ی‌ بب‌ینه‌وه. به‌لام ئ‌یستا ت‌یده‌گه‌ین که‌ واتای په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه چ‌یه‌؛ ئە‌مه‌ ده‌ب‌یته‌ هۆ‌ی به‌خشی‌نی ئە‌وه‌په‌ری شانازی و دل‌خۆشی و شادیمان. کاتیک که‌ به‌ره‌مه‌یکی زۆر ده‌گرین، با ئە‌مه‌ هۆ‌کاری خو‌شیمان ب‌یت.

به‌شی بیست و یه‌که‌م

بۆ ئه‌وه‌ی هه‌یزتان له‌ نوێژکردندا هه‌بیت

«ئه‌گه‌ر به‌ منه‌وه‌ په‌یوه‌ست بن و وته‌کانم له‌ ناختان بچه‌سپیت،
هه‌رچییه‌کتان ده‌وێ داوای بکه‌ن بۆتان ده‌بیت.» (یوحنه‌نا ۱۵: ۷)

نوێژ و نزاکردن یه‌کیکه‌ له‌ رێگه‌ و به‌ره‌مه‌کانی یه‌که‌بوون له‌گه‌ڵ مه‌سیح. رێگایه‌کی زۆر گرنگی په‌یوه‌ستبوونه به‌ مه‌سیحه‌وه. هه‌موو شته‌کانی باوه‌ر، هه‌موو ئاره‌زووه‌ قایلکه‌ره‌کان، هه‌موو ئه‌و په‌رۆشیه‌ی که‌ له‌ داوی خۆبه‌ده‌سته‌وه‌دانێکی ته‌واوه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ ده‌گریت، هه‌موو ئه‌و دانپێدانانه‌ی که‌ به‌هۆی هه‌له‌ و گوناوه‌وه‌ ده‌بکه‌یت، هه‌موو ئه‌و کارانه‌ی که‌ به‌هۆیانه‌وه‌ رۆح واز له‌ خۆی ده‌هینیت و خۆی به‌ مه‌سیحه‌وه‌ هه‌لده‌واسپیت، ده‌نگ و وته‌ی خۆیان له‌ نوێژ و نزا ده‌بیننه‌وه. له‌هه‌ر پامان و وردبوونه‌وه‌یه‌کی په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه، یه‌که‌م خواست و ئاره‌زووی باوه‌ردار ئه‌وه‌یه‌ که‌ ته‌ماشای باوک بکات و دلی خۆی له‌ به‌رده‌میدا هه‌لپه‌ژیت و داوای تێگه‌یشتنی ته‌واو و خاوه‌نداریتی ئه‌وه‌ی که‌ له‌ وشه‌کانیدا بۆی ئاشکرا کردووه، بکات. وه‌ ئه‌وه‌ باوه‌رداره‌ که‌ رازی نییه‌ به‌م ده‌رپه‌یه‌ی باوه‌رپه‌که‌ی، به‌لکه‌و به‌تایبه‌تی کات بۆ نوێژ و نزا ته‌رخان ده‌کات و چاوه‌ڕێ ده‌کات هه‌تا ئه‌وه‌ وهرده‌گریت که‌ بینیوه‌تی، که‌ به‌م هۆیه‌وه‌ په‌یوه‌ندییه‌که‌ی له‌گه‌ڵ مه‌سیحدا پته‌وه‌ ده‌بیت. به‌لام کاتیک رۆح له‌ یه‌که‌م په‌یوه‌ستبووندا لاوازه، نوێژه‌که‌ی ده‌بیسترت و نوێژ ده‌بیته‌ باشت‌ترین رێگه‌ی په‌یوه‌ستبوونێکی پته‌وتر به‌ مه‌سیحه‌وه.

رژگارکه‌رمان عیسا‌ی مه‌سیح له‌ نمونه‌ی میوه‌که‌دا وه‌کو رێگا باسی نوێژ و نزا ناکات، به‌لکه‌و وه‌کو به‌ره‌م و به‌رووبووم باسی ده‌کات. ئه‌و وه‌کو ئیمه‌ له‌ نوێژکردن ناروانیت - به‌په‌چه‌وانه‌ی ئیمه‌وه‌ ئه‌و پینی وا نییه‌ که‌ نوێژ و نزا ته‌نها ده‌بیت بۆ به‌ره‌که‌تداربوونی خۆمان به‌کاربه‌یتین. عیسا‌ نوێژ وه‌کو یه‌کیکه‌ له‌ کاناڵیکی کاریگه‌ری ده‌بینیت، که‌ له‌ رێگه‌ی ئیمه‌وه‌ له‌گه‌ڵ خودا، به‌ره‌که‌ته‌کانی رژگاری مه‌سیح به‌سه‌ر هه‌موو جیهاندا دابه‌ش ده‌بیت. عیسا‌ له‌ کاتی فراوانکردنی شانسه‌که‌یدا شکۆی خودا ده‌خاته‌ به‌رده‌م خۆی و ئیمه‌شه‌وه، وه‌ دلنایمان ده‌کاته‌وه‌ که‌ ئه‌گه‌ر به‌وه‌وه‌ په‌یوه‌ست بین، ئه‌وا هه‌یزمان له‌گه‌ڵ خودا و مرۆفیشدا ده‌بیت. نوێژمان ده‌بیته‌ نوێژێکی کاریگه‌ر و به‌هه‌یزی که‌سێکی راست‌دروست که‌ سوودێکی زۆری ده‌بیت، وه‌کو نوێژه‌که‌ی ئه‌لیاس که‌ بۆ ئیسرائیلی بیباوه‌ری کرد (یاقوب ۵: ۱۶-۱۸). ئه‌و جوژه‌ نوێژه‌ ده‌بیته‌ به‌ره‌مه‌ی په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه‌ و رێگای گرتنی به‌ره‌مه‌یکی زۆر.

ئەو باوەردارانەى كە بەتەواوى بە مەسحەو پەيوەست نەبوون، ئەو كيشانەى كە پەيوەستن بە نوێژەو زۆر كات ئەوئەندە زۆرن كە لەو ئاسوودەيى و ھيزە دووريان دەخاتەو كە لەگەل خۆى دەھيپنن. بۆيە باوەردارە كە دەپرسن كە چۆن كەسيكى بى نرخی وەكو ئەو دەتوانن كار بكاتە سەر خوداى ھەرەپيرۆز. بىر لە مەزنى خودا و دانايى و خۆشەويستى تەواوى دەكاتەو، بەلام ناتوانن ئەوە بينن كە چۆن نوێژەكانى بەراستى دەتوانن كارىگەرييان ھەيئەت. نوێژ و نزا دەكات بەلام زۆتر لەبەر ئەوئەو كە بەبى نوێژ ناتوانن بەسەتتەو نەك لەبەر ئەوئەو كە خاوەنى باوەرپكى پر لە خۆشەويستى و نوێژەكانى بەلنبايەو دەبيسترن. بەلام ئەوانەى كە بەراستى بە مەسحەو پەيوەست دەبن، لە پرسىار و ئالۆزى بەدوور دەبن! زياتر و زياتر درك بەو دەكات كە چۆن لە كاتى يەكبوونى رۆحيدا لەگەل مەسح ئيمە قبول دەكرين و دەنگمان دەبيسترن. ئەو يەكبوونەى كە ئيمە لەگەل كورى خودا ھەمانە، يەكبوونى ژيانە؛ بەلنبايەو لەگەل ئەودا بووينتە يەك - نوێژەكانى ئيمەش وەكو ھى ئەو بەرز دەبنەو بو ئاسمان. لەبەر ئەوئەو بەوئەو پەيوەست دەبين، دەتوانن داواى ئەو شتە بكەين كە ئارەزووى دەكەين، وە پيمان دەبەخشرن.

زۆر ھۆكار ھەن كە وا دەكەن ئەمە بەو جۆرە بىن. يەكيشان ئەوئەو كە پەيوەستبوون بە مەسحەو و پەيوەستبوونى وشەكانى مەسح بە ئيمەو، فيرمان دەكات كە بەپى وىست و خواستى خودا نوێژ بكەين. كاتىك بە مەسحەو پەيوەست دەبين، خواستى خۆمان دادەمرگن، بىرۆچوون و ئارەزووكانى سروشتە كۆنەكەمان ملكەجى بىرۆچوون و ئارەزووكانى مەسح دەبىن؛ ئەو كاتە ئيمە كەم كەم وەكو مەسح بىر دەكەينەو و لە ئەنجامدا ھەموو كار و خواست و ئارەزوويكمان لەگەل ھى ئەودا ھاوساز و ھاواھەنگ دەبن. دەبىت بەردەوام دلمان بپشكنن تاكو لەوە دلنيا بين كە بەتەواوى خۆمان بە عىسا سپاردوو؛ نوێژ بو رۆحمان بكەين كە دلمان دەپشكنن بو ئەوئەو دلنيا بين كە ھىچمان نەھىشتووئەو و ھەموو شتەكمان بەو سپاردوو. ھەموو شتەك بە ھىزى ژيانى ئەو دەسپرن كە لە ئيمەدايە، بو ئەوئەو كارىگەريە پىرۆزىيەكەى بەسەر خواست و ئارەزووى ئاسايدا چيەجى بكات. رۆحى پىرۆزى مەسح دپتە تپو تەواوى بوئمانەو. بەبى ئەوئەو بە خۆمان بزائين، ئارەزووكانمان، وەكو ھەناسەى ژيانى خودايى، لەگەل خواست و وىستى يەزداندا ھاواھەنگ دەكرين و دپنە دى. پەيوەستبوون بە مەسحەو خواستمان نوو و پىرۆز دەكات؛ پاشان داواى خواستەكمان دەكەين و پيمان دەدرن.

ئەوئەو كە پەيوەندى بەمەو ھەيە ئەو بوچوونەيە كە پەيوەستبوون بە مەسحەو باوەردار فير دەكات كە لە نوێژدا تەنھا شوين شكۆى خودا بكەوئەت. لە بەلئى

وه لآمدانه وهی نویژ و نژادا، تاکه بوچوونی مه سیح (پروانه یوحنا ۱۴: ۱۳)، ئەمه یه: «تاکو باوک له کوره کهدا شکۆدار بێت». کاتیک عیسا هاته سه زوی، ئەمه یه کهم داواکاریی و ئاره زووی ئەو بوو؛ کاتیک که چوو ئاسمان، هیشتا ئەوه یه کهم ئامانجی عیسا یه. کاتیک که باوه ردار به مه سیحه وه په یوه ست ده بێت، عیسا ی رزگار کهر ئەم ئاره زووه له ده روونیدا جیگیر ده کات. شکۆدار کردنی خودا ده بێته سه رنجی بنه پرتی ئەو ژبانیه ی که له مه سیحدا شاردارا وه ته وه. له سه ره تادا ئەمه خو ی به ده سه ته وه ده دات، بێده نگ ده بێت؛ وا له پۆج ده کات که له چیژوه رگرتن له خوژگه یه ک بترسیت، نه وه ک بو شکۆی باوک نه بێت. به لآم کاتیک له کو تاییدا شکۆی باوک قبول ده کریت، وه هه موو شتیک به وه وه په یوه ست ده بێت، به هیزیک ی زوره وه دیت بو ئەوه ی دل گه وره بکات و بو ئەگه ره فراوانه کانی شکۆی خودای بکاته وه. کاتیک که پۆج به مه سیحه وه په یوه ست ده بێت، فیری ئەوه ده بێت که ته نها خوژگه بخوازی، به لکو له رووی پۆحیه وه بزانی ت که چ شتیک ده بێته مایه ی شکۆدار کردنی خودا. یه کیک له مه رجه کانی نویژیکی قبول کرا و ئەوه یه که به ره می یه کبوون له گه ل مه سیح، که بریتی ده بێت له وه ی که تیمه تیمه ش هاوساز ده بین له گه ل مه سیح که ده فه رمویت: «ئهی باوک، ناوت شکۆدار بکه» (یوحنا ۱۲: ۲۸).

کاتیک به مه سیحه وه په یوه ست ده بین ده توانین ده سه ته واژه ی «به ناوی عیسا مه سیح» به کار به یین. کاتیک به ناوی که سیک ی دیکه وه قسه ده که یین، واتای ئەوه یه که ئەو که سه ده سه لاتی پیدام و منی نارووه بو ئەوه ی داوا بکه م. ئەو که سه ی که داوا ده کات ده یه وی ت چاکه یه کی له گه ل بکریت. به گشتی باوه رداران هه ول ده دن بیر له ناوی عیسا و ئەو شتانه بکه نه وه که شایانه تی، وه باوه ر به وه بکه ن که گو ییان لئ ده گیردریت، له کاتیکدا به ئازاره وه دان به وه دا ده بین که باوه ریک ی زور که میان به ناوی عیسا هه یه. به ته واوی له نیو ناوی پیروزی عیسا دا ناژین. ئەمه روون و ئاشکرا به، چونکه ته نها ئەو کاته ناوی عیسا به کار ده یین که ده یانه وی ت نویژ و نزا بکه ن. به لآم کتییی پیروژ شتیک ی دیکه مان فیر ده کات. ناکریت فه رمانی «هه رچییه ک به ناوی منه وه داوا بکه ن ده یکه م» (یوحنا ۱۴: ۱۳) له فه رمانی «هه ر شتیک ده لێن و ده یکه ن، هه مووی به ناوی عیسا ی خواهن شکۆوه بیکه ن» (کو لۆسی ۳: ۱۷) جیا بکریته وه.

ئه گه ر بریار بێت ناوی مه سیح له به رده ست من بێت، بو ئەوه ی بتوانم ده سه لآتم به سه ر هه موو ئەو شتانه دا هه بێت که ئاره زووی ده که م، ده بێت له بهر ئەوه بێت که یه که م جار من خو م ده خمه به رده ستی ئەو، بو ئەوه ی ده سه لآتی ته واوی به سه ر مندا هه بێت. ئەوه په یوه سه تبوونه به عیسا ی مه سیحه وه که ماف و ده سه لآتی ئەوه مان پیده دات به وه پهری

ئاسوودەییەو ناوی پیرۆزی بەکاربەنن. باوکی ئاسمانی هیچ شتیک پەت ناکاتەووە که بە ناوی مەسیحەو داوا دەکریت. کاتیک بە مەسیحەو پەیوەست دەبم، لەگەڵ مەسیحدا دەپۆمە بەردەم باوک. راستو دروستی و پۆحیی مەسیح لە مندا دەبیت؛ باوک کورەکی لە مندا دەبینیت، وە داواکارییەکم جێبەجێ دەکات. بەو جوۆرە نییە که هەندیک پێیان وایە که باوک گویمان لێ دەگریت چونکه هەندیک کاری تاییەمان ئەنجام داو، تەنانەت ئەگەر بە مەسیحەو پەیوەست نەبین. بەو جوۆرە نییە، چونکه باوک دەپەوێت ئیمە لەگەڵ مەسیحدا ببینیت؛ بەم جوۆرە نوێژەکاغان هیز و توانایان دەبیت و دینە دی. پەیوەستبوون بە مەسیحەو نە تەنھا خواستی نوێژکردن لە پۆحیکی دروستدا نوێ دەکاتەووە بەلکو هیزی تەواوی مەسیح مسۆگەر دەکات.

پەیوەستبوون بە عیسی مەسیحەو ئیش لەسەر ئەو باوهر دەکات که دەتوانیت وەلام وەرگریت. «با بەگوێرە باوهرتان بۆتان ببیت» (مەتا ۹: ۲۹)؛ ئەمە یەکیک لە یاساگانێ شانشین. «هەموو ئەوێ داوای دەکەن و نوێژی بۆ دەکەن، باوهر بکەن که وەرئانگرتوو، بۆتان دەبیت» (مەرقۆس ۱۱: ۲۴). ئەم باوهر پەشت دەبەستیت بە وشەێ خودا و لە وشەێ خودادا ریشەێ داکووتاو، بەلام ئەمە شتیکە که بێ ئەندازە لەسەر ووی دەرەنجامی لۆژیکییەو یە: خودا بەلێنی داو، بۆیە بە دەستی دەهینم. نەخیر؛ باوهر، وەکو کاریکی پۆحی، پەشت دەبەستیت بەو وشانەێ که وەکو هیزیکی زیندوو پەیوەست دەبیت پێمانەو، وە پەشت بە حالەتی تەواوی ژیانی دەر وونیش دەبەستیت. بەبێ نوێژ و پۆژوو (مەرقۆس ۹: ۲۹)، بەبێ بیفیزی و میشکی پۆحی (یۆحەنا ۵: ۴۴)، بەبێ گوێراپەلپوونی تەواو (یەکەم یۆحەنا ۳: ۲۲)، ئەم باوهر زیندوو بە دەست نایەت. بەلام کاتیک که پۆح بە مەسیحەو پەیوەست دەبیت، وە ئەو یەکبوونە بە تێپەرپوونی کات گەشە دەکات، وە دەبینیت که ئەو تەنھا عیسیە داواکارییەکی جێبەجێ دەکات، بۆیری ئەوێ دەبیت که داوای وەلام بکات، چونکه دەزانیت لەگەڵ مەسیحدا بوو تە یەک. بە باوهر فیری ئەو بوو که بە مەسیحەو پەیوەست بیت؛ وەکو بەروبوومی ئەو باوهر، باوهری زیاتری بە هەموو ئەو شتانه دەبیت که خودا بەلێنی داو بەبیت و ئەنجامی بدات. فیری ئەوێ دەبیت که بە دلپیاکی بێدەنگ و قوول و پەر لە متمانەو نوێژ بکات و بلایت: دەزانین ئەوێ لە ئەومان داوا کردوو هەمانە.

پەیوەستبوون بە مەسیحەو دەمانخاتە شوینیکەو که وەلامان دەدریتەو. هەندیک لە باوهرداران لە قوولایی دلپانەو نوێژ دەکەن، بەلام کاتیک خودا دیت بۆ ئەوێ بەرەکهتاریان بکات، لەو شوینە نین که دەبیت بن. ئەوان نازانن که ناییت تەنھا داوای

به ره کهت بکهیت، به لکو ده بیټ چاوه پښی بکهیت، وه له پښه ی نوښه وه وه ریگریټ. په یوه سټوون به مه سیحه وه شوینی وه گرگرتی وه لاهه کانه. نه گه وه لام له دهره وه مه سیحه وه هات، نه وا مه ترسیداره، چونکه له تیرکردنی خوښی و نارزه ووه کانی خو ماندا به سه ری دهبین (یا قوب ۴: ۳). زوریک له وه لاهه گرنگه کان - بو نمونه، نیعمه تی روځی، یان هیژیک که کار بکات و که سانی دیکه به ره که تدار بکات - ته نها ده توانن له شیوه ی نه زموونیکی فراوانتر له گه ل خودا بیټ له پښه ی نه وه شته ی که مه سیح بو مان نه نجام ده دات. ته واوی به په کبون له گه ل مه سیح به ده سټدیت؛ په یوه سټوون به مه سیحه وه مهرجی هیزه له نوښدا چونکه وه لاهه که لای نه وه و نه وه ده یه خشیت.

نه ی باوه پردار، به مه سیحه وه په یوه سټ به، چونکه قوتابخانه ی نوښ له پښه ی په یوه سټوون به مه سیحه وه به ده سټ دیت؛ نوښیکی کاریگر و به هیز و وه لمدراوه. به مه سیحه وه په یوه سټ به، وه فیری نه وه شته ده بیت که بو زور که س نه پنییه: نه پنی نوښی باوه بریتییه له ژانی باوه - نه ژانیه که ته نها به مه سیحه وه په یوه سټ ده بیټ.

به‌شی بیست و دووهم

به خوشه‌ویستییه که یه‌وه په یوه‌ست بن

«هه‌روه‌ک چۆن باوک منی خوشه‌ویستوو، ئاوا ئیوه‌م خوشه‌ویستوو، جا به خوشه‌ویستییه که مه‌وه په یوه‌ست بن.» (یۆحه‌نا ۱۵: ۹)

ئه‌ی په‌روه‌ردگاری پیروژ، چاومان پروون بکه‌وه بو ئه‌وه‌ی به‌جوانی شکۆی ئه‌م وشه‌سه‌رسورپه‌ینه‌ره‌ی تو ببینن. له‌کاتی راما‌ن له‌ وشه‌کانت، ژووری نه‌ینی خوشه‌ویستی خۆمان بو بکه‌وه، تاکو رۆحمان بیته ژووره‌وه و شوینی نیشته‌جیوونی هه‌تاهه‌تایی خۆی بدۆزیته‌وه. ئه‌گه‌ر نا چۆن ده‌توانین له‌و خوشه‌ویستییه‌ تیبگه‌ین که «له‌سه‌رووی زانیارییه‌وه‌یه؟» (ئه‌فه‌سۆس ۳: ۱۹).

پیش ئه‌وه‌ی عیسی‌ای رزگار بانگه‌پشتمان بکات که به‌ خوشه‌ویستییه‌ که یه‌وه په یوه‌ست بین، پیمان ده‌لیت که خوشه‌ویستی چیه. ئه‌وه‌ی که له‌باره‌ی خوشه‌ویستییه‌وه ده‌فه‌رمویت، هی‌ز و توانا ده‌دات به‌ بانگه‌پشته‌که و وا ده‌کات به‌ هی‌چ شی‌وه‌یه‌ک بیر له‌ په‌تکردنه‌وه‌ی نه‌که‌ینه‌وه: هه‌روه‌ک چۆن باوک منی خوشه‌ویستوو، ئاوا ئیوه‌م خوشه‌ویستوو.

«وه‌ک چۆن باوک منی خوشه‌ویستوو...» چۆن ده‌توانین به‌دروستی له‌م خوشه‌ویستییه‌ تیبگه‌ین؟ یه‌ی یه‌زدان، فیرمان بکه. خودا خوشه‌ویستییه؛ خوشه‌ویستی بوون و زاتی ئه‌وه. خوشه‌ویستی یه‌کیک نییه له‌ خه‌سله‌ته‌کانی، به‌لکو جه‌وه‌هر و کرۆکی سروشتی خودایه؛ ئه‌و سه‌نهر و ناوه‌نده‌یه که هه‌موو خه‌سله‌ته‌ شۆمه‌نده‌کانی دیکه‌ی به‌ده‌وریدا کۆ ده‌بنه‌وه. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی یه‌زدان خوشه‌ویستییه، خودای باوک و کورمان هه‌یه. خوشه‌ویستی پێوستی به‌ ئامانجیکه که خۆت پی به‌خشیت، شتیک که به‌هۆیه‌وه بتوانیت خۆی له‌ده‌ست بدات، شتیک که له‌گه‌ڵیدا بتوانیت بیته یه‌ک. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی خودا خوشه‌ویستییه، ده‌ییت باوک و کور هه‌بن. خوشه‌ویستی باوک بو کور ئه‌و گه‌رموگۆرییه خودایه‌یه که به‌ کوره‌که دلخۆشه و له‌باره‌یه‌وه ده‌فه‌رمویت: «ئه‌مه‌ کوری خوشه‌ویستمه، ئه‌وه‌ی زۆر پێی دلشادم» (مه‌تا ۳: ۱۷). خوشه‌ویستی خودایی وه‌کو ئاگریکی به‌تین وایه؛ له‌گه‌ڵ ئه‌و هه‌موو توندی و گه‌رموگۆرییه هه‌تاهه‌تاییه‌وه، ته‌نها یه‌ک ئامانج و یه‌ک دلشادی هه‌یه که ته‌ویش کوری تاقانه‌ی خودایه. کاتیک هه‌موو خه‌سله‌ت و تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی خودا کۆ ده‌که‌ینه‌وه – ئه‌زه‌لیبوونی، ته‌واوبوونی، مه‌زنبوونی، ده‌سه‌لانداریبوونی، بیسنووریبوونی – و وه‌کو تیشکی شۆمه‌ندی خوشه‌ویستییه‌که‌ی لیان ده‌روانین، هیشتا ناتوانین له‌وه تیبگه‌ین که ئه‌و

خۆشەوېستىيە دەپىت چى يىت. خۆشەوېستىيە كە كە لەسەر ووى تىگە يىشتەنە يە.

بەلام لەگەل ئەو ەشدا ئەم خۆشەوېستىيە باوك بۆ كۆرە كە دەپىت ەكو پەرداخىك يىت كە تىيدا فېرى ئەو ە دەپىت چۆن عىساي خۆشى وىستووى. تۆش ەكو يەككە لەوانە كە بەھۆي ئەو ە پزگار كراويت، مايە خۆشى و شادى ئەويت، ە خواستى ئەو بە تۆيە، لەگەل پەروۆشبوون بۆ خۆشەوېستىيە كە لە مردن بەھىزترە، كە رووبار و دەرياكان ناتوانن بېكوژىننەو ە. دلې مەسىح تامەرزۇي تۆيە، ەز دەكات لەگەل تۆ پەيوەندى ەپىت و خۆشت بوىت. ئەگەر پېويستى بكرىبا، دووبارە لەپىناوتدا دەمرد بۆ ئەو ە تۆ بەدەست بەپىت. ەك چۆن باوك كۆرى خۆشەوېت و بەبى ئەو ناتوانىت بژى، عىساش بە ەمان شېو ە تۆي خۆشەوېت. ژيانى عىسا بە ژيانى تۆو بەستراو ەو ە؛ تۆ بۆ ئەو زۆر لەو ە خۆشەوېستىر و بەھادارتىت كە بتوانىت بېرى لى بگەيتەو ە. تۆ لەگەل ئەودا بووى بە يەك. «ەروەك چۆن باوك منى خۆشەوېستو ە، ئاوا ئېو ەم خۆشەوېستو ە».

چ خۆشەوېستىيە كى ناوازە يە!

ئەو ە خۆشەوېستىيە كى ەتاھەتايى و جاويدانىيە، پىش دامەزراندنى جىھان - وشەى خودا ئەمەمان پى دەلېت - بېرىار لەسەر ئەو ە دراو ە دەپىت مەسىح بېتە سەرى كلىساكەى، ە دەپىت جەستە يە كى ەپىت كە لەوېدا شكۆمەندىيە كەى نىشان بدرىت. عىسا ئەو كەسانەى خۆشەوېت و ئارەزووى بىنىنى ئەو كەسانە دەكات كە باوك پى بەخشيون؛ ە كاتىك ەات و بە قوتابىيەكانى فەرمو كە خۆشى دەوېن، خۆشەوېستىيە كى زەمىنى و سنووردار نەبوو، بەلكو خۆشەوېستىيە كى ئەزەلى و ەتاھەتايى بوو. ە ەپىشتا بەو خۆشەوېستىيە ئەزەللىيەو ە كە چاوى لەسەر ەر يەك لە ئىمە يە لەسەر زەوى و چاوپرېي ئەو ە يە كە پەيوەست بە ئىمەو ە. لە ەر نىشاندانىكى ئەو خۆشەوېستىيەدا، ەيزى ەتاھەتايى و جاويدانى ە يە. «بە خۆشەوېستىيە كى ەتاھەتايى ئېو ەم خۆشەوېت» (يەرميا ۳۱: ۳).

ەرو ەھا خۆشەوېستىيە كى تەواو ە. ەموو شتىك دەبەخشىت و ەچ شتىك بۆ خۆي ەلناگرېت. «باوكى ئاسمانى كۆرى خۆي خۆشەوېت و ەموو شتىكى داو ەتە دەستى» (يۆحەنا ۳: ۳۵). بە ەمان شېو ە، عىسا ئەوانەى خۆشەوېت كە سەبەر ئەون؛ ئەو ە كە ەى خۆيەتى ەى ئەوانىشە. كاتىك پېويستى كرد، تەختى پاشايەتى و تاجەكەى كرد بە قوربانى بۆت؛ ژيان و خۆينى پىرۆزى خۆي بەلاو ەرنگ نەبوو و لەپىناو تۆدا بەخشىنى. راستودروستىيە كەى، پۆخى، شكۆمەندىيە كەى، تەنانەت تەختى شانشىنە كە ەى تۆيە، ئەم خۆشەوېستىيە ەچ شتىك بۆ خۆي ەلناگرېت، بەلكو لەگەل خۆي بە جۆرىك دەتكات بە يەك كە ەچ جۆرە مىشكىكى مرقانە ناتوانىت لى تىگات. چ خۆشەوېستىيە كى

سەر سوپه پهنه ره! بهراستی زۆر تايهت و نايابه كه عيسا بهو جوړه خوښى دهوئين كه باوك ئهوى خوښ دهوئيت، وه رۆژانه ئهم خوښه ويستيه مان پيښه دات.

خوښه ويستى عيسا خوښه ويستيه كى نهرمونيان و به سوژه. كاتيك كه بير لهه خوښه ويستيهى خوداى باوك بهرامهر كور ده كه ينه وه، له نيو كوره كه دا درك به وه ده كه ين كه بو شايانى ئه وه خوښه ويستيه ئه زه له يه. به لام كاتيك بير له خوښه ويستى مه سيح بو خوښان ده كه ينه وه، هيچ شتيك نايينين جگه له گوناوه و بيابيه خيمان له بهرچاوى ئه وه. وه ئيستا ئهم پرسياره سهره له ده دات: چوڻ ئه وه خوښه ويستيهى نيو دلى خودا به وه هه مووه ته واوييه وه به راورد ده كرئت به وه خوښه ويستيهى كه دپته سهر گوناهاران؟ نايابه راستى ده كرئت هه مان خوښه ويستى يئت؟ سوپاس و ستايش بو خودا كه ده زانين هه مان خوښه ويستيه. سروشتي خوښه ويستى هه ميشه وه كو خويه تى، به لام ئامانج و مه بهسته كان ده كرئت جياواز بن. مه سيح هيچ ياسايه كى خوښه ويستى نازانيت، جگه له وهى كه باوكى خوښى دهوئيت. گوناهار بوونى ئيمه ده بيته هوئى ئه وهى كه جوانى زياترى خوښه ويستيه كه ئه ومان بو در بكه ويئت، ئه وه جوړه خوښه ويستيه ته نانه ت له ئاسمانيشدا ناييزئت. به به زه ييه كى نهرمونيايه وه رووبه پرووى لاوازيهان ده بيته وه، به پشوودريزيه كى بئى ئه ندرزه وه رووبه پرووى هيواشى و خاوى ئيمه ده بيته وه، به خوښه ويستى و ميهره بانبيه وه ترس و شكسته كانمان وه لاوه ده نيئت. ئه مه خوښه ويستى باكه بو كور كه جوان و مه زنه و پيداويستيه كانمان داين ده كات.

ئهم خوښه ويستيه، خوښه ويستيه كى نه گوژه. «ئه وانهى هى خوى بوون له جيهاندا خوښى دهويستن، هه تا ئه وپه رى خوښويستن» (يوحه نا ۱۳: ۱). «چياكان نامينن و گرده كان ده هه ژين، به لام خوښه ويستى نه گوژى من بو تو دميينئت و په يمانى ئاشتم ناهه ژئت» (ئيشايا ۵۴: ۱۰). ئه مه ئه وه به لئنه يه كه به هوپه وه خوښه ويستى كاره كهى له روه دا ده ست پئى ده كات: «وازت لئ ناهينم هه تا ئه وه ئه نجام نه دم كه پيم فهرموويت» (په يدا بوون ۲۸: ۱۵). تاوان و گه نده لئى و گوناوه كانى ئيمه ده بيته هوكارى دلته نگى خوښه ويستى مه سيح، وه زور كات ترس و گوماهان بو دهروست ده كات، به لام ئه مه ده بيته بيته مايهى هانداهان تاكو زياتر خوښان به مه سيحه وه په يوه ست بكه ين. بوچى بهم جوړه يه؟ ناتوانيت جگه له مه هوكارى كى ديكه باس بكه ين: «هه روه ك چوڻ باوك منى خوښويستوه، ئاوا ئيوهم خوښويستوه» (يوحه نا ۱۵: ۹).

ئيستا ده بيت برواينه كارى گه ريه كانى ئهم خوښه ويستيه مه زن و سهر سوپه پهنه ره. خوښه ويستى خودا هوكارى پالنه ر و پيوانه ر ريگانمان پيښه دات كه به هوپانه وه ده توانين

بەتەواوی بە مەسیحەو پەیووست بین.

ئەم خۆشەویستیە بە دنیایەو هۆکاری پالنه‌رمان پیدە بە خشیّت. تەنھا بپوانە و بیینه که چون ئەم خۆشەویستیە سەرھەلەدەدات و داوا دەکات و نوێژ دەکات. چاوت بپرە سەر شیو و شکیلێ خواپی، شکۆمەندی هەتا هەتایی، جوانی ئاسمانی و داواکاریە نەرمونیانە کهی خۆشەویستی لەخاچدار، کاتیک که دەستە بزمارکراوەکانی و آلادەکات و دەفەرمووت: «ئایا بە منەو پەیووست نایت؟ ئایا نایت و بە منەو پەیووست بیت؟» سەرنجت بەلای خۆشەویستی ئەزەلیدا رادەکیشیّت که لەوێو هاتوووە بۆ ئەوێ پەیدات بکات. سەرنجت بەلای خاچ و کاریگریەکانیدا رادەکیشیّت بۆ ئەوێ راستەقینەبوونی هەست و سۆزی بسەلمینیّت و رزگارت بکات. هەموو بەلینەکانت وەبیر دینیتهو، ئەگەر بیتو خۆت بەووەو پەیووست بکەیت و لە ئامیزی بگریت. لیت دەپرسیّت که ئاخۆ هەتا ئیستا که هاتوویی بۆ ئەوێ لەگەڵی نیشتهجێ بیت و تامی بەرە که تە کهی بکەیت، ئایا باش بووە بۆت. وە لەگەڵ دەسەلاتیکی خوداییەو، تیکەلبوون لەگەڵ نەرمونیاییەکی لەو شیوێ، که لەوانەیه که سیک پیی وایت گوئی لە دەنگی دەروونی بوو، دەلیت: «ئەی پوچ، هەر وەک چون باوک منی خۆشویستوو، ئاوا ئیووم خۆشویستوو: لە خۆشەویستی مندا بئینەو». بئگومان تەنھا یەک وەلام بۆ داواکاریەکی لەم شیوێ هەیه: عیسی مەسیح پەروردار، من لیروم! لە ئیستا بەدواو خۆشەویستی تۆ دەبیته تاکە مائی پوچم؛ تەنھا لە خۆشەویستی تۆدا پەیووست دەبم.

خۆشەویستی عیسا تەنھا هۆکاری هاندانمان نییه، بەلکو پئوانە ی خۆسپاردمانە پیی تاکو پیوێ پەیووست بین. خۆشەویستی هەموو شتیکی دەبە خشیّت، بەلام داوای هەموو شتیکی دەکات. بەم جۆرە نییه لەبەر ئەوێ که ئیرەیی دەبات بەوێ که پیی بەخشیوین، بەلکو لەبەر ئەوێ که بەبێ ئەو ناتوانیّت بیته خاوەنمان و دەرومان پڕ بکات لە خوێ. لە خۆشەویستی باوک و کوردا بەو جۆرە بوو. لە خۆشەویستی عیسا بەرامبەر ئیمە بەو جۆرە بوو. لە کاتی چوونە ژوروو مان بۆ ئیو خۆشەویستی مەسیح تاکو لەویدا نیشتهجێ بین، دەبیّت بەو جۆرە بیت؛ خۆسپاردمان بەو خۆشەویستیە نایت هیچ پیوانەیه کی هەبیّت جگە لە خۆسپاردنی ئەو بە ئیمە. خۆزگە لەو تیبگەیشتباین که ئەو خۆشەویستیە کی بانگمان دەکات چ خۆشیەکی هەتا هەتایی و تەواوی بۆ ئیمە لەبەرچاوتو، وە ئەوێ که ئیمە لە پیانوی بەدەستھێنانیدا لە دەستی دەدەین، لەم ژیانەدا چەند قات وەر دەگرینەو! ئەو خۆشەویستیە که پانی و درێژی و بەرزی و قوولییەکی لەسەر ووی تیبگەیشتنی ئیمەوێ (ئەفەسۆس ۳: ۱۸-۱۹). ئەگەر تەنھا بەشیکی لە زاناریە کهی تیبگەیشتباین، هەموو

جوړه بیرکردنه و هیک سهارهت به قوربانیدان و خوښپاردن پپی دهړون، وه پړومان پر دهیټ له شانازی نه وهی که ټیمه بهم جوړه خوښویستراوین، وه شانازی ده کهین که ریگه مان پیدراوه بیین و بو هه تاهه تایه پیوهی په یوه ست بین.

وه نه گهر گومان دیسان نه م پرسپار بهیټته نیو میښکمانه وه: به لام ناخو ده کریت و ری تی ده چیت که من بو هه ته هه تایه به خوښه ویستیبه که یه وه په یوه ست بم؟ که واته بروانه بزانه که نه و جوړه خوښه ویستیبه چوون خوئی تاکه ریگه ی په یوه ست بوون به مه سیحه وه ده ست بهر ده کات: نه وه باوهره به و خوښه ویستیبه که وا ده کات بتوانین په یوه ست بین پیوهی. نه گهر نه م خوښه ویستیبه به و راده یه خوداییه، وه گهرموگوریبه کی له م چه شنه ی هیه، که واته به دلنیا ییه وه ده توانم متمانه ی نه وهی پی بکه م که له ژیر ده سه لاتی خویدا بهیټته وه. به دلنیا ییه وه گونا هباری و تاوانه کانی من نابنه ریگر له به رده م خوښه ویستیبه کی له م جوړه. نه گهر نه م خوښه ویستیبه خودایه، ده سه لاتی نه زه لی و هه تاهه تایه هیه، نه وا بیگومان مافی نه وم هیه که پی م وایټ له لاوازیه کانی من به هیتره و وه به ده ست و بازووی به هیتره وه من له نامیز ده گریټ و ریگه نادات چیت پریشان بم. ده بینم که چوون نه مه تاکه شته که خودا داوام لی ده کات. مه سیح که هیز و خواستی نازادی هه لباردنی پی به خشیوم، هه رگیز فشارم بو ناهیټیت و وا ناکات به زور نه م به ره که ته قبول بکه م، وه چاوه ری نه وه ده کات که به خواستی خو م په زامه ندی ده ربیرم. وه نیشانه ی نه م په زامه ندیبه که عیسا هیه تی، نه وه یه که له میهره بانیه خویدا باوه پمان پی ده به خشیټ - باوه ریک که به هویه وه گونا هبار خوئی فریده دات نیو باوه شی خوښه ویستیبه وه بو نه وهی رزگاری بیټ، وه لاوازه کان متمانه به وه ده که ن که به هیتره ده بن. به راستی خوښه ویستیبه کی نه زه لی نایابه! نه م نه و خوښه ویستیبه یه که باوک کوره کی پی خوښویست! نه و خوښه ویستیبه ی که کوره که ټیمه ی پی خوښویست!

نه ی رزگارگه ری پر له خوښه ویستی، من ده توانم متمانه ت پیبکه م. تکایه په یوه ست بکه به خو ته وه و ریگه مه ده لیت جودا بیمه وه.

به‌شی بیست و سییه‌م

په‌یوه‌ست بن، وه‌ک په‌یوه‌ستبوونی مه‌سیح به‌باوکه‌وه

«هه‌روه‌ک چۆن باوک منی خۆشویستووه، ئاوا ئیوه‌م خۆشویستووه، جا به خۆشه‌ویستییه‌که‌مه‌وه په‌یوه‌ست بن. ئه‌گه‌ر ئیوه‌ کار به‌راسپارده‌کانم ده‌که‌ن، به‌خۆشه‌ویستییه‌که‌مه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بن، هه‌روه‌ک من کارم به‌راسپارده‌کانی باوکم کردوو و به‌خۆشه‌ویستییه‌که‌یه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بم.» (یۆحه‌نا ۱۵: ۹، ۱۰)

مه‌سیح قوتابییه‌کانی فیر کرد که په‌یوه‌ستبوون به‌وه‌وه وانه په‌یوه‌ستبوون به‌خۆشه‌ویستی ئه‌وه‌وه. کاتی ئازارچه‌شته‌که‌ی نزیکه و چیت ناتوانیت قسه‌یان له‌گه‌ڵ بکات. بیگومان پرسیاریکی زۆریان هه‌بووه که ده‌رباره‌ی خۆشه‌ویستی و په‌یوه‌ستبوونیان به‌وه‌وه لێی بپرسن. ئه‌وه‌ هه‌له‌سه‌تیت به‌ئه‌نجامدانی کاریک و خۆزگه‌که‌یان به‌دی دینیت، وه‌ ژيانی خۆی پێیان ده‌به‌خشیت که باشترین جۆری ده‌رپرینه‌ فه‌رمانه‌که‌یه‌تی. وه‌کو نمونه و یاسای په‌یوه‌ستبوون به‌خۆشه‌ویستی مه‌سیح، ده‌بوا ته‌ماشای په‌یوه‌ستبوونی مه‌سیح به‌خۆشه‌ویستی باوک بکه‌ن. له‌به‌ر رۆشنایی یه‌کبوونی عیسا له‌گه‌ڵ باوک، یه‌کبوونیان له‌گه‌ڵ عیسا روون و ئاشکرا ده‌بیت. ژيانی ئه‌وه‌ له‌گه‌ڵ باوک یاسای ژيانی ئه‌وانه له‌گه‌ڵ عیسا. ئه‌م بیروبوچوونه‌ به‌پارده‌یه‌ک به‌رزه که باوه‌رکردن پێی ئاسان نییه، به‌لام هاوکات ئه‌وه‌نده روون و ئاشکرایه که ناتوانین پشتگوێی بکه‌ین. مه‌گه‌ر له (یۆحه‌نا ۶: ۵۷) نه‌نووسراوه: «وه‌ک باوکی زیندوو ناردووومی، منیش به‌و باوکه‌ زیندووم، ئاواش ئه‌وه‌ی له‌جسته‌ی من بخوات به‌هۆی منه‌وه ده‌ژیت؟» هه‌روه‌ها پرگارکه‌ر به‌تایه‌تی نوێژ ده‌کات تاكو «بینه‌یه‌ک، وه‌ک چۆن ئیمه‌ یه‌کین. من له‌واندام و تو له‌ منداي» (یۆحه‌نا ۱۷: ۲۲-۲۳). یه‌کبوونی پر له‌پیرۆزی نیوان باوک و کور و ژيانی باوک له‌مه‌سیحدا تاکه یاسای بیروبوچوون و چاوه‌روانییه‌کانی ئیمه‌یه‌ سه‌باره‌ت به‌ ژيان و په‌یوه‌ستبوون به‌مه‌سیحه‌وه.

یه‌که‌م جار بیر له‌بنچینه‌ی ئه‌وه‌ ژيانه‌ی مه‌سیح له‌باوکدا بکه‌وه. ئه‌وان یه‌ک بوون - یه‌ک ژيان و یه‌ک خۆشه‌ویستی. ریشه‌ی په‌یوه‌ستبوونی به‌باوکه‌وه ده‌گه‌رێته‌وه‌ بو ئه‌وه. له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ی کاتیک عیسا له‌سه‌ر زه‌وی بوو، ده‌یزانی له‌گه‌ڵ باوک یه‌که، وه‌ ژيانی باوکی ئاسمانی هه‌یه، وه‌ خۆشه‌ویستی باوکیشی له‌سه‌ره. به‌بێ ئه‌م زانیارییه، په‌یوه‌ستبوونی عیسا به‌باوک و خۆشه‌ویستی باوکه‌وه هه‌تا پارده‌یه‌کی زۆر مه‌حال ده‌بوو. به‌هه‌مان شیوه، ئیمه‌ش به‌هۆی ئه‌م زانیارییه‌وه‌یه که ده‌توانین به‌مه‌سیح و خۆشه‌ویستییه‌که‌یه‌وه په‌یوه‌ست بین. بزانه که تو

له گه‌ل مه‌سیحدا یه‌کیت - سروشتان بووه‌ته یه‌ک. عیسا له ریگه‌ی له‌دایکبوونی مرؤفانه‌وه، بوو به مرؤف و سروشتی تو‌گرته خو‌بو ئه‌وه‌ی له‌گه‌ل تو‌بیته یه‌ک. تو‌ش له ریگه‌ی له‌دایکبوونه‌وه‌ی نوپوه له‌گه‌ل ئه‌و بوویته یه‌ک و بوویته هاوبه‌شی سروشته خوداییه‌که‌ی. په‌یوه‌ندی نیوان تو و عیسا وه‌کو په‌یوه‌ندی ئه‌و و باوک راست و نزیکه - که په‌یوه‌ندی ژبانی خوداییه. یه‌کبوونی تو و عیسا وه‌کو یه‌کبوونی باوک و عیسا نزیک و گهرموگوره.

ئه‌مه‌ چهنده یه‌کبوونی ژبانی خودایی له‌خو‌ده‌گریت، به‌هه‌مان ئه‌ندازه‌خو‌شه‌ویستییه‌کی ئه‌زه‌لی و هه‌تاهه‌تاییه. عیسا خو‌ی کرد به‌ئومونه‌بو‌مان تا‌کو بتوانین هه‌سانه‌وه و خو‌شی و شادیمان بدو‌زینه‌وه. تو له‌گه‌ل مه‌سیحدا یه‌کی: خو‌ت له‌مه‌سیح نزیک بکه‌وه بو‌ئوه‌ی خو‌شی بو‌ی؛ با‌دل و چاوت به‌رووی ئه‌و خو‌شه‌ویستییه‌دا بکریته‌وه که له‌هه‌موو لایه‌که‌وه به‌ره‌و رپوت هه‌ل‌دیت. به‌خو‌شه‌ویستی مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست به‌.

هه‌روه‌ها بیر له‌شکل و شیوه‌ی ئه‌و په‌یوه‌ستبوونه به‌باوک و خو‌شه‌ویستییه‌که‌ی وه‌ بکه‌وه که ده‌ییت بیته یاسای ژبان: «من کارم به‌راسپارده‌کانی باوکم کردوه و به‌خو‌شه‌ویستییه‌که‌ی وه‌ په‌یوه‌ست ده‌بم» (یوحنا ۱۵: ۱۰). ژبانی عیسا ژبانیکی ملکه‌چ و گوپراه‌لی هه‌بوو، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا به‌ره‌که‌تدار و پیروژ بوو. ئیمه سروشتیکی ئه‌وه‌نده خو‌په‌رستان هه‌یه که بیروکه‌ی گوپراه‌لی و ملکه‌چبوون، شه‌رمه‌زاری و کوپله‌یی به‌می‌شکماندا دنییت؛ به‌لام ئه‌و ژبانه‌پر له‌خو‌شه‌ویستییه‌ی که عیسا نیشانی داین، که بانگه‌پشتان ده‌کات بو‌ئوه‌ی وه‌کو ئه‌و بژین، له‌راستیدا گوپراه‌لی و ملکه‌چبوون نه‌ینی به‌ره‌که‌ت و پیروزییه‌کی زور زوره. کوری خودا له‌وه‌ناترسیت که هه‌موو شتیکی له‌ده‌ست بدات کاتیک ده‌ییه‌خشیت به‌خودا، چونکه ده‌زانیت باوکی ئاسمانی خو‌شی ده‌ویت و هه‌موو شتیکی له‌قازانجی کوره‌که‌دا ده‌ویت. عیسا ده‌زانیت که گوپراه‌لبوونی ئه‌و به‌رامبه‌ر خودا چهنده ته‌واوه، به‌هه‌مان ئه‌ندازه‌ش به‌شکردنی ئه‌و شتانه‌ی که هی باوکه ته‌واوه. بو‌یه ده‌فه‌رمو‌یت: «کوره‌که ناتوانیت له‌خو‌به‌وه هیچ شتیک بکات ئه‌وه نه‌ییت که ده‌ییبیت باوک ده‌یکات، چونکه هه‌رچی باوک ده‌یکات، کوره‌که‌ش ده‌یکات. باوک کوری خو‌ی خو‌شده‌ویت و هه‌موو ئه‌وه‌ی پیشان ده‌دات که ده‌یکات، کاری له‌مانه‌ش مه‌زنتری پیشان ده‌دات، تا‌کو سه‌رسام بن» (یوحنا ۵: ۱۹-۲۰).

ئه‌و باوه‌رداره‌ی که وه‌کو ئومونه ژبان مه‌سیح و ئه‌و به‌لینه‌ده‌خو‌نییت که ده‌فه‌رمو‌یت «به‌بی من ناتوانن هیچ شتیک بکه‌ن» (یوحنا ۱۵: ۵)، پی‌ش‌په‌وی ئه‌م ده‌قه‌یه: «ده‌توانم له‌ریگه‌ی مه‌سیحه‌وه هه‌موو کاریک بکه‌م، ئه‌وه‌ی به‌هی‌زم ده‌کات» (فیلیپی ۴: ۱۳). فیری ئه‌وه ده‌بین که له‌لاوازیدا شکودار بین، له‌سه‌ختی و ناخو‌شی له‌پیناوه‌سیحدا

دلخۆش بین، چونکه «هەر کاتیک لاواز بم، ئەوا بهیژم» (دووم کۆرنسۆس ۱۲: ۱۰). پۆلس نێردراو بهیچوانه‌ی زۆریک له باوه‌پدارانه‌وه ده‌پرواته‌وه و دیوی لاوازی و سه‌ختی و ناخۆشییه‌کانه‌وه. زۆربه‌ی باوه‌پداران به زه‌حمه‌ت‌وه و بارودۆخه‌یان به‌لاوه‌په‌سهنده‌که‌ تێدیاین، له‌ کاتیکدا پۆلس زۆر له‌وه‌ زیاتر ده‌بینیت؛ ئەو له‌ عیساوه‌ فی‌ری ئەوه‌ بووه‌ که‌ له‌نیو‌ژیانی خۆشه‌ویستی خوداییدا خالی‌کردنه‌وه‌ی خود و قوربانیکردنی ویست و خواستمان د‌ن‌بای‌ترین‌ریگه‌ن که‌ ده‌ییت هه‌موومان خۆزگه‌ی پ‌ی‌ بخوازین. پشتبه‌ستن، ملکه‌ج‌بوون، وه‌ خۆ‌قوربانیکردن وه‌ک‌ چۆن بۆ عیسا‌ریگای‌ ژیان‌ بوو، به‌ هه‌مان‌ ش‌پ‌وه‌ بۆ شوینکه‌وتووانی مه‌سیح‌یش‌ ریگه‌ی‌ ژیان‌ه‌. وه‌ک‌ چۆن عیسا‌ له‌گه‌ڵ باوک‌ ژیان‌ و پ‌ی‌وه‌ی‌ په‌یوه‌ست‌ بوو، به‌ هه‌مان‌ ش‌پ‌وه‌ باوه‌پ‌داریش‌ به‌هۆی‌ مه‌سیحه‌وه‌ ده‌ژی‌ و به‌وه‌وه‌ په‌یوه‌ست‌ ده‌ییت‌.

بیر له‌ شکۆمهن‌دی ئەم‌ ژیان‌ه‌ی‌ مه‌سیح‌ له‌ خۆشه‌ویستی باوک‌دا بکه‌وه‌. له‌به‌ر ئەوه‌ی‌ به‌ته‌واوی‌ خۆی‌ به‌ خواست‌ و شکۆی‌ باوکی‌ ئاسمانی‌ سپارد، باوک‌ تاجی‌ شکۆ و‌ ری‌زی‌ له‌سه‌ر‌ نا. باوکی‌ ئاسمانی‌ رایگه‌یان‌د‌ که‌ عیسا‌ تاکه‌ نوین‌ه‌ر و بریکاری‌ ئەوه‌؛ کردی‌ به‌ هاوبه‌شی‌ هی‌ز و ده‌سه‌لاتی‌ خۆی‌؛ به‌رزی‌ کرده‌وه‌ بۆ ئەوه‌ی‌ وه‌کو‌ خۆی‌ له‌سه‌ر‌ ته‌ختی‌ پاشایه‌تیدا دابنیش‌یت‌. بۆیه‌، هه‌رکه‌سیک‌ په‌یوه‌ست‌ ی‌یت‌ به‌ خۆشه‌ویستی مه‌سیحه‌وه‌، هه‌موو ئەو‌ ش‌تان‌ه‌ به‌ده‌ست‌د‌ی‌یت‌. ئەگه‌ر مه‌سیح‌ بین‌یت‌ ئیمه‌ ئاماده‌ین‌ هه‌موو ش‌تی‌کمان‌ به‌ خۆشه‌ویستی‌ ئەو‌ بس‌پ‌رین‌، وه‌ چ‌یت‌ر خواست‌ و ری‌زی‌ خۆمان‌ به‌لاوه‌ گ‌رنگ‌ نه‌ییت‌، وه‌ ئەگه‌ر له‌ هه‌موو ش‌تی‌کدا په‌یوه‌ست‌بوون و پشتبه‌ستمان‌ به‌و دووپات‌ بکه‌ینه‌وه‌، هه‌روه‌ها ئەگه‌ر رازی‌ بین‌ به‌وه‌ی‌ که‌ هی‌چ‌ ژیان‌تی‌کمان‌ نه‌ییت‌ جگه‌ له‌و‌ ژیان‌ه‌ی‌ که‌ به‌هۆی‌ ئەوه‌وه‌ هه‌مانه‌، ئەوا ئەو‌یش‌ ئەو‌ کاره‌مان‌ بۆ ده‌کات‌ که‌ باوک‌ له‌گه‌ڵ ئەو‌ کردی‌. شکۆی‌ خۆی‌ د‌ی‌ن‌یت‌ه‌ سه‌رمان: کاتیک‌ ناوی‌ عیسا‌ی‌ مه‌سیح‌ی‌ په‌روه‌ر‌دگارمان‌ له‌ ئیمه‌دا شکۆدار ده‌ییت‌، ئیمه‌ش‌ له‌ودا شکۆدار ده‌بین‌ (دووم‌ سالۆنیک‌ی‌ ۱: ۱۲).

ئەو‌ کاته‌ عیسا‌ ئیمه‌ به‌ نوین‌ه‌ر و بریکاری‌ راسته‌قینه‌ و به‌هادار ده‌زات‌یت‌؛ هی‌زی‌ خۆیمان‌ پ‌ی‌ ده‌به‌خش‌یت‌؛ ده‌مانه‌ی‌ت‌ته‌ ن‌ی‌و‌ بازنه‌ی‌ راویژ‌کاره‌کانیه‌وه‌ کاتیک‌ که‌ ریگه‌مان‌ پ‌ی‌ ده‌دات‌ کاریگه‌رمان‌ له‌سه‌ر‌ حوکمی‌ کل‌یسا‌ و جیهان‌ هه‌ییت‌؛ ده‌مان‌کاته‌ ئامرازی‌ ده‌سه‌لات‌ و کاریگه‌ری‌ خۆی‌ له‌سه‌ر‌ مروّقه‌کان. رۆحی‌ عیسا‌ جگه‌ له‌مه‌ شوپ‌ن‌یک‌ی‌ دیکه‌ی‌ ن‌ی‌شته‌ج‌ی‌بوون‌ قبول‌ ناکات‌، وه‌ به‌دوای‌ هی‌چ‌ ئامرازی‌کی‌ دیکه‌دا ناگه‌ر‌یت‌ بۆ ئەوه‌ی‌ کاره‌ خوداییه‌که‌ی‌ ئەنجام‌ بدات‌. چ‌ ژیان‌تی‌کی‌ پ‌ر‌ له‌ خۆشه‌ویستی‌ به‌ره‌که‌ت‌دار‌ چاوه‌ر‌پ‌ی‌ ئەو‌ که‌سه‌ ده‌کات‌ که‌ به‌ خۆشه‌ویستی‌ مه‌سیحه‌وه‌ په‌یوه‌ست‌ ده‌ییت‌، وه‌ک‌ چۆن‌ عیسا‌ په‌یوه‌ست‌ ده‌ییت‌ به‌ خۆشه‌ویستی‌ باوکیه‌وه‌!

په یوه ندى عيسا له گه ل باوك بخوینه و بریار بده كه په یوه ندى توش له گه ل عيسا به و جوړه بیت. ژيانى عيسا له گه ل باوكيدا چنده به ره كه تدار و مه زن و شكودار بوو، ژيانى توش له گه ل عيسا ده كړیت به هه مان شیوه به بیت! با هم راستیبه، له ریگه ی باوه پوه و به پیی پړوحی پیرۆز، هه موو توخمیكى ترس كه په یوه ستبون به مه سیح به كوول و بار ده زانیت له ناووبات. له ژیر پړوشنایى ژيانى عيسا له باوكدا، با له ئیستا به ولاره به هسانه و به كى ته واوه له گه لى یه ك بگریت، وه بیته كانیه كى سه رپژ له خوشى و هیز و توانا. په یوه ستبون له خوشه وستی عيسا - هیزی رزگار بونى له پاده به ده ری، پاراستنى، خو شه وستیبه ته واوه كه ی - هه رگیز ناكړیت كاریك بیت كه ئیمه بتوانین نه جامى بده بن؛ ده بیت له گه ل ئیمه بیت وه ك چون له گه ل نه و بوو، كه ده ره نجامى نه و ژيانه به كه له ده رو وماندايه.

نه وه ی كه پیوسته بیکه ین ته رخانكردنى كاته بو خویندنى وینه ی خودایى هم ژيانى خو شه وستیبه كه به یه كبون له گه ل مه سیح خراوه ته به رده ممان. ده بیت له به رده م خودا بیده نگ بین، پروانینه ژيانى مه سیح له باوكدا هه تا نه و كاته ی پروناكى له ئاسمانه وه دپته سه ری، وه گویمان له ده نگی عيسا ده بیت به نه رمى نه و فیركردنانه مان به گویدا بدات كه به قوتاییه كانی فه رموو. نه ی پړوح، هیمن به و گو بگره؛ با هه موو بیروبو چوونیک بیده نگ بكریت تاكو گویت له مه سیح بیت كه ده فه رمویت: «رولله گیان، خوشم ده یی، وه ك چون باوك منى خوش ده ویت. به خو شه وستی منه وه په یوه ست به، نه وه تا ته نانه ت من به خو شه وستی باوكه وه په یوه ست ده بم. ژيانى تو له سه ر زه وى به یه كبون له گه ل من ده بیت كاردانه وه ی ژيانى من له گه ل باوك بیت».

وه نه گه ر هم بوچوونه هاته نیو میشكته وه: به دلناییه وه نه مه زور له وه به رزتر و باشتره كه بو من بییت، نایا به راستى شتى وا ده بیت؟ ده بیت نه وه ت له بیر بیت كه گه وره یی نه م شانازیبه له گه ل گه وره یی نه و شته دا ده گونچیت كه له به رچاو عيسایه. مه سیح وینه ی خودای باوك بوو له سه ر زه وى. عيسا ده یتوانى نه مه بیت، چونكه یه كبوونیکى ته واو و گف توگو و یتگه یشتیكى ته واو له نیوان نه و باوك هه بوو. عيسا ده یتوانى وینه و ناشكرا كردنى باوك بیت، چونكه باوك خو شى ده ویت، وه عيسا له و خو شه وستیبه دا ژیا. باوه پرداران وینه و ناشكرانى عيسای مه سیح له سه ر زه وى. نه وان ده توانن نه وه بن، كاتیک كه یه كبوونیکى ته واو له ئارادا بیت؛ به م یه كبوونه جیهان ده زانیت كه عيسا باوه پرداره كانی خو شه ده ویت. نه وان نوینه رى عيسان، نه وان وینه ی عيسا بو جیهان و به جیهان ده لین كه عيسا به خو شه وستیبه ك نه وانى خو شه ده ویت كه هه موو نه وه ی هه یه تی ده یبه خشیت.

ئەى پەوەرەدگار، خۆشەوېستىيى خۆتەمان نېشان بەدە. يارمەتېمان بەدە كە لەگەل ھەموو پېرۆزكراواندا ئەو خۆشەوېستىيە بناسىن كە سەرووى تېگەيشتنەوہيە. پەروەردگار، لە پېگەى ژيانى پېرۆزى خۆتەوہ، نېشانمان بەدە كە پەيوەستبوون بە خۆشەوېستىيى تۆوہ چۆنە. با ئەو دېمەنە وامان لى بكات بەلامانەوہ مەحال بىت كە تەنانەت بۆ يەك كاترەمېرىش شوين ژيانىكى دېكە بكەوين جگە لەو ژيانەى كە تېيدا پەيوەست دەبين بە خۆشەوېستىيى مەزنىي تۆوہ.

به شی بیست و چواره م

گوپرایه لبوونی فه رمانه کانی

«ئه گهر ئیوه کار به راسپارده کانم بکهن، به خو شه ویستییه که مه وه په یوه ست ده بن، ههروه ک من کارم به راسپارده کانی باو کم کردوو ه به خو شه ویستییه که یه وه په یوه ست ده بم.» (یو حه نا ۱۵: ۱۰)

چه نده به جوانی لیره دا پیمان گوتراوه که کاری باش ده بیست ژبانی باوه پردار داگیر بکات! مه سیح که کوری خو شه ویستی خودا بوو په یوه ست بوو به خو شه ویستی باوکیه وه. راسپارده کانی باوکی جیبه جی کرد، بویه به خو شه ویستییه که یه وه په یوه ست بوو. که واته باوه پردار، به بی ئه وه ی هیچ کاریک ئه نجام بدات، مه سیح وهرده گریت و له گه لی یه ک ده گریت؛ راسپارده کانی جیبه جی ده کات و پییه وه په یوه ست ده بیست. کاتیک گوناهاپریک ده یه ویت له پریگای کار و کرده وه وه خو ی بو هاتن بو لای مه سیح ناماده بکات، ده نگی مرگینی مه سیح ده فهرمویت: «به ئیش و کار نییه». به لام کاتیک به مه سیحه وه په یوه ست ده بیست، نابیت جه سته «به ئیش و کار نییه» بو سوود و قازانجی خو ی به کار بهی نیست، به لکو له و کاته دا ئینجیلی مه سیح ده ننگ به رز ده کاته وه و ده فهرمویت: «به یه کبو وغان له گه ل عیسای مه سیح ده بینه به دیه پتراویک بو کاری چاکه» (ئه فه سو س ۲: ۹-۱۰). ئه و باوه پرداره ی که له گه ل مه سیحدا یه کی نه گرتوو، ئیش و کار گه وره ترین له مپهر و پریگریه له به رده م یه کبوونی له گه ل عیسای رزگار که ردا. وه ئه و باوه پرداره ی که له گه ل مه سیحدا یه کی گرتوو، ئیش و کار مایه ی هیز و به ره که ته بو ی، چونکه به ئیش و کاره کانی باوه ر ته واو ده بیست (یا قوب ۲: ۲۲)، یه کبوون له گه ل مه سیح چه سپاو ده بیست، وه روچ و ده روون جیگر ده بیست و زیاتر له خو شه ویستی یه زداندا ره گ و ریشه داده کوتیت. «ئه وه ی منی خو شبو ی کار به وته کانم ده کات، باو کیشم خو شی ده ویت» (یو حه نا ۱۴: ۲۳). «ئه گهر کار به راسپارده کانم بکهن، به خو شه ویستییه که مه وه په یوه ست ده بن.»

به ئسانی ده توانین له په یوه ندی نیوان جیبه جیکردنی راسپارده کان و په یوه ستبوون به خو شه ویستی مه سیحه وه تیبگه یین. یه کبو وغان له گه ل عیسای مه سیح باه تیکی هزری نییه یا خود په یوه ندی به هه ست و سو زوه نییه، به لکو یه کبو و نیکی راسته قینه و گرنگی دل و ژبانه. رو حی پیرو ز هه ست و ئاره زوو ه کان و ژبانی پیروزی عیسا ده خاته ده خاته ئیو ناخ و ده رو ومانه وه. باوه پردار بانگ کراوه که وه کو عیسا بیر بکاته وه، وه کو ئه وه هه ست به شته کان بکات و خواستی وه کو ئه و بیست. باوه پرداریکی له و چه شنه ئاره زوو ی ئه وه ده کات

که نه ته‌نھا به‌شداری له نیعمه‌ته‌که بکات، به‌لکو به‌شداری له پیروزیی په‌روه‌ردگاریشیدا بکات؛ یان ئه‌و پیروزییه‌وه‌کو سه‌رچاوه‌ی جوانیی نیعمه‌ت ده‌بینیت. ئه‌زموونکردن و تاقیکردنه‌وه‌ی ژيانی عیسا واته‌ پزگاربوون له ژيانی خوټ؛ خواست و ویستی عیسا بو ټیمه‌ تاکه‌ پزگارییه‌ له‌ کویلایه‌تی خواست و ویستی خوټ.

بو باوه‌رداریکی ئاسایی، جیاوازییه‌کی گه‌وره‌هه‌یه‌ له‌نیوان به‌لین و پاسپارده‌کانی کتیبی پیروژدا. به‌لینه‌کان ده‌رخه‌ر و ئاشکراکه‌ری خوښه‌ویستی خودان، وه‌وا ده‌که‌ن ئه‌زموونتیکی قوولتر و زیاترت له‌ ژيانی خوداییدا هه‌بیت؛ وه‌ یارمه‌تیده‌ریکی پیروژن که‌وا ده‌که‌ن په‌یوه‌ندییه‌کی قوولتر و نزیکترت له‌گه‌ل په‌وه‌ردگار هه‌بیت. سازگاری خواست و ویستی ټیمه‌ له‌گه‌ل هی‌مه‌سیح یه‌کیک له‌ توخمه‌ بنه‌ره‌تیه‌کانی په‌یوه‌ندی و هاوه‌لیمان له‌گه‌لی. خواست و ویستی به‌شی سه‌ره‌کییه‌ له‌ لای خودا و له‌ لای ټیمه‌ی مروفتیش. ویستی خودا ئه‌و هیزه‌یه‌ که‌ حوکم به‌سه‌ر په‌وشت و ئاکاردا ده‌دات هه‌روه‌ها جیهانی سروشتی به‌په‌یوه‌ ده‌بات.

چون ده‌توانین په‌یوه‌ندی و هاوه‌لیمان له‌گه‌ل عیسا‌ی مه‌سیحدا هه‌بیت ئه‌گه‌ر بیتو به‌ ویست و خواسته‌کانی دلخوښ و شاد نه‌بین؟ بنگومان ئه‌گه‌ر پزگاربوون بو گونا‌ه‌بار هیچ شتیک نه‌جیت جگه‌ له‌ ئاسووده‌یی که‌سی، ئه‌وا ده‌کریت له‌ ویستی خودا بترسیت یان پشتگوټی بخت. به‌لام هه‌رکه‌ کتیبی پیروژ پوچی پیروژ واتای راسته‌قینه‌ی پزگاربوونی بو پوون ده‌کاته‌وه‌ - دووباره‌ دروستکردنی په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل خودا و یه‌کبوون له‌گه‌لی - درک به‌وه‌ ده‌کات که‌ یاسایه‌ک به‌ ئه‌ندازه‌ی ئه‌مه‌ سروشتی و جوان نییه‌: پاراستن و جیبه‌جیکردنی پاسپارده‌ و داواکارییه‌کانی مه‌سیح پزگاری په‌یوه‌ستبوونه‌ به‌ خوښه‌ویستی مه‌سیحه‌وه‌. پوچ و ده‌روونی ده‌زانیټ و هاوړا ده‌بیت له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ ده‌بیت به‌ته‌واوی پشت به‌ پاسپارده‌ و فه‌رمانه‌کانی عیسا به‌سیت.

شتیکی دیکه‌ هه‌یه‌ که‌ به‌رچاوپروونییه‌کی زیاتر به‌ گونا‌ه‌باره‌که‌ ده‌به‌خشیت و وا ده‌کات باشتر ئه‌م راستییه‌ قبول بکات. ئه‌و شته‌ ئه‌مه‌یه‌: به‌ هیچ ریگه‌یه‌کی دیکه‌ مه‌سیح به‌ خوښه‌ویستی خوداوه‌ په‌یوه‌ست نه‌ده‌بوو. گوپرایه‌لیی راستییه‌کی حاشاه‌لنه‌گر بوو ئه‌و کاته‌ی که‌ عیسا له‌سه‌ر زه‌وی ده‌ژیا. ئه‌و هیزه‌ خراب و تاریکییه‌ی که‌ وای کرد مروفت له‌ خودا هه‌ل‌بگه‌رپته‌وه‌، هه‌ول‌ی دا عیسا‌ی تووسی داوی خوټی بکات. عیسا بو ئه‌وه‌ی بتوانیت خوښی و ئاره‌زوه‌کانی ئه‌و هیزه‌ رت بکاته‌وه‌، ده‌بوا نویژی بکردبا و پوژووی بگرتبا. عیسا ئازاری چه‌شت و تاقی کرایه‌وه‌. عیسا به‌روونی باسی ئه‌نجامه‌دانی ویست و خواستی خوټی کردووه‌. ئه‌مه‌ ئه‌و خوښه‌ده‌سته‌وه‌دانه‌ بوو که‌ ده‌بوا به‌رده‌وام ئه‌نجامی بدا. عیسا

ئەنجامدانی پاسباردە و داواکارییەکی باوکی ئاسمانی کردبوو و پێشینی ئە ژایانی خۆی، بۆیە لە خۆشەویستی باوکیدا نیشتهجێ و پەییوەست بوو. عیسا بەروونی دەفەرمویت: «لە خۆمەو هەچ ناکەم، بەلکو بەو جوۆرە قسە دەکەم کە باوک فیری کردوو. ئەوێی ناردووێی لەگەڵمدا و بە تەنھا بەجی نەهیشتوو، چونکە هەمیشە ئەو دەکەم کە جی پەزەماندی ئەو» (یوحنەنا ۸: ۲۸-۲۹). بەم شیۆهێ تاکە رینگە ژایانی پەر لە بەرەکەتی لەسەر زەوی و لەنیو خۆشەویستی ئاسماندا بوو و لا کردین؛ وە کاتیک میۆه کەمان پوخی خۆی دەنیرتە نیو لقه کانهو، پاراستن و جیبه جیکردنی فەرمانەکانی عیسا نیشانەییەکی دلناییکەرەوێی ئەو ژیانەییە کە عیسا دەییەخشیت.

باوەرداری ئازیز، ئەگەر پەییوەست بیت بە مەسیحەو، ئەوا دەبیت فەرمان و پاسباردەکانی جیبه جێ بکەیت. با فەرمانەکانی لە دلتەو نزیك بیت و بەلاتەو خۆشەویست بیت. بەو پازی مەبە کە تەنھا لەنیو کتییی پیرۆزدا بیت، بەلکو لە رینگەیی خویندنی ورد و پامان و نوێژەو، بە قبولکردنیکێ پەر لە خۆشەویستی و رینماییی پوخی پیرۆزەو، با ئەو فەرمان و پاسباردانە لە ژایانی پوژنەتدا رەنگ بداتەو. تەنھا بە زانینی فەرمانەکان پازی مەبە، کە هەندیکیان بەلای باوەردارانەو جیگەیی پەسەندە و هەندیکیی دیکەشیان پشتگوێ دەخرین. بیگومان لەگەڵ ئەو پەیمانە نووییە کە هەیی، ناتەویت لە پشت پیرۆزکراوانی پەیمانە کۆنەو بیت کە بە گەرموگورییەو دەلین: «لەبەر ئەوێی هەموو رینماییی کانت بە راست دەزانم، رقم لە هەموو رینگایەکی خوارە» (زەبوورەکان ۱۱۹: ۱۲۸). دلنیا بە لەوێی هیشتا لە زوړیک لە ویست و خواستەکانی پەروەردگارت تیناگەیت.

ئەو نوێژە بکە بە هی خۆت و باوەردارانی دیکەش کە پۆلس بوو باوەردارانی کۆلۆسی دەکات: «داوا لە خودا دەکەین کە لە رینگای هەموو دانایی و تیگەیشتنیکیی پوخییەو پەر بن لە زانینی خواستی ئەو» (کۆلۆسی ۱: ۹)؛ وە بە هەمان شیۆه «هەردەم لە نوێژەکانیدا لە پیناوتاندا تیدەکوشت، تاکو لە تەواویدا بچەسپین و تەواو دلنیا بن لە هەموو خواستی خودا» (کۆلۆسی ۴: ۱۲). بیرت بیت کە ئەمە یەکیکە لە گەورەترین توخمەکانی گەشەیی پوخی - بەرچاوپوونییەکی قوولترە سەبارەت بە ویستی خودا بوو ژایانت. بیت و نەبیت کە پیرۆزیی تەواو کۆتایی رینگایە؛ ئەو تازە سەرەتای ژایانیکیی پیرۆزی راستەقینەیی!

بیینە چوون پۆلس دواي ئەوێی کە بە باوەرداران دەلێت لەشیان وەک قوربانییەکی زیندوو پێشکەش بکەن، پیرۆز و پەسەندکراو لەلای خودا، کە پەرستنی هۆشمەندانەییانە (پۆما ۱: ۱۲)، دەستەجێ لە ئایەتی دواتردا دەلێت: «بە نوێکردنەوێی بیرتان بگورین، تاکو بە لیکدانەو بتوانن دەریبخەن خواستی خودا چییە، کە باش و پەسەندکراو و تەواو» (پۆما

۱۲: ۲). نوئیکردنه‌وه‌ی به‌رده‌وام له لایهن پۆحی پیرۆزه‌وه وات لێده‌کات کهم کهم وه‌کو مه‌سیح بیر بکه‌یته‌وه؛ ئینجا درک و بینینی پۆحی دێته‌ ئاراوه که غه‌ریزه‌یه‌کی پیرۆزه، که به هۆیه‌وه پۆح واتای راسپارده‌کانی ده‌زانیت و درک به‌وه ده‌کات که ده‌بیت له ژيانی پۆژانه‌دا جییه‌جیان بکات به‌ جوړیک که به‌لای باوه‌رداری راسته‌قینه‌وه په‌نهان و شاراوه بیت. با راسپارده و فه‌رمانه‌کانی عیسا به‌ قوولی له ده‌روونتدا نیشته‌جی بن؛ له دلتدا بیانشاره‌وه، ئینجا تامی به‌ره‌که‌ی ئه‌و که‌سه ده‌که‌یت که «ئاره‌زووی ئه‌و له فیکردنی یه‌زدانه، شه‌و و پۆژ له فیکردنه‌که‌ی ورد ده‌بیته‌وه» (زه‌بووره‌کان ۱: ۲). خۆشه‌ویستی راسپارده و فه‌رمانه‌کانی عیسا وه‌کو خۆراکی ئاسمانی له ده‌روونتدا ده‌توینتیه‌وه و تیکه‌ل به‌ زات و بوونتی ده‌کات. چیتر ئه‌و راسپاردانه وه‌کو یاسا له دژت به‌کارناهیتزین، به‌لکو به‌هیزه‌وه خواستت ده‌گوژیت بو ئه‌وه‌ی له‌گه‌ل داواکارییه‌کانی په‌روه‌ردگارتدا هاوساز بیت.

ئه‌و راسپاردانه به‌ گوپرایه‌لییه‌وه له ژیانندا په‌یره‌و بکه، به‌لین بده که ته‌نانه‌ت یه‌ک دانه گوناھیش له ژیانندا قبول نه‌که‌یت. «سویندم خواردوو و به‌جیی ده‌هینم، که ملکه‌چی حوکمه‌ راستودروسته‌کانت ده‌بم» (زه‌بووره‌کان ۱۹: ۱۰۶). به‌ گه‌موگورییه‌وه به‌رده‌وام به‌ له نوپژکردن بو ئه‌وه‌ی له خواست و ویستی یه‌زداندا ته‌واو بیت. داوای که‌شفکردن و دۆزینه‌وه‌ی گوناھه‌ نه‌پنیه‌کانی ژیانته‌ بکه - هه‌ر شتیک که له‌گه‌ل ویستی یه‌زداندا ناگونجیت. دلسۆزانه له‌و رووناکییه‌دا هه‌لسوکته‌ بکه که هه‌ته، وه ملکه‌چی هه‌موو فه‌رمانه‌کانی یه‌زدان به. کاتیک ئیسرائیل ئه‌و سوینده‌ی خوارد «هه‌موو ئه‌وه‌ی یه‌زدان فه‌رموویه‌تی ده‌یکه‌ین» (ده‌رچوون ۱۹: ۸)، هه‌موویان به‌ زوویی به‌لینه‌که‌یان شکاند. به‌لام په‌یمان و به‌لینه‌ نوییه‌که‌ نعه‌مه‌تی ئه‌وه‌مان پیده‌دات که به‌لینه‌که‌ بده‌ین و بیشیپاریزین (به‌رمیا ۳۱). وریای سه‌رپێچیکردن به، ته‌نانه‌ت له شتی پچووکیشدا. سه‌رپێچیکردن و پێژدانه‌مان گه‌نده‌ل ده‌کات، پۆحمان تاریک ده‌کات، وه وزه‌ی پۆحیمان ده‌کوژیت. بو‌یه، بو‌یه به‌ گوپرایه‌لیی ته‌واوه‌وه راسپارده‌کانی مه‌سیح جییه‌جی بکه؛ به‌ به‌وه سه‌ربازه‌ی که داوای هیچ ناکات جگه له فه‌رمانی ئه‌فسه‌ره‌که‌ی.

ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بو سائیک فه‌رمانه‌کان سه‌خت و ناخۆش دیار بن، ئه‌و که‌سه‌ت له‌بیر بیت که ئه‌و فه‌رمانانه‌ت پێ ده‌دات. ئه‌وانه راسپارده و فه‌رمانی ئه‌و که‌سه‌یه که خۆشی ده‌وی. هه‌مووی پر له خۆشه‌ویستی؛ له خۆشه‌ویستی ئه‌وه‌وه سه‌رچاوه ده‌گرن و به‌ره‌و خۆشه‌ویستی ئه‌وت ده‌بن. هه‌ر خۆبه‌ده‌سته‌وه‌دانیک بو جییه‌جیکردنی فه‌رمانه‌کانی، هه‌ر قوربانیدانیک بو پاراستن، به‌ره‌و یه‌کبوونیک قوولترت ده‌بات له‌گه‌ل خواست و خۆشه‌ویستی و پۆحی ئه‌و که‌سه‌ی رزگاری کردووی. ئه‌و چه‌ند قات پاداشته‌ی که له کتیبی

پیرۆزدا بە ئینی بەخشینی دراوه، دەبێتە هی توۆ - زیاتر پێ دەنێتە نێو خوشه‌ویستی
عیساوه، وه زیاتر له‌گه‌ڵ ژيانیدا یه‌ک ده‌گریت. ئه‌و کات فیری ئه‌وه ده‌بیت که بایه‌خ و
به‌هایه‌کی تایه‌ت بوۆ ئه‌م وشانه‌ی عیسا له‌به‌رچاو بگریت: «ئه‌گه‌ر ئیوه کار به‌ راسپارده‌کانم
بکه‌ن، به‌ خوشه‌ویستییه‌که‌مه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بن، هه‌روه‌ک من کارم به‌ راسپارده‌کانی
باوکم کردووه و به‌ خوشه‌ویستییه‌که‌یه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بم» (یۆحه‌نا ۱۵: ۱۰).

به‌شى بيست و پينجه‌م

بۆ ئه‌وه‌ى خۆشيت پر و ته‌واو بېت

«ئەم شتانەم پى گوتن تاكو خۆشى منتان تېدايېت و
خۆشيتان پر و ته‌واو بېت.» (يۆحنا ۱۵: ۱۱)

په‌يوه‌ستبوونى ته‌واو به‌ مەسيحه‌وه برىتبييه له‌ ژيانىكى ناياب و پر له‌ خۆشى و شادى. هه‌تا عيسا زياتر دەست به‌سەر رۆج و دەروونتدا بگرېت، دەروونت زياتر خۆشى په‌روه‌ردگارى پى دەگات. ئەو كاته، خۆشى و شادى عيسا، ئەو شادىيەى كه‌ له‌ ئاسمانه‌وه‌ سەرچاوه‌ ده‌گرېت، به‌ته‌واوى ده‌بېتە هى دەروونت، وه‌ بۆ هه‌تاهه‌تايه‌ ده‌بېت به‌شى تۆ. وه‌ك چۆن خۆشى و شادى له‌سەر زه‌وى په‌يوه‌ندى به‌ ميو و به‌ره‌مه‌كه‌يه‌وه‌ هه‌يه، به‌ هه‌مان شيوه‌، خۆشى و شادى خەسلەتتىكى بنه‌رتبييه‌ ژيانى باوه‌رداره‌ كه‌ به‌ته‌واوى په‌يوه‌ست ده‌بېت به‌ مەسيحه‌وه‌ كه‌ ميوئىكى ئاسمانىيه‌.

ئيمه‌ هه‌موومان به‌ها و نرخى خۆشى و شادى ده‌زانين. ته‌نها ئەو ده‌يسه‌لمىنېت كه‌ ئه‌وه‌ى كه‌ هه‌مانه‌ به‌راستى دل‌مان رازى و تير ده‌كات. هه‌تا ئەو كاته‌ى كه‌ ئه‌رك، يان قازانجى كه‌سى، يان هەر سەرچاوه‌يه‌كى هاندانى ديكه‌ كارىگه‌ريم له‌سەر داده‌تېت، كه‌س نازانېت ئەو شته‌ى كه‌ شوپى كه‌وتووم يان هه‌مه‌ چه‌نده‌ به‌هاداره‌ و هه‌تا چ راده‌يه‌ك به‌لامه‌وه‌ گرنگه‌وه‌. به‌لام كاتىك خۆشى و شادىم پى ده‌به‌خشيت، وه‌ ده‌بينين كه‌ پى دل‌خۆشم، ده‌زانن كه‌ لانى كه‌م ئەوه‌ به‌لاى منه‌وه‌ گه‌نجينه‌يه‌كى ته‌واوه‌.

كه‌واته، هېچ شتىك به‌ ئەندازه‌ى خۆشى و شادى سەرنجراكېش نىيه‌، هېچ وتارىك به‌ ئەندازه‌ى خۆشى و شادى دل‌ كارىگه‌رى نىيه‌. ئەمه‌ وا ده‌كات دل‌شادى بېتە توخمىكى گرنگ و به‌هيز له‌ باوه‌رى مەسيحيه‌تدا. هېچ به‌لگه‌يه‌ك به‌ ئەندازه‌ى خۆشى و شادى خودا كارىگه‌رى نىيه‌ كه‌ به‌سەر سه‌ختى و ناخۆشيه‌كانى ژياندا زال‌مان ده‌كات، چونكه‌ هه‌رزوو خەلكى هه‌ستى پى ده‌كەن؛ وه‌ ئەمه‌ش له‌ هه‌موو شتىكى ديكه‌ زياتر خۆشه‌ويستى خودا و ئەو به‌ره‌كه‌ته‌مان بۆ ده‌سه‌لمىنېت كه‌ پيمان ده‌به‌خشيت. هه‌روه‌ها ئەم خۆشى و شادىيه‌ بۆ ژيانى خودى باوه‌ردارىش گرنگ و پيوسته‌؛ خۆشى يه‌زدان هيز و توانايه‌تى (ئه‌حه‌ميا ۸: ۱۰)؛ هه‌روه‌ها متمانه‌ و بوپرى و پشوودرېزى سەرچاوه‌ى هاندانىان له‌ خۆشى و شادىدا ده‌بيننه‌وه‌. ئەگه‌ر دل‌خۆش و شاد بين، هېچ كارىك بېزار و نيه‌گه‌راهمان ناكات، وه‌ هېچ كو‌ل و بارىك فشارمان بۆ ناهىنېت؛ خودا خۆى سەرچاوه‌ هيز و وزه‌مانه‌.

با بزانی پزگار که ره باره‌ی خۆشی په یوه ستبوون به وه وه چی ده فهرمویت: «خۆشی من». ته واوی نمونه که ئاماژه به و ژبانه ده کات که قوتاییه کانی ده بیت له دواي به رزبوونه وهی عیسا بۆ ئاسمان هه یانبیت، خۆشی و شادییه که یان به هۆی هه ستانه وه و زیندو بوونه وهی عیسا وه. ئەمه له (یۆحه نا ۱۶: ۲۲) به جوانی هه ست پی ده که یین: «ده تانیمه وه و دلشاد بن. که سیش ئه و خۆشییه تان لئ ناستینئ». ته نها له ریگه‌ی هه ستانه وه و شکۆی مه سیحه وه هیزی ژبانه نه گۆره که ی ده ست پیده کات، وه ته نها له وه هیزه دایه که خۆشی و شادییه که ی سه ره له ده ات. ئەم وشانه له گه‌ل ئه و هیزه دا دینه دی: «بۆیه خودا، خودای خۆت له سه رووی هاوه له کانته وه داینا، به رۆنی شادی ده ستنیشانی کردیت» (عیبرانییه کان ۱: ۹). رۆژی به پاشابوونی، رۆژی دلخۆشبوونی بوو. ئەو خۆشییه ی که عیسا هه یبوو، خۆشی کاریک بوو که بۆ هه تا هه تاییه ته واوی کردبوو، خۆشی به ده سه ته یئانه وه ی ئاماده بوونی خودا بوو، وه خۆشی رزگار کردنی مرۆفه کان بوو. ئەمانه خه سه‌له‌تی و تاییه تمه ندی خۆشی و شادی مه سیحن، وه په یوه ستبوون به مه سیحه وه وا ده که ن ئیمه ش ببینه هاو به شی ئه و تاییه تمه ندیانه.

باوه پردار به شداری له سه رکه وتن و پزگاری ته واوی مه سیح ده کات، به جۆریک که باوه ره که ی به بی وه ستان ده توانیت سرودی سه رکه وتن بچریت: «به لام سوپاس بۆ خودا، ئەوه ی هه موو کاتیک له که ژاوه ی سه رکه وتنی مه سیحدا رابه رایه تیمان ده کات» (دووهم کۆرنسۆس ۲: ۱۴). وه به ره مه ی ئەمه ش بریتی ده بیت له خۆشی ئاماده بوون له پروناکی خۆشه ویستی باوک. ئینجا له گه‌ل ئەم خۆشییه له خۆشه ویستی باوکدا، کاتیک خۆشه ویستییه که وه رده گرین، خۆشی خۆشویستی رۆح تاقی ده که ینه وه، کاتیک که خۆشه ویستی دلخۆش و شاده به وه ی که له ده ستی داوه. جا کاتیک که ته ماشای رابردوو ده که یین و کاره مه زنه کانی ده بینین که بۆمانی ئەنجام داوه، یاخود ته ماشای داها توه ده که یین و ئەو پادا شتانه ده بینین که له خۆشه ویستی باوک بۆی له به رچاو گرتووین و له سه رووی تیگه یشتنی ئیمه وه یه، یان کاتیک به رده وام دلخۆش ده بین به وه ی که گونا هباران ده گه‌ر پنه وه ماله وه (باوه ر ده یینن)، خۆشی و شادی مه سیح هی ئیمه یه. که پیمان له سه ر شوینی له خا چدانه که ی مه سیحه، چاومان له سه ر روخساری باوک، وه ده ستمان یارمه تی گه‌رانه وه ی گونا هباران بۆ ماله وه ده ات، خۆشی و شادی مه سیحمان هه یه.

ئینجا باسی ئەم خۆشییه ده کات وه کو په یوه ستبوون - خۆشییه ک که هه ریگز ناوه ستیت و ریگری لئ ناکریت: «تا کو خۆشی منتان تیدا بیت» (یۆحه نا ۱۵: ۱۱). «که سیش ئه و خۆشییه تان لئ ناستینئ» (یۆحه نا ۱۶: ۲۲). ئەمه ئه و شته یه که زۆریک له باوه پرداران

لیتی تیناگەن. ئەوان پێیان وایە کە باوەردار بوون واتە کۆمەڵە گۆرانکارییەکی یەک لەدوای یەک؛ جارێک دلخۆش و جارێک دلتهنگ بیت. باوەرداران بێر لە ئازار و ناخۆشییەکانی نێردراوانی دەکەنەو، لەوانە پۆلس، بۆ ئەوەی بیسەلمێنن کە چەندە گریان و ناخۆشی و ئازار چاوەرێمان دەکات. بەلام سەرئەنجام ئەوە نەدەن کە چۆن پۆلس بەلگەی ئەم خۆشییە نەهەستاو و هەتاهەتاییە دەخاتە پوو. پۆلس لە پارادۆکسی ژبانی باوەرداران تێگەیشبوو کە تێکەڵیکی نالی سەر زەوی و خۆشیی ئاسمانە.

پۆلس دەڵێت: «وەک خەمبار، بەلام هەردەم دلشادین» (دووهم کۆرنسۆس ۶: ۱۰): ئەم وشە جوانانە فێرمان دەکەن کە چۆن خۆشیی مەسیح دەتوانیت بەسەر ناخۆشییەکانی ئەم جیهانەدا سەربکەویت، دەتوانیت لە کاتی گریاندا وامان لێکات گۆرانی شادی بچرین، دەتوانیت دلمان ئارام و ئاسوودە بکات تەنانەت ئەو کاتە بەهۆی سەختی و ناخۆشییەکانی ژبانەو ئومێدمان لە دەست دەدەین؛ خۆشییەک کە پۆدەچیتە قوولایی و پێژدانیانەو و پێر لە شکۆ و گەورەیی (یەکەم پەترۆس ۱: ۸). تەنھا یەک مەرج لە ئارادایە: «دەتانیمنەو وە دلشاد دەبن، کە سیش ئەو خۆشییەتان لێ ناستیت» (یۆحنا ۱۶: ۲۲). ئامادەبوونی عیسا، کە بەتایبەتی دەرکەوتوو و خۆی نیشان داو، ناتوانیت دلخۆش و شادمان نەکات. چۆن پۆخ دلخۆش و شاد نەبیت کاتیک بە ئاگاییەو بە مەسیحەو پەیوەست دەبیت؟ تەنانەت کاتیک لەبەر گوناو و پۆخی کەسانی دیکە دلتهنگ دەبین، کانیای دلشادیمان هەیه کە لە ئێمە سدا سەرچاوە دەگریت کاتیک درک بە هیژ و خۆشەویستی پاریزەری عیسا دەکەین.

وہ عیسا دەیهویت خۆشیی پەیوەستبوونی بە ئێمەو تەواو و پێر بیت. عیسا لە کۆتا شەوی ژبانییدا لەسەر زەوی، سێ جار لەگەڵ قوتابیەکانی باسی ئەم خۆشییە کرد. یەکەم جار لە نمونەمی مێوەکەدا ئاماژە ی پیکرد: «ئەم شتانەم پێ گوتن تاکو خۆشیی منتان تێدابییت و خۆشیتان پێر و تەواو بیت» (یۆحنا ۱۵: ۱۱)؛ وە هەموو بەرچاوپوونییەکی قوول سەبارەت بەم بەرەکەتە مەزنەمی بوون بە لقی مێوکی لەم چەشنەوشە پێرۆزەکانی پشتراست دەکاتەو. ئینجا لە (یۆحنا ۱۶: ۲۴)، پەیوەستی دەکات بە وەلامدانەوی نوێزە کامان: «داوا بکەن وەریدەگرن، تاکو خۆشییەکەتان تەواو بیت». بۆ بێر و هزریکی پۆخی، نوێژی وەلامدراو تەنھا رینگەیک نییە بۆ بەدەستھێنانی کۆمەڵە بەرەکەتییکی دیاریکراو، بەلکو شتیکی زۆر بەرتر. ئەو نیشانەمی پەیوەندیی ئێمە یە لەگەڵ باوک و کور لە ئاسمان، هەروەها نیشانەمی ئەو یە کە دلیمان بە ئێمە خۆشە و باوک و کور پیکەوہ پراویژ دەکەن و پێر لەسەر رێنمایی پۆژانە بۆ پۆلەکانیان لەسەر زەوی دەدەن.

ئەو پۆخەمی کە پەیوەست دەبیت بە مەسیحەو، کە تامەزرۆی دەرکەوتنی خۆشەویستی

عیسا دەکات و دەزانیت به پپی به های پړوحی وه لامی نوپژەکان وه بگریت - له به رامبهەر خۆشهویستی و متمانه کهیدا ئاسمان به و جوړه پاداشتی ده داته وه - ئەو خۆشییە که له گەل خۆیدا ده هیئت، له سه رووی وه سف و باسکردنه وه یه. عیسا ده فەرمویت: «داوا بکه ن وه ریده گرن، تاکو خۆشیه که تان ته واو بیّت» (یوحنا ۱۶: ۲۴). ئینجا پزگار که کاتیک وه کو سه روکی کاهینان داواکاریه کی پشکه ش باوک ده کات، ده فەرمویت: «ئەم شانەم پی گوتن تاکو خۆشی منتان تیدا بیّت و خۆشیتان پر و نه واو بیّت» (یوحنا ۱۵: ۱۱). ئەوه پویشتنی سه روکی کاهینانی مه زنه بو لای یه زدان له جیگه ی ئیمه، وا ده کات نوپژ بکه ین و به رده وام بین له سه ر کاره مه زنه که ی به پپی هیزی ئەو ژیانە ی که له ناو ناچیت، وه هه موو هوکاریکی ترس و گومان له ناو ده بات و دلنیا یی و ئەزموونیکی پزگاریه کی ته واومان پی ده به خشیّت.

به پپی فیکر کردنی (یوحنا ۱۵)، ئەو باوه پرداره ی که داوا ده کات، خۆشیی په یوه ستبوونی ته واو به مه سیحه وه وه رده گریت (یوحنا ۱۶)، خۆشیی ته واوی نوپژیکی زور، ده مانباته (یوحنا ۱۷). با له وی گوئی له و وشه ناوازانه بگریت که له جیگه ی ئەو گوتراون، داوا کراوه که خۆشی و شادیه که ی پر و ته واو بیّت. کاتیک که گوئی له و وشانه ده گریت، با ئاگاداری ئەو خۆشهویستی به بیّت که ته نانه ت ئیستا به بی و هستان له ئاسمان بو ی ده پارێته وه؛ با ئەو شته شکو دارانه وه بگریت که بو ی داوا کراوه، وه درک به وه بکات که داواکاریی ته واوی مه سیح بو ی جیبه جی کراوه. ئەگه ر باوه پردار بتوانیت ئەم کارانه بکات، خۆشیی مه سیح له ودا ته واو ده بیّت.

خۆشیی خودی مه سیح، خۆشیی په یوه ستبوون، خۆشی و شادیی ته واو پاداشتی ئەو باوه پردرایه که په یوه ست ده بیّت به مه سیحه وه. بۆچی ئەم خۆشیه هیژیکی که می هه یه کاتیک که دپته سه ر سه رنجراکیشان؟ هوکاره که ی به ساده یی ئەمه یه: خه لکی، به لی ته نانه ت گه لی خوداش، باوه ری پی نا که ن. له جیگه ی ئەوه ی که په یوه ستبوون به مه سیحه وه وه کو خۆشترین ژیان بینن، وه کو ژیان ی خۆ پشنگو یخستن و دلته نگیی ده بینن. ئەوان ئەوه یان له بیر چوووه که خۆپشنگو یخستن و دلته نگیی به هو ی په یوه ستنه بوونه وه رووده دات. ئەوانه ی که په یوه ست ده بن به مه سیحه وه بو ئەوه ی ژیانیکی پرسنگدار و به ره که تدار به ده سته پین، باوه ره که یان راست ده رده چیت - خۆشیی په روو ردگار به ده سته پین. کیشه و سه ختییه کان به هو ی ئەوه وه رووده دن که به ته واوی خۆمان به مه سیح ناسپیرین و پیوه ی په یوه ست نابین.

ئە ی پۆله کانی خودا که ده تانه ویت په یوه ست بن به مه سیحه وه، بیرتان بیّت که مه سیح

چی دہفہرموئیت. له کۆتایی ښوونځی میوه که دا، دہفہرموئیت: «ئهم شتانه م پئ گوتن تا کو خوشی منتان تیدابیت و خوشیتان پر و ته واو بیت» (یوحنا ۱۵: ۱۱). وه کو به شپک له ژيانی لق، داواي ئه و خوشییه بکه - نه ک به شی یه که م و سهره کی، به لکو وه کو به لگه ی ئه وه ی که م سح به ته نها به سه بو ئه وه ی هه موو پیدایستییه کانی رۆحت دابین بکات. دلخوش و شاد به. دلشادیی پهره پئ بده. ئه گهر دلته هستی به خوشیی ناماده بوونی رزگار که ره که ت کرد، ستایشی خودا بکه و هه ول بده ئه و خوشییه بیاریزیت. وه ئه گهر کاتی وا هاته پیش که هه ستت به ناخوشی و دلته نگی کرد، وه ئه زموونکردنی خوشی و شادی ئه و شته نییه که خۆزگه ی بو ده خوازیت، ههر ستایشی خودا بکه، به هوئی ئه و ژيانه پر له به ره که ته ی که به هوئی وه رزگار کراویت. له مه شدا وشه ی خودا زور به جوانی دہفہرموئیت: «با به گوږه ی باوه رتان بوتان بیت» (مه تا ۹: ۲۹). کاتیک که به هوئی یه کبوون له گه ل م سح داواي به هره و دیارییه کانی دیکه ده که ی ت، بیرت نه چیت که داواي ئه مه ش بکه ی ت - به لام نه ک له پیناوی خوت، به لکو له پیناوی شکوی باوک و کور. «خوشی منتان تیدابیت و خوشیتان پر و ته واو بیت»، «به ته واوی شادی میان له دلدا بیت»، ئه مانه وته ی م سحن. مه حاله که م سح به ته واوی وه ربگریت، به لام خوشی و شادییه که ی وه رنه گریت. بویه «هه میسه به عیسای خاوه ن شکو دلشاد بن. دیسان ده یلیمه وه، دلشاد بن!» (فیلیپی ۴: ۴).

ژيانى رۆژانه يدا دەريخست. عيسا ژيا و مرد بۆ ئەوهى خۆشهويستى باوكى ئاسمانيمان نیشان بدات.

وه ئىستا، وه كو چۆن مه سيح خۆشهويستى خوداي نیشان دەدا، ئيمه ي باوه پداريش دەبیت خۆشهويستى مه سيح نیشان جيهان بدەين. دەبیت بۆ جيهانى بسەلمین كه مه سيح خۆشى دەوين، وه پريان دەكات له خۆشهويستیه كه هى زهوى نيهه. ئينجا له رینگه ي لاسايكردنهوى ژيان و خۆشهويستى عيساوه، دەبنه شايه تى بۆ ئەوهى خۆشهويستیه نه گۆره ي كه خۆى كرده قوربانى له پيناويان. مه سيح به جوړيک خۆشهويستى دەرده برى كه ته نانه ت جوله كه كانى بېت عه نيا هاواريان كرد و گو تيان: «ته ماشاي بكن چهندي خۆشده ویت!» (يۆهنا ۱۱: ۳۶). باوه پداران دەبیت به جوړيک بژين كه كه سانى ديكه بلين، «بروانه ئەم باوه پدارانه چهنده يه كتريان خۆشده ویت». كاتيک باوه پداران رۆژانه له گه ل يه كتردا مامه له و هه لسو كه وت ده كهن، دەبیت بنه نمايشى جيهان و فريسته و خه لك (يه كه م كۆرنسو س ۴: ۹)؛ وه له رینگه ي دەربرينى خۆشهويستى مه سيح ئاساوه بۆ يه كتر، دەبیت بيسه لمين چ جوړه رۆحيكيان تيدا نيسته جييه. باوه پدارانى مه سيح له هه موو قوناغه كانى ژياندا و له كاتى ئاكار و گو فتاردا، دەبیت بيسه لمين كه خۆشهويستى ئەوانى كردووه ته ئەندامى يه ك جهسته، وه هه ريه كه يانى فير كردووه كه خويان له بير بكن و بنه قوربانى بۆ يه كتر. ژيانى پر له خۆشهويستيان به لگه ي سه ره كى مه سيحيه ته، به لگه ي ئەوه نیشان جيهان دەدات كه خودا مه سيح نارد و هه مان ئەوه خۆشهويستيه ي پيان داوه كه باوك به وى داوه. له هه موو به لگه كانى نيو مه سيحيه تا، ئەمه به هيز ترين و قابلكه ترين به لگه يه.

ئەم خۆشهويستيه ي قوتابيانى مه سيح بۆ يه كتر، پينگه يه كى بنه رته تى داگير دەكات له نيوان خۆشهويستيان بۆ خودا و خۆشهويستيان بۆ يه كتر. تاقيكردنهوى خۆشهويستيان به رامبه ر خودا، كه ناتوانن بيينن. خۆشهويستى كه سيكى نه ييزاو ده كريت ته نها هه ستىكى ئاسايى و ساده بېت، ته نانه ت ده كريت وه هم و خه يال بېت؛ به لام له هه لسو كه وتى رۆژانه به رامبه ر باوه پداران، خۆشهويستى خودا ده كريت به كرده يى نیشان بدریت، وه له رینگه ي ئاكار و هه لسو كه وتگه ليكه وه نیشان بدریت كه باوكى ئاسمانى به جوړيک قبولى ده كات وه كو ئەوهى كه به رامبه ر ئەوه ئه نجام درايت نه ك باوه پدارانى ديكه. ئەمه تاكه رینگه يه كه بتوانين بيسه لمين خۆشهويستى خودا راسته قينه يه.

نيشاندان و دەربرينى خۆشهويستى بۆ باوه پدارانى ديكه گو ل و به روو بوومى خۆشويستى خودايه، كه ره گه كه ي له دلماندا رۆچوووه. وه ئەم به ره مه ديسان دەبیته تووى

خۆشه‌ویستی ته‌واوی مروّقه‌کان؛ په‌یوه‌ندی و مامه‌له‌کردن له‌گه‌ل یه‌کتر، ئه‌و قوتابخانه‌یه‌که تیی‌دا باوه‌رداران راهینانیان پئ ده‌گریت و به‌هیز ده‌کرین تاکو ئه‌و که‌سانه‌یان خۆش‌بویت که هیشتا باوه‌رپان نه‌هیناوه، نه‌ک ته‌نها به‌خۆشه‌ویستی‌یه‌کی جه‌سته‌یی ئاسایی که هاواربوونیان له‌سه‌ر باب‌ته‌کان نیشان بده‌ن، به‌لکو به‌خۆشه‌ویستی‌یه‌کی پیرۆزه‌وه که له‌گه‌ل ئه‌وپه‌ری بئ پایه‌خه‌کاندا مامه‌له‌ده‌کات، وه‌ له‌پیناو مه‌سیحدا له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌و شتانه‌دا ده‌گونجیت که رووبه‌رووی ده‌بیته‌وه. ئه‌وه خۆشه‌ویستی بو‌یه‌کتره‌که ده‌بیته پردی په‌یوه‌ندی نیوان خۆشو‌یستی خودا و گه‌لی خودا به‌گشتی.

مه‌سیح وه‌کو برا قوتابییه‌کانی خۆی خۆشه‌ده‌یست. کاتیک که ده‌بینین چۆن له‌هاورپکانی خۆش‌بووه - هه‌فتا که‌ره‌ت هه‌وت جار (مه‌تا ۱۸: ۲۲) تاکه‌ پێوانه‌ی بووه - وه‌ کاتیک ده‌بینین چهنده‌ پشوودرێژ و بئفیز بووه، وه‌ ئه‌و خۆنم‌کردنه‌وه‌یه‌ی که به‌هۆیه‌وه‌ هه‌ولێ داوه‌ وه‌کو خزمه‌تکارێکی دلسۆز جیگه‌ی خۆی له‌نیو دلیاندا بکاته‌وه، ئه‌و کاته‌ ده‌توانین به‌خۆش‌حالییه‌وه‌ ئه‌م فه‌رمانه‌ی قبول بکه‌ین: «ئه‌وه‌ی بۆم کردن ئیوه‌ش بیکه‌ن» (یوحنا ۱۳: ۱۵). ئه‌گه‌ر شوپن هه‌وونه‌که‌ی عیسا بکه‌وین، ئه‌وا چیتر بو‌خۆمان ناژین، به‌لکو بو‌که‌سانی دیکه‌ ده‌ژین. مه‌یره‌بانی ده‌بیته‌ وێردی سه‌ر زامان، چونکه‌ خۆشه‌ویستی به‌ئینی داوه‌ که ریگه‌ نه‌دات هیچ وشه‌یه‌کی نه‌شیاو له‌ زامان بیته‌ ده‌ر. نه‌ ته‌نها قسه‌ی نه‌شیاو ناکه‌ین، به‌لکو چیتر گوئ له‌ وشه‌ی نه‌شیاو ناگرین و بیر له‌ شتی خراب ناکه‌ینه‌وه؛ ئه‌و کاته‌ ناو و که‌سایه‌تی باوه‌ردارانی دیکه‌ له‌ هی خۆت به‌هادارتر ده‌بیته‌ و زیاتر له‌ خۆت هه‌ولێ پاراستنی ئه‌وان ده‌ده‌یت. له‌وانه‌یه‌ بتوانم ناوی باشی خۆم به‌ خودا بسپیرم، به‌لام نایته‌ بیرم بچیت که باوکی ئاسمانی خوشک و براکه‌می به‌ من سپاردوه‌وه. خۆشه‌ویستی خودایی که به‌وپه‌ری مه‌یره‌بانی و خۆشه‌ویستی و دلفراوانی و قوربانیدانه‌وه، له‌ ژبانی پر له‌ به‌ره‌که‌ت و جوانیدا، پزواوه‌ته‌ نیو دلمان (رۆما ۵: ۵)، ده‌بیته‌ به‌و جووره‌ بده‌هوشیته‌وه‌ که له‌ ژبانی عیسادا دره‌وشایه‌وه.

کاردانه‌وه‌ و وه‌لامی تو له‌ هه‌مبه‌ر بانگه‌پشتیکی مه‌زنی له‌م شیوه‌یه‌دا چیه‌ - وه‌کو مه‌سیح که‌سانی دیکه‌ت خۆش بویت؟ نایا دلت بیر له‌وه‌ ده‌کاته‌وه‌ که شانازی ده‌رخستنی خۆشه‌ویستی هه‌تاهه‌تایی به‌ ئه‌ستۆ بگریت؟ یان ئاه‌ی ئه‌وه‌ هه‌لده‌کینشیت که ناتوانیت به‌م په‌یژه‌یه‌ی ته‌واوه‌تییه‌دا سه‌ر بکه‌ویت؟ باوه‌ردارانی مه‌سیح نایته‌ دلت‌نگ بن و ئاخ بو‌شتیک هه‌لبکیشن که به‌رزترین تابه‌تمه‌ندی باوکی ئاسمانیه‌، که بانگی کردووین بو‌ئه‌وه‌ی له‌ خۆشه‌ویستیدا وه‌کو مه‌سیح بین، وه‌کو چۆن ئه‌ویشی له‌ خۆشه‌ویستیدا وه‌کو باوکی ئاسمانی بوو. له‌وه‌ تیبگه‌ که ئه‌و که‌سه‌ی فه‌رمانی کردوه‌ که په‌یوه‌ست

بیت پیئوه، دلنایی ئه وه شی پیداویت که تنها له بهر ئه وه په یوه ست ده بین پیئوه که بتوانین وه کو ئه و کهسانی دیکه مان خوشبویت. با ئه مه بیئنه مایه ی هاندانت و به مه سیحه وه په یوه ست به.

زیاتر له هر کاتیک دیکه، په یوه ستبوون به مه سیح وه کو په یوه ستبوون به خوشه ویستییه که یه وه ببینه. رۆژانه ریشه دا کوتان و به هیزبوون له و خوشه ویستییه که له سه رووی تیگه یشتنی ئیمه وه یه، وا ده کات ته واوه تییه که ی وه برگریت و فیری دهر برینی خوشه ویستی بییت. کاتیک مه سیح په یوه ست ده بیئت پیئوه، رۆحی پیروژ خوشه ویستی خودا دهر ژیتته نیو دلت (رۆما 5: 0)، وه هه موو باوه دارانانی دیکه ت خوشه ویست، ته نانه ت نه وانیه که هه رگیز پیئت وا نه بووه رۆژیک بیئت بتوانیت خوشت بوین، به خوشه ویستییه که که هی خۆت نییه، به لکو خوشه ویستییه مه سیح که له دهر وونتدایه. وه فه رمانی خوشیستی کهسانی دیکه گۆرانکاری به سه ر دیت، له جیگه ی ئه وه ی کۆل و بار بیئت، ئه مجاره چیژ و خوشی ده بیئت، ئه گه ر بتوانیت په یوه ستی بکه ییت، به و جوړه ی که مه سیح کردی، به راسپارده ی خوشیستی خۆته وه: «به خوشه ویستییه که مه وه په یوه ست ده بن: په کزیتان خوشبویت وه ک خوشمویستن» (یوحنا 10: 10، 12).

ئه مه هه ندیک له و به ره مه زۆره یه که عیسا به ئینی دا ئیمه ده مان بیئت - به دلناییه وه، بۆلیک تری ئه شکۆل، که به هۆیه وه ده توانین بۆ کهسانی دیکه ی بیسه لمینین که خاکی به ئیندراو بیگومان خاکیکی باشه (دواوتار 1: 24-25). با به یوه پری ساده یی و راستگۆیه وه زمانی باوه پریکی پته و و گه روموگورپیه کی ئاسمانی بگۆرین بۆ په خشانیکی پروونی کار و کرده وه ی رۆژانه، بۆ ئه وه ی هه موو که سیک لئی تیگات. با توورپیه که مان بچته ژیر ده سه لاتی خوشه ویستییه مه سیحه وه، که ده توانیت نه رمونیان و پشوو در ژمان بکات. با له بهر پیدایه ئین بده یین که هیچ وشه یه کی نه شیواو له زارمان نایه ته دهر. ئه و دلنه رمیه ی که ریگه به هیچ جوړه سووکایه تییه ک نادات، وه هه میشه ئاماده ی کارکردنه، وه هه میشه بیر له باشترین ده کاته وه و ئومیدی باشترین ده خوازیت، له هه لسوکه و قمان له گه ل کهسانی دیکه دا دهر بکه ویت.

با ئه و خوشه ویستییه ی که قازانجی خۆی ناویت (یه که م کۆرنسۆس 13: 0)، وه هه میشه ئاماده ی شوشتنی پیی کهسانی دیکه یه (یوحنا 13)، یان ته نانه ت ئاماده یه ژیانی خۆی له پیناو کهسانی دیکه دا دابنیت (یوحنا 10: 13)، بیئنه ئامانجی په یوه ستبوومان به مه سیحه وه. با ئاماده ی خۆقوربانیکردن بین، هه میشه بایه خ به باشی کهسانی دیکه بده یین، وه ئه یوه پری خۆشی و شادیمان له به ره که تدارکردنی کهسانی دیکه دا ببینه وه. وه

کاتیک که کاری باشه ی خودایی نه انجام دهه دین، پشت به پرنمایی پوچی پیروژ بهستین و لیوهی فیئر بین. له ریگه ی نیعمه تی خوداوه، ژیا مان ده کریت گورانکاری به سهردا بیئت و پروناکی ئاسمانی به سهردا بدره وشیته وه، کاتیک که سروشتی خو شه ویستی خودایی له جهسته ی لاوازی مرو فانه ماوه ده رده چیت.

«به خو شه ویستی به موه په یوه ست بن، وه یه کترتان خو ش بویت به و جو ره ی که من خو شم ویستن». شتی وا ده بیئت؟ بیگومان! ئیمه ئیستا خاوه نی سروشتیکی نوی پیروژین، که له گه ل په یوه ستبونی به مه سیحه وه به هیژ و به هیژ تر ده بیئت، وه ده توانیت وه کو ئه و خو شه ویستی نیشان بدات. هه موو که شفکردنکی خراپه ی سروشته کونه که مان، هه موو ناره زوویکی به په رو ش بو گو پرایه ل بوون له فه رمانی په روه ردگار مان، هه موو نه زموویکی هیژ و به ره که تی خو شو یستن به خو شه ویستی عیسا ها مان ده دات که به هیژ یکی نویوه، فه رمانه که ی عیسا قبول بکه یین که ده فه رمویت: «به منه وه په یوه ست بن، منیش به ئیوه وه په یوه ست ده بم»؛ «به خو شه ویستی به موه په یوه ست بن».

به شی بیست و هه وتهم

بۆ ئه وهی گونا نه کهیت

«رەسپاردەهی من ئەمەیه: یه کتریتان خوشبووی وه ک خوشموستن.» (یه کهم یۆحهنا ۳: ۵-۶)

یۆحه نای نیردرای له ئایه تی پینجدا ده لیت «ده زانن ئه وه ده رکه وت تا کو گونا نه کان لابیات»، وه ئەمەش ده ریده خدات که پزگار بوون له گونا هۆکاری سه ره کی به رجه سه ته بوونی کو ری خودا بو. په یوه ندییه کان نیشانی ده دات که «... لابیات» ته نها په یوه ندی به باجی گونا ه و نازاد بوون له تاوان نییه، به لکو په یوه ندی به پزگار بوون له هیز و توانای گونا نه وه هیه، بۆ ئه وهی با وه پدار چیر گونا نه کات. ئه وه پیرۆزی خودی مه سیحه که هیز و توانای به کار دینیت بۆ ئه وهی ئەم ئامانجه سه ره بر گرت. عیسا گونا هباران دینیت و په یوه ندییه کی هه تاهه تایلی له گه لیان ده به ستیت؛ به و شیوه به له ئەنجامدا ژیانان وه کو ژیانای ئه وهی لی دیت. «ئهو خۆی بۆ گونا نه. هه رکه سیک به یه کبوون له گه ل مه سیح بژیت، له گونا هکردن به رده وام نابیت» (یه کهم یۆحهنا ۳: ۵-۶). هه تا ئه و کاته ی با وه پداره که په یوه سه ته به عیسا وه، گونا ه ناکات. پیرۆزی ژیانای ئیمه ره گ و ریشه ی له پیرۆزی که سیی مه سیحدا دا کو وتا وه. «ئه گه ره گه که پیرۆز بیت، ئه وا لقه کانیش» (رۆما ۱۱: ۱۶).

له ناکا وه ئەم پرسیا ره سه ره له ده دات: چۆن ئەم ده گونجیت له گه ل ئه وهی که کتیپی پیرۆز ده رباری گه نده لیلی به رده وامی سروشتی مرۆف ده ییت، یان له گه ل ئه وهی که یۆحه نا له (یه کهم یۆحه نا ۱: ۸، ۱۰) پیمان ده لیت - ئەگه ره بلین گونا همان نییه، ئه وا خۆمان هه لده خه له تین و خودا به درۆزن نا وه به یین؟ ئەگه ره به وردی ته ماشای بکه یین، ئه وا یارمه تیمان ده دات به دروستی له م ده قه ی ئیستامان تیبگه یین. سه رنجی جیاوازی ئەم دوو ئایه ته به ده (ئایه تی ۸): «ئه گه ره بلین گونا همان نییه» وه (ئایه تی ۱۰): «ئه گه ره بلین گونا همان نه کردوه». ئەم دوو ده قه ناکریت هاوتا بن: ئەگه رنا دووه م دانه ته نها ده بیته دووباره کردنه وهی یه کهم دانه. هه بوونی گونا له ئایه تی هه شت، هه مان شت نییه له گه ل گونا هکردنی ئایه تی ده. هه بوونی گونا واته هه بوونی سروشتیکی گونا هبار.

ته نانه ت پیرۆزترین با وه پداریش ده بیت هه موو ساتیک دان به وه دا بیت که گونا له ده روونیدا هیه - واته، له ئیو جه سه ته ی که هیه شتیکی باشی تیدا نیشه جی نابیت (رۆما ۷: ۱۸). هه بوونی گونا ه و گونا هکردن دوو شتی جیاوازن: ریگه ده دات به نیشه جی بوونی سروشتی گونا هاوی و که وتنه ئیو تاوانه وه. که واته، دوو بابته هیه که ده بیت هه موو

باوه‌پداریک ده‌بیت لئی تیبگات. یه‌که‌م ئه‌وه‌یه‌ که‌ هیشتا‌ گونا‌ه له‌ ده‌روونماندایه‌ (ئایه‌تی ۸)، دووه‌میش‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ گونا‌ه‌ پیشت‌ر کاری‌ گونا‌هاوی‌ لئ‌ که‌وتوو‌ه‌ته‌وه‌ (ئایه‌تی ۱۰).

هیچ‌ باوه‌پداریک‌ ناتوانیت‌ بلیت: «هیچ‌ گونا‌هیک‌ له‌ ده‌روونی‌ مندا‌ نییه‌»، یان‌ «من‌ پیشت‌ر هیچ‌ گونا‌هیکم‌ نه‌ کردوو‌ه». ئه‌گه‌ر‌ بلیتین‌ که‌ ئیستا‌ هیچ‌ گونا‌هیکمان‌ نییه‌، یان‌ له‌ رابردوودا‌ گونا‌همان‌ نه‌ کردوو‌ه، ئه‌وا‌ خوومان‌ هه‌لده‌خه‌له‌تینین. به‌لام‌ هه‌رچه‌نده‌ گونا‌همان‌ هه‌یه‌، پیوست‌ ناکات‌ دان‌ به‌وه‌دا‌ بنیین‌ که‌ ئیستا‌ گونا‌ه‌ ده‌که‌ین: دانپیدانان‌ به‌ گونا‌ه‌ ئاماژه‌ ده‌کات‌ به‌ گونا‌هه‌کانی‌ رابردوو‌ه. پیده‌چیت، به‌و‌ جوړه‌ی‌ که‌ له‌ (یه‌که‌م‌ یوحنا‌ ۲: ۲) وه‌ ده‌بینین، له‌ کاتی‌ ئیستادا‌ بیت، به‌لام‌ چاوه‌روان‌ ناکریت. هه‌روه‌ها‌ ده‌بینین‌ که‌ چوون‌ دانپیدانان‌ به‌ گونا‌هه‌کانی‌ رابردوو‌دا‌ (وه‌ک‌ چوون‌ پوئس‌ خووی‌ دانی‌ به‌وه‌دا‌ ناوه‌ که‌ له‌ رابردوو‌دا‌ چه‌وسیتنه‌روه‌ی‌ کلپسا‌ بووه‌)، وه‌ ئاگایی‌ ته‌واوی‌ ئه‌وه‌ی‌ که‌ هیشتا‌ خاوه‌نی‌ سروشتیکی‌ گهنده‌ل‌ و‌ خراپیت‌ ده‌کریت‌ له‌گه‌ل‌ له‌گه‌ل‌ ستایشی‌ مه‌سیح‌ به‌ خووشی‌ و‌ بیفیزییه‌وه‌ یه‌ک‌ بگریت‌ که‌ ریگه‌ نادات‌ له‌ کاتی‌ په‌یوه‌ستبوومان‌ به‌ مه‌سیحه‌وه‌ تووشی‌ له‌مپه‌ر‌ و‌ ریگری‌ ببین.

به‌لام‌ چوون‌ ده‌کریت‌ باوه‌پداریکی‌ گونا‌ه‌بار‌ گونا‌ه‌ نه‌کات‌؟ وه‌لامه‌ که‌ ئه‌مه‌یه‌: «ئهو‌ (مه‌سیح‌) خووی‌ بی‌ گونا‌هه‌. هه‌رکه‌سیک‌ به‌ یه‌کبوون‌ له‌گه‌ل‌ مه‌سیح‌ بژییت، له‌ گونا‌ه‌کردن‌ به‌رده‌وام‌ ناییت». کاتیک‌ په‌یوه‌ستبوون‌ به‌ مه‌سیحه‌وه‌ نزیک‌ و‌ به‌هیز‌ ده‌بیت، بو‌ ئه‌وه‌ی‌ روچ‌ سات‌ به‌ سات‌ به‌ یه‌کبوون‌ له‌گه‌ل‌ رزگارکه‌ر‌ و‌ پاریزه‌ره‌که‌یدا‌ بژی، به‌پراده‌یه‌ک‌ ده‌سه‌لاتی‌ سروشته‌ کونه‌که‌ که‌م‌ ده‌کاته‌وه‌ که‌ چیت‌ر‌ توانای‌ زالبوونی‌ به‌سه‌ر‌ باوه‌پداره‌که‌دا‌ ناییت. بینیمان‌ که‌ په‌یوه‌ستبوون‌ له‌ چه‌ندین‌ ئاست‌ پیکهاتوو‌ه. په‌یوه‌ستبوون‌ له‌ زوربه‌ی‌ باوه‌پداراندا‌ به‌ پراده‌یه‌ک‌ لاوازه‌ که‌ گونا‌ه‌ ده‌ستیان‌ به‌سه‌ردا‌ ده‌گریت‌ و‌ روچیان‌ ده‌خاته‌ ژیر‌ ده‌ستی‌ خووی‌. ئهو‌ به‌ئینه‌ خودایی‌ که‌ به‌ باوه‌ر‌ دراوه‌ ئه‌مه‌یه‌: «چیت‌ر‌ گونا‌ه‌ ده‌سه‌لاتی‌ به‌سه‌رتاندا‌ ناییت» (روما‌ ۶: ۱۴). وه‌ ئه‌م‌ فه‌رمانه‌ له‌گه‌ل‌ ئه‌م‌ به‌ئینه‌دا‌ دیت: «مه‌هیلن‌ گونا‌ه‌ حوکمرانی‌ له‌شی‌ له‌ناوچووتان‌ بکات» (روما‌ ۶: ۱۲).

ئهو‌ باوه‌پداره‌ی‌ که‌ به‌ باوه‌پری‌ ته‌واوه‌وه‌ داوا‌ی‌ ئهو‌ به‌ئینه‌ ده‌کات، هیز‌ و‌ توانای‌ ئه‌وه‌ی‌ هه‌یه‌ که‌ گوپراپه‌لی‌ ئهو‌ فه‌رمانه‌ بیت، وه‌ گونا‌ه‌ ناتوانیت‌ ده‌ستی‌ به‌سه‌ردا‌ بگریت. به‌لام‌ پشتگوپخستنی‌ ئهو‌ به‌ئینه‌، بیباوه‌پری‌، یان‌ که‌مه‌ترخه‌مبوون‌ ده‌بیته‌ هو‌ی‌ کردنه‌وه‌ی‌ ده‌رگای‌ حوکمرانی‌ گونا‌ه‌. که‌واته‌، ژیانای‌ باوه‌پداران‌ خولی‌ که‌وتن‌ و‌ شکس‌خواردنی‌ به‌رده‌وامه‌. به‌لام‌ کاتیک‌ باوه‌پدار‌ هه‌ول‌ ده‌دات‌ بو‌ هه‌تاهه‌تایه‌ و‌ به‌رده‌وام‌ په‌یوه‌ست‌ بیت‌ به‌ مه‌سیحه‌وه‌، که‌ هیچ‌ گونا‌هیکی‌ نییه‌، ئینجا‌ ژیانای‌ مه‌سیح‌ له‌ هه‌موو‌ تاوان‌ و‌ گونا‌هیک‌ دووری‌ ده‌خاته‌وه‌. «ئهو‌ (مه‌سیح‌) خووی‌ بی‌ گونا‌هه‌. هه‌رکه‌سیک‌ به‌ یه‌کبوون‌ له‌گه‌ل‌ مه‌سیح‌ بژییت، له‌ گونا‌ه‌کردن‌

به رده‌وام ناییت». عیسا باوه‌پرداری له و چه‌شنه له گونا‌هکردن دوور ده‌خاته‌وه - نه‌ک له ریگه‌ی لابردنی سروشته گونا‌ه‌باره‌که‌یه‌وه، به‌لکو له ریگه‌ی دوور‌خستنه‌وه‌ی له و سروشته‌وه. شیر ته‌ن‌ها له چاوی خاوه‌نه‌که‌ی ده‌ترسیت و به‌هۆی ئه‌وه‌وه بیده‌نگ داده‌نیشیت. ئه‌گه‌ر خاوه‌نه‌که‌یت له‌گه‌ل بیت، ده‌توانیت له شیره‌که‌نزیك بکه‌ویته‌وه به‌جۆریك که له‌به‌رده‌م خاوه‌نه‌که‌ی - سروشته‌ دژنده‌یه‌یه‌که‌ی نه‌گۆ‌پردراوه، هیشتا هه‌ر تینووی خوڤنه - به‌له‌رزوه ده‌وه‌ستیت. ته‌نانه‌ت ئه‌و کاته‌ی که خاوه‌نه‌که‌ی له‌لاته، ده‌توانیت پی‌بخه‌يته‌سه‌ر ملی. به‌لام ئه‌گه‌ر به‌بی‌خاوه‌نه‌که‌ی لپی نزیك بکه‌ویته‌وه، ئه‌وا مردن شتیکی حاشاهه‌نه‌گه‌ر. ئیمه‌ش به‌هه‌مان شیوه، ده‌کریت گونا‌ه‌مان هه‌بیت، به‌لام گونا‌ه‌نه‌که‌ین. سروشته‌ی خراپی ئیمه، که جه‌سته‌مانه، نه‌گۆ‌راوه و هیشتا له‌خودا یاخیه، به‌لام په‌یوه‌ستبوون به‌مه‌سیحه‌وه جله‌وگیری ده‌کات. ئه‌گه‌ر باوه‌ردار باوه‌ری ته‌واوی به‌مه‌سیح هه‌بیت، ده‌توانیت خۆی بسپیریت به‌ده‌ستی پارێزهری کوری خودا؛ کاتیک په‌یوه‌ست ده‌بیت به‌مه‌سیحه‌وه، ده‌توانیت پشت به‌مه‌سیح به‌سه‌یت که هه‌میشه‌هاوکار و یارمه‌تیده‌ری ده‌بیت. ئه‌وه‌یه‌کبوون و په‌یوه‌ندییه‌ له‌گه‌ل مه‌سیحی بن گونا‌ه‌دا که وا ده‌کات باوه‌ردار ژيانیکی پیروزی هه‌بیت: «ئه‌و خۆی بن گونا‌هه. هه‌رکه‌سیک به‌یه‌کبوون له‌گه‌ل مه‌سیح بژییت، له‌گونا‌ه‌کردن به‌رده‌وام ناییت».

ئیس‌تا پرسیاریکی دیکه‌سه‌ره‌له‌ده‌ات: ئایا په‌یوه‌ستبوونی ته‌واو به‌مه‌سیحه‌وه وا ده‌کات گونا‌ه‌نه‌که‌ین، ئایا په‌یوه‌ستبوونیکی له‌م چه‌شنه‌ده‌کریت رووبدات؟ ئایا ده‌توانین ئومیدی ئه‌وه‌بخوازین که به‌جۆریك به‌مه‌سیحه‌وه په‌یوه‌ست بین که ته‌نانه‌ت بو‌ماوه‌ی یه‌ک رۆژ له‌سه‌رپیچی راسته‌قینه‌به‌دوور بین؟ ئه‌گه‌ر ئه‌م پرسیاره‌به‌جوانی و به‌دروستی بکریت، ئه‌وا وه‌لامه‌که‌له‌نیو خۆیدا ده‌دۆزینه‌وه. کاتیک مه‌سیح فه‌رمانی پیداین به‌وه‌وه په‌یوه‌ست بین، وه‌به‌لینی به‌ره‌مه‌یکی ئه‌وه‌نده‌مه‌زنی بو‌شکو‌مه‌ندی باوک پی‌به‌خشین، ده‌کریت مه‌به‌ستی شتیکی دیکه‌بیت جگه‌له‌یه‌کبوونیکی ته‌ندروست و به‌هیز و ته‌واوی لقه‌که‌له‌گه‌ل میوه‌که‌؟ کاتیک به‌لینی دا و فه‌رمووی ئه‌گه‌ر به‌منه‌وه په‌یوه‌ست بن، منیش به‌ئیه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بم، ده‌کریت مه‌به‌ستی شتیکی دیکه‌بیت جگه‌له‌وه‌ی که نیشه‌جیبوونی له‌ئیمه‌دا ده‌بیته‌هیز و خۆشه‌ویستی راسته‌قینه‌ی خودایی؟ ئایا ئه‌م ریگه‌یه‌ی خۆپاراستن له‌گونا‌ه‌بو‌ئه‌وه‌په‌ری شکۆمه‌ندی نییه‌؟

کاتیک رۆژانه‌خۆمان نزم ده‌که‌ینه‌وه و به‌ئاگایه‌وه بیفیز ده‌بین و ئاگاداری سروشته‌خراپه‌که‌مان ده‌بین، وه‌وریا و چاو‌کراوه‌ده‌بین به‌رامبه‌ر ئه‌وه‌هیزه‌خراپه‌یه‌ی که گونا‌ه‌هه‌یه‌تی، وه‌کاتیک پشت به‌ئاماده‌یی مه‌سیح ده‌به‌ستین، شیره‌که‌به‌بیده‌نگی می‌نیته‌وه

- ته‌واوی شکۆمه‌ندییه‌که بۆ مه‌سیح ده‌بیت نه‌ک ئیمه. که‌واته، با‌وه‌پرمان به‌وه هه‌بیت که کاتیک مه‌سیح فهرمووی: «به‌منه‌وه په‌یوست بن، منیش به‌ ئیوه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بم»، مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه که راسته ئیمه ناتوانین له جیهان و ناخۆشیه‌کانی به‌دوور بین، له سروشتی پر له‌گناه و تاقیکردنه‌وه و سه‌ختیه‌کانی به‌دوور بین، لانی ئهم به‌ره‌که‌ته‌مان بۆ مسۆگه‌ر کراوه: نیعمه‌تی په‌یوه‌ستبوونی ته‌واو به‌ عیسای په‌روه‌ردگاره‌وه. په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه وا ده‌کات چیت‌ر گناه نه‌که‌یت؛ وه عیسا خۆی وا ده‌کات ئیمه په‌یوه‌ست بین پێه‌وه.

با‌وه‌رداری ئازیز، به‌لامه‌وه سه‌یر نابیت ئه‌گه‌ر به‌لینه‌کانی ئیو ئهم کتیه‌ت به‌لاوه شتیکی قورس و مه‌حال بیت. به‌لام وا بیر مه‌که‌وه، به‌لکو بیر له‌وه بکه‌وه ئاخۆ ده‌کریت بۆ ماوه‌ی چه‌ندین ساڵ یان هه‌تا ماویت چیت‌ر گناه نه‌که‌یت؟ با‌وه‌ر ده‌بیت ته‌نها تیشک بخاته سه‌ر ئیستا. ئهم پرسیاره‌ بکه: ئایا عیسا ده‌توانیت ئیستا که من په‌یوه‌ست بووم پێه‌وه، ده‌توانیت له‌وه گونا‌ه‌کارییانه‌ دوورم بخاته‌وه که بووه‌ته هۆکاری له‌که‌دارکردن و خراپکردنی ژيانی رۆژانه‌م؟ ده‌بیت له‌ وه‌لامدا بلێی: «به‌دلنیا‌یه‌وه ده‌توانیت!» که‌واته ئیستا بلێ: «عیسا ئیستا ده‌مپاریزیت؛ عیسا ئیستا رزگارم ده‌کات». نوێز بکه و به‌ته‌واوی خۆت به‌ مه‌سیح بسپیره، با‌وه‌رت به‌وه هه‌بیت که به‌ته‌واوی په‌یوه‌ست ده‌بیت پێه‌وه، ئینجا سات له‌دوای سات به‌ با‌وه‌ره‌وه بژی که ئهم په‌یوه‌ندییه‌ی ئیوانتان به‌رده‌وام نوێ ده‌بیت‌ه‌وه. به‌رده‌وام له‌ ریگه‌ی په‌رستشه‌وه با‌وه‌ره‌که‌ت ببووزینه‌وه و بلێ: عیسا ئیستا ده‌مپاریزیت؛ عیسا ئیستا رزگارم ده‌کات. با شکست و گناه له‌ جیگه‌ی ئه‌وه‌ی بیهیوات بکه‌ن، هانت بدن بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر له‌ ریگه‌ی په‌یوه‌ستبوون به‌ عیسای بێ گناه‌ه‌وه پاراستن و دلنیا‌یی خۆت له‌ مه‌سیحدا بدۆزیت‌ه‌وه.

په‌یوه‌ستبوون ئه‌وه نیعمه‌ته‌یه که تۆ ده‌توانیت به‌هۆیه‌وه به‌جوانی گه‌شه‌ بکه‌یت، ئه‌گه‌ر یتو به‌ته‌واوی خۆت ده‌یته‌ ده‌ست مه‌سیح و پاشان به‌ چاوه‌روانیه‌کی زۆره‌وه به‌رده‌وام بیت. په‌یوه‌ستبوونی به‌رده‌وام و دوورخستن‌ه‌وت له‌ گناه به‌ کاری مه‌سیح بزانه. بێگومان په‌یوه‌ستبوون به‌ مه‌سیحه‌وه کاری تۆیه، به‌لام تۆ ده‌توانیت ئه‌وه بکه‌یت چونکه ئه‌وه کاری مه‌سیح وه‌کو میو که تۆی لق بگریته‌ خۆی و گه‌شه‌ت پێ بدات. سه‌رنج بخه سه‌ر سروشته‌ پیرۆزیه‌ مرۆفیه‌که‌ی وه‌ک شتیکی که ئاماده‌ی کردوووه بۆ تۆ تا‌کو بیته‌ ها‌وبه‌شی ئه‌وه، ئینجا درک به‌وه ده‌که‌یت که شتیکی گه‌وره‌تر و باشتر له‌ دوورکه‌وتنه‌وه له‌ گناه هه‌یه، ئه‌وه شته‌ش ریگه‌نه‌دانه به‌ خراپه. ئیستا به‌ره‌که‌تییکی ئه‌رینی و گه‌وره‌تر له‌ ئارادایه که بوویته‌ته‌ گۆزه‌یه‌کی پاک و خاوین، پر بوویی له‌ ته‌واوه‌تییه‌ی مه‌سیح، وه‌ بوویته‌ته‌ ریگای نیشاندانی هی‌ز و ده‌سه‌لات و به‌ره‌کت و شکۆمه‌ندییه‌که‌ی.

به شی بیست و هه شته م

ئه و هیز و توانای تویه

«هه موو دهسه لاتیکم له ئاسمان و له سه زهوی دراوه تی.» (مه تا ۲۸: ۱۸)

«به یه کبوون له گه ل مه سیحی بالاده ست و هیزه گه و ره که ی به هیز بن.» (ئه فه سو س ۶: ۱۰)

«نیعمه تی منت به سه، چونکه هیزی من له لاوازیدا

ته واو ده بی ت.» (دووم کورن سو س ۱۲: ۹)

هیچ راستیه ک به ئەندازه ی ئەو راستیه له نیو باوه پرداره راسته قینه کاندایا و نیه که ده لێن لاوازین. وه هاوکات هیچ راستیه کیش به ئەندازه ی ئەوه به هه له تینه گه ی تراون. لیره شدا، وه کو شوینه کانی دیکه، بیرکردنه وه ی خودا له سه رووی هی تيمه وه یه (ئیشایا ۵۵: ۸).

باوه پردار زۆربه ی کات هه ول ده دات که لاوازیه کانی خو ی له بیر بکات، به لام خودا ده یه ویت که تيمه لاوازیه کانه مان له بیر بی ت، وه له قوولایی دلمان وه هه ستی پی بکه ین. باوه پرداران ده یانه ویت به سه ر لاوازیه کانیاندا زال بن و له ده ستیان پرگاریان بی ت؛ خودا ده یه ویت پشوو بده ین و ته نانه ت له کاتی لاوازیه کانه ماندا دلخوش بین. باوه پرداران به هو ی لاوازیه کانیانه وه دلته نگ ده بن، له کاتی کدا مه سیح خزمه تکاره کانی فی ر ده کات که بلین: «به و په ری شادیه وه شانازی به لاوازیه وه ده که م. به لاوازی و سووکایه تی و ناخو شی و چه وسانه وه و ته نگانه دلخوش ده بم» (دووم کورن سو س ۱۲: ۹-۱۰). باوه پرداران پیمان وایه که لاوازیه که یان هو کاری ریگریانه له ژبان و خزمه تکردنی خودادا؛ به لام خودا پیمان ده لیت که لاوازیه کانه مان له جیگه ی ئەوه ی بینه ریگر، له راستیدا نه یینی هیز و سه رکه وتنه مانه. ئەوه لاوازیه کانه مانه که له دله وه قبولیان ده که ین و به رده وام درکیان پی ده که ین، ریگه مان پیده ده ن ده ستره سیمان به هیز و توانای مه سیح هه بی ت که فه رمو ویه تی: «هیزی من له لاوازیدا ته واو ده بی ت.»

کاتی که په روه ردگارمان ده یو بیست بروه ته سه ر ته ختی پاشایه تی، یه کیک له کو تا وته کانی ئەمه بوو: «هه موو دهسه لاتیکم له ئاسمان و له سه زهوی دراوه تی.» وه ک چون گرتی شوینه که ی له ده سه ته راستی خودا شتیکی نو ی و راست بوو - سه رکیشییه کی راسته قینه له میژووی خودایه کی به رجه سه ته بوو - به هه مان شیوه به کاره یانی ته واوی هیزی و توانای له ئاسمان و زهوی. هیز و دهسه لاتی بیسنوو ئیستا دراوه به عیسی مه سیح، بو ئەوه ی له مه ولا وزه و ئینیرژییه فراوانه که ی له ریگه ی مرؤفه وه به کاره یینی ت. لیره دا، ئاشکرکردنی

ئەوھى كە چى ۋەردەگىرئ پەيوەست دەكات بەلئىنى ئەو بەشەى كە قوتاببىھە كانى لەودا دەيانبىت: كاتىك بەرز دەكرىمەوھ بو ئاسمان، ئىوھ لە سەرەوھ ھىز ۋەردەگىر (لوقا ۲۴: ۴۹؛ كىردارى ئىردراوان ۱: ۸). باوھردار دەبىت ھىزى و تواناى خوئى بو ژيان و كار و كىردەوھە كانى لە ھىزى پىزگار كەرى ھەرەبەتواناۋە ۋەربىگىت.

باوھرداران راستىي ئەم بنەمايەيان سەلماند. كاتىك بو ماوھى دە رۆژ لە ژوورەكەى نھۆمى سەرەوھ، لەبەرپىي عىساي مەسىحدا سوپاس و ستايشى خودايان كرد و چاۋەرپىيان كرد. ۋەكو پىزگاركار باوھرى خوئان بو دەربرى، ۋەكو پەرەردگار خوئەوېستىي خوئان بو دەربرى، ۋەكو گەورەى خوئان گوپراپەلى بوون و خزمەتبان كرد. بىريان لەلای عىساي مەسىح بوو، خوئىيان دەوېست و دلخوئش و شاد بوون پىي. لە پەرسەتەش و ستايشىي كى لەو چەشەندەدا، گيان و رۆحيان لەسەر تەختى پاشايەتى پەيوەندىيەكى توندوتۆليان لەگەل مەسىح دامەزراند. ۋە كاتىك ئامادە بوون، تەعمىدى (بابتىزم) ھىز و توانايان بو ھات. ھىزەكە لە دەروون و دەوروبەرياندا بوو.

ئەو ھىزە ھات بو ئەوھى شىاويان بكات بو ئەو كارەى كە خوئان بو تەرخان كىردبوو - ئەوېش ئەوھ بوو كە بە ژيان و وشە شاھەتى بو پەرەردگارى نەبىزاويان بەدن. دەبىت شاھەتىي ھەندىكيان لە ژيانكى پىرۆزەوھ بىت، ئاسمان و مەسىح دەرېخەن كە لە رىگەى ئەوھەو پىرۆز دەبن. ئەو ھىزە ھات بو ئەوھى شانشىنى خودا لە دەروونى ھەندىكياندا بنىاد بنىت، ۋە سەر كەوتنىان بەسەر گوناھ و خوئاندا پى بەخشىت، ۋە ئامادەيان بكات لە رىگەى ژيانىكەوھ كە شاھەتى بو ھىزى مەسىح لەسەر تەختى پاشايەتى بدات كە دەبىتە ھۆى ئەوھى كە مەووقەكان ۋەكو پىرۆزبووان لە جىھاندا بژىن. ھەرەوھە بو ھەندىكى دىكە، ئەو ھىزە ھات تاكو بەتەواۋى واز لە خوئان بھىنن و بە ناۋى عىساي مەسىح قسە بكەن. بەلام ھەموويان پىوېستىيان بە دىارىي ھىزىي مەسىح ھەيە بو ئەوھى بىسەلمىنن كە عىسا شانشىنى باوكى ۋەرگرتووھ. بەدلئىايەوھ ھەموو ھىزىك لە ئاسمان و زەوى بە مەسىح دراوھ، ۋە ئەوېش دەيدات بە گەلەكەى، جا ئىدى بە مەبەستى ژيانىكى پىرۆز بىت ياخود خزمەتتىكى بەسوود و كارىگەر. ئەوان دارىي ھىزەكەيان ۋەرگرتووھ بو ئەوھى بو جىھانى بىسەلمىنن كە شانشىنى خودا، كە دانىان ناوھ بەوھدا كە ئەوان سەرەبە ئەو شانشىنەن كە «بە قسە نىيە بەلكو بە ھىزە» (يەكەم كۆرنسۆس ۴: ۲۰). لە رىگەى ھەبوونى ھىز لە دەروونياندا، ھەرەوھە ھىزىشيان لە دەوروبەر و دەرەوھى خوئاندا ھەيە. تەنانەت ئەوانەى كە خوئان بە ھىزىي خودا نابەستەوھ، ھەستى بە راستىبوونى دەكەن (كىردارى ئىردراوان ۲: ۴۳؛ ۴: ۱۳؛ ۵: ۱۳).

عیسا چ شتیك بوو بۆ ئەو قوتابییە سەرەتاییانە، ئەمرۆ بۆ ئیتمەش هەمان شتە. تەواوی ژیان و بانگهێشته کهمان وه کو قوتابی، بنچینه و مسوگه ربوونی لهم وشانه دا ده بینیته وه: «هه موو ده سه لاتیک له ئاسمان و زهوی به من دراوه». ئەوهی که له دهرووغان و له پڕیگهی ئیتمه وه ئەنجامی ده دات، به هیزیکێ زۆره وه ئەنجامی ده دات. ئەوهی که ده بیه خشیت، به هه مان هیز داوای ده کات، به هه مان هیزه وه ئەنجامی ده دات. ئەوهی که ده بیه خشیت، هه ر به لینیك که ده دات، هه ر و ده سه لاته وه ده یکات. هه ر به ره که ت که ده بیه خشیت، هه ر به لینیك که ده دات، هه ر نیعمه تیک که کار ده کات، هه مووی ده بیئت به هیزه وه بیئت. هه ر شتیك که له عیسا وه دبت له سه ر ته ختی هیز و ده سه لات، ده بیئت مۆزی هیزی پتوه بیئت. لاوازترین باوه پردار ده توانیت دلنیا بیئت له وهی که کاتیک داوا ده کات له گونا به دوور بیئت و له پیرۆزیدا گه شه بکات و به ره می زیاتری هه بیئت، ئەگه ر پشت به مانه به ستیت، داوکاریه کانی به هیز و توانای خودایه وه جبه جی ده بن. هیزه که له مه سیحدایه؛ عیسا به وه پری ته واوه تی خۆیه وه سه ره به ئیتمه یه. ده بیئت ئەو هیزه ی مه سیح له ده روونی ئیتمه دا که ئەندامی جهسته ی مه سیح کار بکات و بناسریت.

وه ئەگه ر به مانه و بیئت بزاین ئەو هیزه چۆن ده به خشریت، وه لآمه که ی ئاسانه: عیسا هیزه که ی له ئیتمه دا داده نیت، له پڕیگهی به خشینی ژیا نی به ئیتمه. زۆر یک له باوه پرداران به هه له وا ده زانن عیسا ژیا نه لاوازه که له ده رووغاندا ده ردی بیئت و هه ندیک هیز و توانامان پیده به خشیت بۆ ئەوهی له کاتی لاوازی دا هاوکاریان بکات. نه خیر؛ عیسا به به خشینی ژیا نی خۆی به ئیتمه، هیز و توانامان پیده به خشیت. رۆحی پیرۆز راسته وخۆ له نیو دلی پهروه ردگاری مه زنه وه دابه زییه سه ر قوتابییه کان و به وه هۆیه وه ژیا نی شکۆداری ئاسمانی هینایه نیو دل و ده روونیا نه وه که عیسا به ده ستی هینابوو. هه ر بۆیه گه لی خودا فیر کراون که به هۆی یه کبوون له گه ل پهروه ردگار و پشت به ستن به هیزه له پرا ده به ده ره که ی، به هیز و به توانا بن (ئه فه سو س ٦: ١٠). کاتیک عیسا به هیزیا ن ده کات، له پڕیگهی لا بردنی هه ستی لاوازی و به خشینی هه ستی به هیزبوونه وه نا بیئت. به هیچ شیوه یه ک ئەوها نا بیئت.

به لکو به شیوه یه کی زۆر سه رسو ره ی نه ر هه ستی ئەوه پری بایه خ و به هادار بووغان بۆ به جیده هیلیت، بگره ئەو هه سه ته مان تیدا زیاد ده کات؛ له گه ل ئەوشدا ناگایی ئەوه یان پیده به خشیت که به هۆی مه سیحه وه هیز و توانیا ن هه یه. «ئهم گه نچینه ی هه مانه له ناو گۆزی گلیندا یه، تا کو ده ربکه و بیئت که وزه ی له پرا ده به ده ر له خودا وه یه نه ک له ئیتمه وه» (دووهم کۆرنسو س ٤: ٧). لاوازی و هیزه که له ته نیشته یه کن؛ کاتیک یه کیا ن گه شه ده کات، ئەوهی دیه شیا ن گه شه ده کات، هه تا ئەو کاته ی قوتابییه کانی لهم وته یه تیده گه ن: «به وه پری

شادییهوه شانازی به لاوازیمهوه ده کهم، تاکو هیژی مه سیح بیته سه رم. هه ر کاتیک لاوازیم
ئه وا به هیزم» (دووهم کۆرنسۆس ۱۲: ۹-۱۰).

باوه پرداری راسته قینه فیری ئه وه ده بیته که ته ماشای مه سیح بکات که له سه ر ته ختی
پاشایه تی دانیشتوه، مه سیحی هه ره به توانا و وه کو سه رچاوه ی ژیا نی خو ی ده بیته.
ئه و ئه و ژیا نه ته وا و پاک و به هیز و شکۆداره ده خو بیته؛ ئه وه ژیا نی هه تا هه تاییه که
هاتووه ته ئیو مرو فیککی شکۆمه نده وه. وه کاتیک بیر له ژیا نی خو ی ده کاته وه، وه تامه زرۆی
پیرۆزییه و ده یه ویت به پیی ویستی خودا بژی، وه داوا ی هیز و توانا ده کات بو ئه وه ی
کاری باوک ئه نجام بدات، سه ری هه لده بریت و دلخۆشه به وه ی که مه سیح ژیا نی ئه وه؛
به و شیوه یه دلنیا یه له وه ی که ژیا نی مه سیح هه موو پیداو یستییه کانی دا بین ده کات. له
شتی بچووک و گه ورده، کاتیک سات بو سات له گونا ه دوور ده که ویته وه، یا ن کاتیک
له گه ل هه ندیک سه ختی و تاقیکردنه وه دا له کیشمه کیشدا ده بیته، هیزی مه سیح پیوانه ی
چاوه پروانییه که یه تی. ژیا نیکی پر له خو شی و به ره که ت ده ژی، نه ک له بهر ئه وه ی که چیت
لاوازییه، به لکو له بهر ئه وه ی که له و په ری بیچاره ییدا، رازییه و چاوه پر یی ئه وه یه که
رزگار که ری به توانا له ودا کار بکات.

ئه و وانانه زۆر ساده ن که ئه م بیرو بو چووانه له ژیا نی کرده ییدا فیرمان ده که ن، به لام
زۆر به هادار و جوانن. به که م وانه ئه وه یه که هه موو هیز و توانا یه کمان له مه سیحدا یه،
که ئاماده یه بو ئه وه ی به کاریه پینن. به لام ئه وه ی که ئاخو به خو ر هه لده قو لیت یا ن به
هیوا شی، ده بیته بزاین که ئه زموونه که مان هه ر شتیک بیته، پیوسته بزاین که هه موو
ده سه لاتیک له ئاسمان و زهوی هی مه سیحه. با کاتی تایه ت به خو بندنی ئه مه ته رخا ن
بکه ین. با بیر و هرمان به م بو چوونه پر بکه ین: بو ئه وه ی عیسا رزگار که ریکی ته وا و
بیته، باوکی ئاسمانی هه موو هیز و ده سه لاتیک پی به خشیوه. ئه وه ئه و خه سه له ت و
تایه مه ندییه یه که وا ده کات عیسا بتوا بیته هه موو پیداو یستییه کمان دا بین بکات؛ عیسا
خاوه ن هه موو هیزیکی ئاسمانیه که ده توانیته به سه ر هیزه کانی زه ویدا زال بیته، به و
هیژانه شه وه که له ئیو دل و ژیا نی ئیمه دایه.

دووهم وانه ئه وه یه که ئه م هیزه ده رژیته ده روونمانه وه کاتیک له نزیکه وه په یوه ست
ده بین به مه سیحه وه. کاتیک یه کبونه که مان لاوازه، به خشی نی هیزه که ش لاوازه. له لایه کی
دیکه وه، کاتیک یه کبونه مان له گه ل مه سیح وه کو با شترین شتی ئیمه ستایشی کرا، وه
هه موو شتیک له پینا و ده سه به رکردیدا کرایه قوربا نی، هیزی مه سیح له ئیمه دا ده ست به
ئیش ده کات: هیزی مه سیح له لاوازیدا ته وا وه تی ده بیته. بو یه ده بیته ئه و په ری هه ولی

خۆمان بخهینه گەر و وه کو سه رچاوهی هێزمان په یوه ست بین به مه سیحه وه. وه ئهرکی ئیمه ئه وه یه که به هۆی مه سیح و هیزه له راده به دهر که یه وه به هیز بین.

با باوه پمان فراوان و به ریلاو بیت تا کو مه زنی هیزی خودا به کار به پینین، ته نانه ت ئه وه هیزه ی مه سیحی زیندوو بووه وه ش که به هۆیه وه به سه ره هه موو دوژمنیکدا زال بوو (ئه فه سوّس ۱: ۱۹-۲۱). با باوه پمان به ریکه خسته سه رسامکه ره که ی یه زدان پازی بیت: ئیمه جگه له لاوازی هیحی دیکه مان نیه، هه موو هیز و توانیه ک له مه سیحه یه، له گه ل ئه وه شدا به راده یه ک ئه وه هیزه ی مه سیح لیمان هه نیکه وه کو ئه وه ی که له ده روونی خۆماندا بیت. با باوه پمان له سه رووی ژیا نی خۆمان هه بیت و بگاته ژیا نی مه سیح و ته واوی بوو ئمان بخه یه به رده م ئه وه تا کو کار له سه ره ده روو ئمان بکات. با باوه پمان، له سه رووی هه موو شتیکی دیکه وه، دلخۆش بیت به هۆی دلنای ئه وه ی که به هۆی هیز و ده سه لاته زۆره که ی مه سیحه وه، کاره که ی له ئیمه دا ته واو ده کات. کاتیک به مه سیحه وه په یوه ست ده بین، پۆحی پیروژ به هیزه وه له ئیمه دا کار ده کات، وه ئیمه ش ده توانین بلین: «یه زدانی په ره ردگار هیز و سه رووی منه» (ئیشایا ۱۲: ۲). «ده توانم هه موو ئه م شتانه له ریگه ی مه سیحه وه بکه م، ئه وه ی به هیزم ده کات» (فیلیپی ۴: ۱۳).

به‌شی بیست و نۆیه‌م

له‌خۆماندا نییه

«ده‌زانم هیچ چاکه‌یه‌ک له‌مندا نیشته‌جی نییه، واته له‌سروشتی دنیایمدا.» (رۆما ۷: ۱۸)

ژیان له‌خۆیدا ته‌نهما مافی خودایه، هه‌روه‌ها هی‌کو‌په‌که‌یه‌شیه‌تی، که‌باوک پێی به‌خشیوه. گه‌پران به‌دوای ژياندا، به‌لام نه‌ک له‌نیو خودی ژياندا، به‌لکو له‌نیو یه‌زداندا، گه‌وره‌ترین شانازی به‌دییه‌تراوانه. ژيان له‌نیو خۆی و بو‌خۆی هه‌له‌ و تاوانی مرو‌فی گونا‌ه‌باره؛ ژيان بو‌خودا له‌مه‌سیحدا به‌ره‌که‌تی باوه‌رداره. نه‌پێی ژيانی باوه‌ر پشت‌گۆی‌خستن، ر‌ق‌لیبوونه‌وه، به‌جیه‌پشتن و له‌ده‌ستدانی ژيانی خۆت له‌خۆ ده‌گریت. «ئیت من نیم ئه‌وه‌ی ده‌ژیت، به‌لکو مه‌سیحه له‌مندا ده‌ژیت» (گه‌لاتیا ۲: ۲۰). «من نا، به‌لکو نیعمه‌تی خودا بوو که له‌گه‌لمدایه» (یه‌که‌م کۆرنسۆس ۱۵: ۱۰): ئه‌مه‌شایه‌تی هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌یه‌که‌ بو‌یان ده‌رکه‌وتوو ده‌سته‌به‌رداربوون له‌ژيانی خۆیان و وه‌رگرتی ژيانی به‌ره‌که‌تداری مه‌سیح له‌ده‌روونیاندا واتای چیه. هیچ ر‌یگایه‌کی ژيانی راسته‌قینه و په‌یوه‌ستبوون به‌مه‌سیحه‌وه له‌ئارادا نییه جگه له‌و ر‌یگایه‌ی که‌ په‌روه‌ردگار له‌پیش ئیمه‌وه بریویه‌تی - له‌ر‌یگه‌ی مردنه‌وه. له‌سه‌ره‌تای ژيانی باوه‌رداریدا، که‌سانیک زۆر که‌م ده‌توانن ئه‌م راستیه‌ی بینن. به‌هۆی به‌خشینانه‌وه دل‌خۆش و شادن و پێیان وایه که‌ ده‌بیت بو‌مه‌سیح بژین و متمانه‌یان به‌وه‌یه که‌ به‌یارمه‌تی خودا ده‌توانن ئه‌و کاره‌ بکه‌ن. به‌لام هیشتا ئاگاداری ئه‌و مملاتییه‌ نین که له‌نیوان جه‌سته‌مان و یه‌زداندا ده‌گوزریت؛ جه‌سته‌مان ده‌لێت که‌ نابیت به‌ته‌واوی ملکه‌چی یاسا و شه‌ریعه‌تی خودا بین. ئه‌وان نازانن که‌ هیچ شتیک جگه له‌مردن، مردنی ته‌واوی هه‌موو ئه‌وه‌ی که‌ په‌یوه‌سته به‌سروشته‌کۆنه‌که‌وه، ناتوانیت هیزی خودا له‌واندا ده‌ربخات. به‌لام هه‌ر زوو شکسته‌خواردن فیریان ده‌کات که‌ ئه‌وه‌ی ئه‌وان ده‌یزانن ده‌رباره‌ی هیز و توانای مه‌سیح به‌س نییه، وه‌ به‌و شیویه‌ به‌ئاگا دێنه‌وه و مه‌سیح باشته‌ده‌ناسن. عیسا به‌خۆشه‌ویستییه‌وه باوه‌رداران به‌ره‌و خاچه‌که‌ی ده‌بات. عیسا پێیان ده‌فرمویت به‌و چه‌شنه‌ی که‌ به‌باوه‌ره‌وه قبو‌لیان کردوو له‌جیگه‌ی ئه‌وان خۆی کردوو ته‌قوربانی، وه‌ ژیانان وه‌رگرتوو، به‌هه‌مان شیوه‌ به‌ته‌واوی ئه‌و ژيانه‌ ئه‌زموون ده‌که‌ن. عیسا لێیان ده‌پرسیت ئاخۆ ئاماده‌ی ئه‌وه‌یان تێدایه که‌ له‌و جامه‌ بخۆنه‌وه که‌ عیسا خواردیه‌وه؛ واته له‌گه‌ل ئه‌ودا له‌خاچ بدرین و به‌رن. عیسا فیریان ده‌کات که‌ به‌یه‌کبوون له‌گه‌ل ئه‌ودا، ئه‌وان پێشوه‌خت له‌خاچ دراون و مردوون، چونکه له‌کاتی باوه‌ره‌یتاندا بوونه‌ته‌هاوبه‌شی مردنه‌که‌ی عیسا. به‌لام

ئەوھى كە ئىستا پۆبىستانە ئەوھىيە كە بەتەواوى پازى بەوھى كە وەرئانگرتووه تەنانەت پىش ئەوھى كە لىي تىبگەن، لە رىگەى مردنى خوويستانە لەگەل عىسا.

ئەم داواكارىيەى مەسىح يەككە لەو شانازىيانەى كە وەسف ناكرىت. زۆرىك لە باوهرداران دەكشپنەو، چونكە تىگەيشتنى بەلايانەو زەحمەتە. باوهردارە كە بە پادەيەك پراھانوو لەگەل ژيانى پر لە نسكو و شكست كە بە دەگمەن ئارەزوو و بگرە چاوهرپى ئەو دەكات كە رزگارى بىت. پىرۆزبوون، يەكبوونى تەواو لەگەل مەسىح، پەيوەندىيەكى پتەو لەگەل خووشەويستىيە كەيدا دەتوانرىت وەكو مادەكانى باوهرنامەى مەسىح چاوى لى بكرىت. كاتىك تامەزرۆى ئەو نەبىت كە گوناھ نەكەيت، وە نەتەوئىت پەيوەندىيەكى توندوتوول و نرىكت لەگەل رزگاركرەكەت ھەبىت، بىرۆكەى لەخاچداننە لەگەل مەسىحت پى قبول ناكرىت. ئەو كاتە كە باسى لەخاچدان دەكرىت تاكە شتىك بە مئشكدادىت برىتى دەبىت لە ئازارچەشتن و شەرمەزاربوون؛ ئەو جوورە باوهردارە پازىيە بەوھى كە عىسا چووھ سەر خاچ بو ئەوھى تاجىك بو ئەم دەستەبەر بكات كە عىسا ھىوادارە لەسەرى بكات. بەلام ئەو باوهردارەى كە بەراستى دەيوەئىت پەيوەست بىت بە مەسىحەو بە جوورپكى دىكە لە بابەتەكە دەروائىت. ئەزموونى تال و سەخت فىرى كردووھ كە بە خووبەدەستەوھدانى تەواو و متمانەيەكى سادە، گەورەترىن رىگر و لەمپەر لەبەردەم پەيوەستبوونى بە مەسىحەو برىتىيە لە خودى خوئى. يەكەم جار ئامادە نەبووھ كە واز لە خوئى بھىنىت؛ پاشان دىسان، بە كارەكانى بووھە رىگر لەبەردەم كارەكانى خودا.

ئەگەر ئەم ژيانەى خوپەرستىيە بە وىست و خواست و كارەكاشىيەوھ نەگووردرىت بە ژيانى مەسىح، پەيوەستبوون بە مەسىحەو كارىكى مەھال دەبىت. ئىنجا ئەم پرسىارە لە لايەن مەسىحەو دەيت كە لەسەر خاچ گيانى سپارد: «ئايا ئامادەى دەستبەردارى خوئ بىت ھەتا پادەى مردن؟» پاشان روونى دەكاتەوھ و دەفەرموئىت: تو كە لە خوداوھ لەدايكبووتەتەوھ، پىشوخت لە دەروونى مندای. بەلام ئايا ئىستا ئامادەى كە بە پشتبەستن بە ھىزى ئەم مردنە بەتەواوى واز لە خوئ بھىنىت و لە خاچ بدرى بو ئەوھى لەوئى مھىنىتەوھ ھەتا ئەو كاتە وىست و خواستت بە وىست و خواستى من جىگەى دەگىردرپتەوھ؟ وەلامى ئەم پرسىارە لەئىو دلتدايە. ئايا ئامادەم بلىم سروشتە كوئەكەم چىتر بوئى نىيە قسە بكات؛ چىتر بوئى نىيە بىر بكاتەوھ، ھەست بە شتەكان بكات، خوژگە بخوازىت يان كار بكات؟

ئايا ئەمە ئەو شتەيە كە مەسىح داوامان لىدەكات؟ مەگەر سروشتى ئىمە دروستكراوى دەستى خودا نىيە؛ ئايا ناكرىت ھىزى سروشتىمان بو خزمەتى ئەو بەكارىت؟ بىگومان ھەر واىە، بەلام لەوانەيە ھەتا ئىستا دركت بەوھ نەكردىت كە تاكە رىگەى پىرۆزبوونيان

ئەوھىيە كە دەبىت لەژىر دەسەلاتى تۆ بىنە دەرەوھ و پرۆنە ژىر دەسەلاتى ژيانى مەسىحەوھ. پىت وا نەبىت كە دەتوانىت ئەم كارە بكەيت چونكە لە قوولايى دلئەوھ ئارەزووى بۆ دەخوازىت و تۆ يەككىت لە رزگار بووھەكان. نەخىر، جگە لە مردن هېچ رىگەيەكى دىكە بۆ گەيشت بە قوربانگاي پىرۆزىيە لە ئارادا نىيە.

كاتىك وھكو كەسىكى ھەستاوھ لەنىو مردووان رۆشىتت بۆ ئەوھى لە قوربانگاي خودا بكرىتە قوربانى (رۆما ٦: ١٣؛ ٧: ١)، ھەموو ھىزىكى سروشتەكت - ھەر بەھرە و دىارى و سامانىكت كە دەبىت بىتە ماىھى پىرۆزى بۆ پەرورەدگار - دەبىت لە ھىزى گوناھ و خۆت جودا بكرىتەوھ و لەسەر قوربانگەكە دابزىت بۆ ئەوھى ئەو ئاگرە جاويدانىيە لەناوى ببات. كاتىك خۆت دەكەيتە قوربانى، ئەو ھىزە سەرسورھىنەرەى كە خودا بەھۆبەوھ بۆ خزمەتكردن دەتگونجىيىت، دەتوانىت ئازادت بكات بۆ ئەوھى بەتەواوى خۆت بە خودا بسپىرىت و ئەوئىش قبول و پىرۆزت بكات و بەكارتەبھىنىت. وھەتا ئەو كاتەى جەستەت ھەيە، ناتوانىت بىر لەوھە بكەيتەوھ كە جەستەت مردووھ؛ بەلام كاتىك رىگە دەدەيت ژيانى مەسىح بەتەواوى دەسەلات بگرىتە دەست، دەتوانىت جەستەى لە شوئىنە بپارىزىت كە لەخاچدراوھ و حوكمى مردنى بەسەردا سەپاوھ، وھ بەو شىوھىە چىتر ناتوانىت دەسەلاتى بەسەرتدا ھەبىت. عىساي مەسىح دەبىتە كەسى دووھى مى خۆت.

ئەى باوھەردار، ئايا بەپراستى پەيوھەست دەبىت بە مەسىحەوھ؟ كەوانە خۆت ئامادە بكە بۆ ئەوھى بۆ ھەمىشە لە خۆت دابپرىي و تەنانەت بۆ ساتىكىش رىگە مەدە كە بپارى لەسەر ژيانى رۆحى و دەررونىت بەدەيت. ئەگەر تۆ ئامادەى كە بەتەواوى دەستبەردارى خۆت بىت، وھ رىگە بە عىساي مەسىح بەدەيت كە بىتە ژيانى نىو دەررونت، وھ دەست بەسەر بىرکردنەوھ و ھەست و سوۆز و كارەكانتدا بگرىت، ئەوا عىسا ئامادەيە دەسەلات بگرىتە دەست. عىسا دەبىتە ژيانى تۆ و كارىگەرى و سوود و قازانجەكانى بۆ ئەو ھەزاران شتە دەبىت كە ژيانى رۆزانەى تۆى پىكھىناوھ. بۆ ئەوھى ئەم كارە بكات، داواى يەك شت لى دەكات: لە خۆت و ژيانى خۆت وەرە دەرەوھ و بە مەسىحەوھ پەيوھەست بە؛ بەو شىوھىە دەبىت ژيانى تۆ. ھىز و توانا و ئامادەيى پىرۆزىيە ئەو ژيانە كۆنەكت لى دادەمالىت.

بۆيە بەتەواوى و بۆ ھەمىشە دەستبەردارى خۆت بە. ئەگەر پىشتر بوئىرئە نەجامدانى كارىكى لەو چەشەنەت نەبووھ، ياخود ترساويت لەوھى كە شكست بخۆيت، ئەوا ئىستا بىكە بە لەبەرچاوگرتنى ئەو بەئىنەى كە ژيانى مەسىح جىگەى ژيانە كۆنەكت دەگرىتەوھ. درك بەوھە بكە ھەرچەندە جەستەى مروفانەت زىندووھ، بەلام تۆ بەرامبەر ئەو سروشتە مردووى. ئەو سروشتە ھىشتا بەھىز و زىندووھ، بەلام ھىچ ھىز و توانايەكى بەسەرتدا

نییه. به لأم سروشته نوییه کهت، تو که به هوئی مه سیحه وه له مردن هه ستاویته وه، سه بارهت به گوناخوٓت به مردوو دابنی، به لأم به یه کببونان له گه ل عیسی مه سیحدا خوٓت بوٓ خودا به زیندوو بزانه (رؤما ۶: ۱۱). مردنت به یه کببون له گه ل مه سیح وای کردوو ه که به ته وای له چنگی خوٓت ئازاد بیت؛ به و شیوه یه ده سه لاتی به سه رتدا نییه، مه گه ر ئه وه ی که به هوئی که مته رخه می و بیباوه رییه وه به ده سه لاته که ی رازی بیت. وه ره و به باوه ره وه ئه و پیگه شکومه نده قبول بکه که مه سیح بوئی له به رچاو گرتووی. ئومیدوار به، باوه رت هه بیٓت؛ له هه لئانی هه نگاوی یه کلاییکه ره وه پاشگه ز مه به وه، به بیٓ ترس بلئی که بو یه ک و جار و بو هه میشه ده سه ته ره رداری خوٓت بووی و له گه ل مه سیح له خاچ دراویت (رؤما ۶: ۱). وه متمانته به وه هه بیٓت که عیسی له خاچ دراو مروٓفه کوٓنه که مان له خاچ ده دات و شوینی ئه و مروٓفه کوٓنه که ژبانی هه ستاوه ی خوئی پر ده کاته وه.

له م باوه ره ده، به مه سیحه وه په یوه سه ت به! خوٓت به وه وه هه لواسه؛ به هوئی ئه وه وه به سه سیوه؛ ئومیدت به و هه بیٓت. رۆژانه پیرۆز بوونه کهت نوئی بکه وه؛ رۆژانه سه ره له نوئی پیگه کهت وه کو که سیک نوئی بکه وه که له ده ستی خوٓت کردراویته ته وه و ئیستا بوویته ته که سیکی سه ره که وتوو. هه موو رۆژیک به ترسیکی پیرۆزه وه ته ماشای جه سه ته ی دنیا بیٓت بکه که دوژمنته که له کیشمه کیشی ئه وه دایه که خوئی له خاچه که ده رباز بکات. بیٓت بیت که هه ول ده دات هه لئبخله ته نیٓت بوٓ ئه وه ی هه ندیک ئازادیی پیٓ بده یٓت، یا خود هه ول ده دات فه ناعه ت پیٓ به یٓنیٓت به وه ی که گوایه ده یه ویٓت خزمه تی مه سیح بکات. بیٓت نه چیٓت که ئه و جه سه ته مروٓفانه یه ی که ده یه ویٓت خزمه تی خودا بکات، مه ترسیدارتره له و جه سه ته یه ی که سه ریچی خودا ده کات. به ترسیکی پیرۆزه وه چاودیٓری بکه، وه له مه سیحدا خوٓت بشاره وه؛ ته نها به یه کببون له گه ل مه سیح ئاسایش و ئاسووده یی ده دۆزیته وه. به مه سیحه وه په یوه سه ت به؛ ئه ویش به لئینی داوه که به تووه په یوه سه ت ده بیٓت. فیرت ده کات که بیٓفیز و وریا بیت. فیرت ده کات که دلخوٓش و متمانته پیٓکراو بیت.

هه موو قازانجیکی ژبانته، هه موو هیٓزیکی سروشتت، هه موو ته ووژمیکی نه وه ستاوی بیروبوٓچووون و خواست و هه سه تیٓکت بیٓنه که ژبان پیٓکدینن، وه متمانته به وه هه بیٓت که مه سیح شوینی ئه و جه سه ته مروٓفانه ییه ده گریته وه که رۆژگارئی کزور به ئاسانی و سروشتی پر کرابوو وه. به دلنیا ییه وه عیسا ده بیٓته خاوه نی تو و له ده رووتندا نیشته جئ ده بیٓت؛ وه له ئارامی و ناشتی و نیعمه تی ژبانی نویدا، خوٓشییه کی به رده وامت ده بیٓت به هوئی ئه و گورانکارییه ناوازه یه ی که پرویداوه - هاتنه ده ره وه له جه سه ته ی مروٓفانه و ته نها په یوه سه ت بوون به مه سیحه وه.

به‌شی سییه‌م

ده‌سته‌به‌ری په‌یمانی نوئی

«به‌گوږه‌ی ئه‌م سوږنده‌ش عیسا بووه ده‌سته‌به‌ری په‌یمانیکی باشر.» (عیرانییه‌کان ۷: ۲۲)

کتیښی پیروژ باسی ئه‌وه ده‌کات که په‌یمانی کون هیچ هه‌له‌یه‌کی نییه؛ په‌زدان ده‌فه‌رموئیت که گه‌لی ئیسرائیل به‌رده‌وام نه‌بوون له‌سه‌ر، بوئه ئه‌ویش پشتگوئی خستن (عیرانییه‌کان ۸: ۷-۹). کیشه‌که ئه‌وه بوو په‌یمانی کون نه‌یده‌توانی ئامانجه‌که‌ی رووکاریه‌که‌ی جیبه‌جی بکات که بریتی بوو له‌یه‌ک‌گرتنی ئیسرائیل و خودا: ئیسرائیل خودای ښتگوئی خستبوو، وه به‌و هوږه‌وه ئیسرائیلی پشتگوئی خستبوو. بوئه، خودا به‌لین ده‌دات که په‌یمانیکی نوئی داښه‌زینیت، که خالی بیت له‌هه‌له‌کانی په‌که‌م په‌یمان، وه بتوانیت ئامانجه‌که‌ی به‌دیپهنیت. نه‌گه‌ر بیوستبا ئامانجه‌که‌ی جیبه‌جی کردبا، ده‌بوا دل‌سوژی خودای بو‌گه‌له‌که‌ی مسوگه‌ر کردبا، وه دل‌سوژی گه‌لی ئیسرائیلش بو‌خودا. وه مهرجه‌کانی په‌یمانی نوئی به‌روونی باسی ئه‌وه ده‌کات که ئه‌م دوو ئامانجه به‌ده‌ست دین. «فیرکردنه‌کانم ده‌خه‌مه‌ ناو می‌شکیان»؛ به‌م شیوه‌یه خودا ده‌یه‌وئیت دل‌سوژی نه‌گوږی خوئی بو‌یمان مسوگه‌ر بکات «چیر گونا‌هه‌کانیان به‌بیری خوم ناهینمه‌وه» (عیرانییه‌کان ۸: ۱۰-۱۲)؛ ئه‌مه ده‌بیته‌ ریځای مسوگه‌رکردنی دل‌سوژی به‌نه‌گوږه‌که‌ی بو‌یمان. خودایه‌کی به‌خشنده و گه‌لیکی گوږایه‌ل: ئه‌م دوو لایه‌نه ده‌بیت بگن به‌یه‌ک و هه‌تاهه‌تایه له‌ریځه‌ی په‌یمانی نوئوه یه‌ک بگرن.

په‌یمانی نوئی له‌ دوو لاره ده‌سته‌به‌ریمان پیده‌دات. عیسا ده‌سته‌به‌ری په‌یمانیکی باشره، وه عیسا ده‌سته‌به‌ری ئه‌وه مروّف ده‌به‌خشیت که خودا دل‌سوژانه به‌ئهرکی خوئی هه‌لده‌ستیت، بو‌ئوه‌ی مروّف به‌دلناییه‌وه بتوانیت به‌مه‌به‌ستی لیخوشبون، قبولکردن پشت به‌خودا به‌ستیت؛ به‌م شیوه‌یه خودا هه‌رگیز پشتگوږیان ناخات. وه عیسا خودا دلنای ده‌کاته‌وه له‌وه‌ی که مروّف دل‌سوژانه به‌ئهرکی خوئی هه‌لده‌ستیت، بو‌ئوه‌ی خودا به‌ره‌که‌تی په‌یمان‌که‌ی پی‌به‌خشیت. عیسا به‌م جوړه‌کاره‌که‌ی ئه‌نجام ده‌دات: عیسا که له‌گه‌ل په‌زداندايه، وه ته‌واوه‌تی خودا له‌نیو سروسشته مروّفانه‌که‌یدا نیشه‌جیبه، به‌تایه‌تی گه‌ره‌نتی ئه‌وه به‌مروّف ده‌به‌خشیت که خودای باوک به‌لینه‌کانی ده‌باته‌سه‌ر. عیسا که له‌گه‌ل ښمه‌دا په‌که، وه ښمه‌ی وه‌کو ئه‌ندامی جه‌سته‌ی قبول کردووه، گه‌ره‌نتی ئه‌وه به‌باوک ده‌به‌خشیت که بايه‌خ به‌کاروباره‌کانی ده‌دات. تاکه شتیک که مروّف ده‌بیت بیت و بیکات به‌هوئی مه‌سیحه‌وه پاریزراو و سه‌لامه‌ته. ئه‌وه شکوئی په‌یمانی نوئی که به‌هوئی

عیسای مه سیحه وه دهسته به ریه کی زیندوو و ئاسایشیکی ئه زه لیلی هه یه. وه به ئاسانی ده توانین له وه تیبگه یین که کاتیک وه کو دهسته به ریه پهیمانه که په یوه ست ده بین به مه سیحه وه، ئامانج و به ره که ته کانی له ئیمه دا ده یینریت.

به باشرین شیوه ده توانین له مه تیبگه یین ئه گهر بیتو له ژیر پۆشنابی یه کیک له به ئینه کانی پهیمانی نویدا لئی پروانین: «پهیمانیکی هه تاهه تاییان له گه لدا ده به ستم، که خو میان لئی نه کیشمه وه و به رده وام چاکه یان له گه لدا بکه م، ترسی خو م بخه مه دلیان، بو ئه وه ی لیم لانه دن» (یه رمیا ۳۲: ۴۰).

یه زدان دلسۆزه و هه رگیز گۆرانکاری به سه ردا نیه ت؛ وشه کانی راستن؛ به لام له گه ل ئه وه شدا بو میراتگرانی به ئینه که ی پروونی ده کاته وه که چون پراویزه کانی نه گۆرن و خو ی به پهیمانه که وه ده به سیتته وه و هه میشه دلسۆزه: «پهیمانیکی هه تاهه تاییان له گه لدا ده به ستم، که خو میان لئی نه کیشمه وه و به رده وام چاکه یان له گه لدا بکه م». خو زگه به وه که سه ی که به ته واوی ئه مه ی گرتوو ته خو و حه سانه وه ی له پهیمانی ئه زه لی یه زدانی دلسۆزدا دۆزیوه ته وه.

وه کو ده زانین په یمان له نیو دوو لایه ندا ئه نجام ده دریت. باشه چی ده بیت ئه گهر مرو ف دلسۆز نه بیت و پهیمانه که بشکینیت؟ مرو ف ناوانیت به ئینی ئه وه بدات که پهیمانه که ناشکینیت، به لام خودا ته نانه ت چاره سه ری بو ئه مه ش هه یه. یه زدان له پهیمانه که دا نه ک ته نها ده فرمویت که هه رگیز پشت له گه له که ی ناکات، هه روه ها به ئین ده دات که ترسی خو ی بخانه نیو دلنیا بو ئه یه لپی لانه دن. ئه وه له پهیمانه که دا نه ته نها ده سته به ری خو ی ده کات، به لکو ده سته به ری لایه نی به رامبه ریش ده کات: «پۆحی خو م ده خه مه ناوتانه وه، واتان لئی ده که م که ریگای فره زه کانم په یره و بکه ن و حوکه کانم به جیبه یین و کاریان پی بکه ن» (حزقییل ۳۶: ۲۷). خو زگه به وه که سه ی که له م به شه ی پهیمانه که ش تیده گات! ئه وه ده زانیت که ئاسایشی ئه وه به ند نییه به وه پهیمانه ی که له گه ل یه زدان به ستوو یه تی، چونکه به رده وام ئه وه پهیمانه ده شکینیت. ئه وه ده زانیت که له وه پهیمانه دا خودا باشه، نه ک ته نها بو خو ی، به لکو بو ته واوی مرو ف ه کان. له و راستیه پیروزه تیده گات که ئه رکی ئه وه له پهیمانه که دا ئه وه یه که به ئینه کانی خودا قبول بکات و چاوه ری ئه وه بیت که جیبه ییوونی پلانی خودا ته واوه تی گه له که ی مسو گهر ده کات: «ترسی خو م بخه مه دلیان، بو ئه وه ی لیم لانه دن».

لیره دایه که کاری پیروزی ده سته به ر دپته ناوه وه بو ئه وه ی پهیمانه که بچه سپینیت، بو ئه وه ی دلنیا بیت له وه ی که به جوانی ده سته به ر کراوه به به ته واوی ها تووه ته دی. باوکی

ئاسمانى بە عىساي مەسىحى فەرموو: «دەتكەمە پەيمان بۆ گەل و پروناكى بۆ نەتەوہەكان» (ئىشايە ۴۲: ۶). وە پۇحى پىرۆز شايەتى دەدات كە «بەلئەكانى خودا ھەرچىيەك بن، بە يەكبوون لەگەل مەسىح دەبن بە «بەلئ». بۆيە بەھۆى ئەوہوہ دەلئەن «ئامىن» بۆ شكۆمەندى خودا» (دووہم كۆرنسۆس ۱: ۲۰). ئەو باوہردارەى كە بە مەسىحەوہ پەيوہست دەبئت، دلئايى خودايى ھەيە كە ھەموو بەلئەكانى پەيمانەكە جئەجئ دەكرئت.

مەسىح بوو بە دەستەبەرى پەيمانئىكى باشتەر. وەكو مەلكىسادقى سەرۆك كاھىن عىسا دەستەبەرى ئەم پەيمانەيە (عبرانىيەكان ۷). ھارون و كورەكانى مردن؛ بەلام مەسىح بۆ ھەتاھەتايە دەژى. ئەو كاھىنە و ھىزى ژيانى نەبراوہى ھەيە. لەبەر ئەوہى عىسا ژيانى ئەزەلىي ھەيە، كاھىنيەتئىيەكى نەگۆپى ھەيە. وە لەبەر ئەوہى بۆ ھەتاھەتايە دەژى و داكۆكىمان لئ دەكات، دەتوانئ ئەوانە بە تەواوى پزگار بكات كە لە رڭگەى ئەوہوہ دەچنە لاي خودا» (عبرانىيەكان ۷: ۲۵). دەستەبەرىيەكەى عىسا بۆ پەيمانەكە كارىگەر و زىندووہ چونكە عىسا ژيانى جاويدانىي ھەيە. ئەو بۆ ھەتاھەتايە دەژى تاكو داكۆكىمان لئ بكات و بەو ھۆيەوہ دەتوانئت دەتوانئت پزگارمان بكات. ھەموو ساتئىك داواكانى دەخاتە بەردەم باوكى؛ ئەم داواكارىيە بەردەوامانە ھىز و بەرەكەتەكانى ژيانى ئاسمانى بۆ گەلەكەى مسۆگەر دەكات. عىسا وەكو داكۆكىكارى ئئىمە، لەلاى باوك داكۆكىمان لئدەكات و بەردەوام نوئژمان بۆ دەكات و وا دەكات خودا لئمان رازى بئت؛ ھەررەھا وەكو داكۆكىكارى باوكى ئاسمانى، بەردەوام كارمان لەسەر دەكات و باوكى ئاسمانى لە دەرووئماندا دەردەخات.

نەئىنى كاھىنيەتى مەلكىسادق، كە عبرانىيەكان نەياندەتوانى لئى تئىگەن (عبرانىيەكان ۵: ۱۰-۱۴)، نەئىنى ژيانى ھەستانەوہى ئىو مردوووانە. لە ھەستانەوہدایە كە شكۆى مەسىح وەكو دەستەبەرى پەيمانەكە دئتە ئاراوہ، چونكە ئەو ژيانى ئەزەلىي ھەيە. لە ئاسماندا بە ھىزىي خودايى كارەكانى ئەنجام دەدات و دەسەلئتىكى رەھا و بئسنوورى ھەيە. ئەو ھەمىشە دەژى تاكو نوئژ بكات؛ بۆ ساتئىكىش عىساي مەسىح كە داكۆكىكارى ئئىمەيە لە نوئژ و نزا بۆ باوك ناوہستئت تاكو پەيمانەكەمان بۆ جئەجئ بكات. ئەو بە ھىزىي ھەمان ژيانەوہ كارەكانى ئەنجام دەدات؛ ھەموو ساتئىك نوئژە وەلامدراوہكانى - ھىزەكانى جئەھانى ئاسمانى - دەرژئتە سەر زەوى بۆ ئەوہى دلئايى بدانە باوكى ئاسمانى كە پەيمانە نوئىيەكەى جئەجئ دەكرئت. ئەو ژيانەى كە ھەتاھەتايە ھىچ دابرائىك نئىيە، بۆ يەك ساتئىش ناوبەر دروست نابئت؛ ھەر ساتئىك ھىزى ئەزەلىي لەخۆ دەگرئت. عىسا بۆ ھەتاھەتايە دەژى تاكو نوئژ بكات، بەرەكەتدارمان بكات، بۆيە دەتوانئت بۆ ھەتاھەتايە و بە تەواوہتى پزگارمان بكات.

ئەى باۋەردار، ۋەرە و بېروانە كە چۆن ھەموو ساتىك پەيوەستبۇون بە مەسىحەۋە لە رېگەى سروشتى ئەم داكۆكىكارە كاهىنەۋە پارىزراو و مسۆگەر كراۋە. سات لەدۋاى سات، كە داۋاكارىيەكانى بەرز دەبىتەۋە بۆ ئاسمان، سەر كەۋتن و دەستكەۋتەكانى دادەبەزنى سەر زەۋى. ۋە لەبەر ئەۋەى عىسا جىبەجىكارى پەيمانەكەيە - «ترسى خۆم بخەمە دىيان، بۆ ئەۋەى لىم لاندەن» - ناتوانىت بۆ ساتىكىش بە تەنھا بەجىتەپىللىت. ھەرگىز شتى ۋا ناكات ئەگىنا ئەركەكەى دەخاتە ژىر پىرسىارەۋە. لەۋانەيە بەھۆى بىباۋەرىيەۋە نەتوانىت درك بەۋ بەرەكەتە بكەيت، بەلام ئەۋ ناتوانىت دلسۆز نەبىت. ئەگەر چاۋت لەسەر مەسىح بىت، ۋە ھىزى ئەۋ ژيانە ناكۆتايە كە ۋەكو سەرۆك كاهىن خزمەتى كرد، باۋەر بەۋە دەكەيت كە ژيانىكى ھەتاهەتايى و نەگۆرى پەيوەستبۇون بە مەسىحەۋە چاۋەرپىت دەكات.

كاتىك دەبىنىن عىسا چىيە و چىيە بۆ ئىمە، ئەۋ پەيوەستبۇونە بە عىساۋە دەبىتە دەرنەجامىكى سروشتى و خوڭكارى ئەۋ زانىارىيەى دەربارەى عىسا ھەمانە. ئەگەر سات لەدۋاى سات و بەردەۋام ژيانى لەپىناۋ ئىمەدا بۆ لاي باوك بەرز بىتەۋە و لە باوكەۋە دايەزىننىتە سەر ئىمە، ئەۋا پەيوەستبۇونى سات لەدۋاى سات ئاسانە، بگرە زۆرىش سادەيە. ھەر ساتىك كە بە ئاگايىەۋە پەيوەندىمان لەگەلى ھەيە، دەتوانىن بلىين: «عىساي مەسىحى رزگار كەر كە پارىزەر و داكۆكىكارى مىن، مەن بەھۆى تۆۋە دەژىم و پەيوەست دەبم پىتەۋە». لە كاتى پىۋىستى و تارىكى يان ترسدا، دەلىين: «ئەگەر سەرۆك كاهىنى مەزن، لە ھىزىكى ھەتاهەتايى و ژيانىكى نەگۆردا، پەيوەست دەبم پىتەۋە». ۋە ئەۋ كاتانەى كە پەيوەندى تايەت و راستەۋخۆ لەگەل مەسىح دەبىت رېگە بۆ كارە گىرنگە زەمىنىيەكان خۆش بىكات، دەتوانىت ۋەكو دەستبەرى خۆمان مەمانەى پى بىكەين. كاهىنىيەتايە نەگۆرەكەى، لەگەل كارىگەرىيە خۇدايەكەى و ئەۋ ھىزەى كە بەھۆيەۋە رزگارمان دەكات، ۋا دەكات بە ئارامىيەۋە پەيوەست بىن پىيەۋە.

به‌شی سی و یه‌که‌م

شکۆداره‌که

«ژیانیشان له‌گه‌ل مه‌سیح له‌خودادا شاردراوته‌وه. کاتیک مه‌سیح ده‌رده‌که‌وێت که ژیانانه، ئه‌وسا ئیوه‌ش له‌گه‌لیدا له‌شکۆمه‌ندیدا ده‌رده‌که‌ون.» (کۆلۆسی ۳: ۳-۴)

ئه‌وه‌که‌سه‌ی که‌به‌مه‌سیحی له‌خاچداروه‌وه‌په‌یوه‌ست ده‌بێت، فێری ئه‌وه‌ده‌بێت که له‌خاچدان له‌گه‌ل ئه‌ودا واتای چیه، وه‌ده‌زانیت که له‌ودا مردن به‌رامبه‌ر گونا‌ه‌چیه. ئه‌وه‌ی که‌په‌یوه‌ست ده‌بێت به‌مه‌سیحی هه‌ستاوه‌و شکۆمه‌نده‌وه، ده‌بێت هاوبه‌شی ژبانی هه‌ستاوه‌و ئه‌وه‌شکۆمه‌ندییه‌ی که‌ئێستا له‌ئاسماندا هه‌یه‌تی. ئه‌وه‌به‌ره‌که‌تانه‌ی که له‌یه‌کبوونمان له‌گه‌ل مه‌سیح و له‌ژبانه‌شکۆمه‌نده‌که‌یه‌وه‌سه‌رچاوه‌ده‌گریت زۆر له‌وه‌مه‌زنتره‌که‌بتوانین قسه‌ی له‌سه‌ر بکه‌ین.

ئه‌م ژبانه‌ژبانی سه‌رکه‌وتن و هه‌سانه‌وه‌ی ته‌واوه. پێش ئه‌وه‌ی که‌کۆری خودا گیانی بسپێریت، ده‌بوا سزای بچه‌شتبا و تووشی سه‌ختی ناخۆشی بوايه، هه‌روه‌ها ده‌کرا تووشی وه‌سوه‌سه‌بیت و گونا‌ه‌بکات. به‌لام که‌له‌ئێوه‌مردووان هه‌ستایه‌وه، به‌سه‌ر مردندا زال بوو؛ وه، وه‌کو که‌سه‌شکۆمه‌نده‌که، مروڤبوونی به‌شداری له‌خودابوونیدا کرد. کاتیک باوه‌ردار په‌یوه‌ست ده‌بێت به‌مه‌سیحه‌وه، ده‌بینیت که‌چۆن هێزی گونا‌ه‌و جه‌سته‌له‌ناو ده‌بردیت؛ به‌جوانی پرزگاری ته‌واو و هه‌تاهه‌تایی بو‌ده‌رده‌که‌وێت، وه‌هه‌سانه‌وه‌و ئاشتییه‌کی پێرۆز ده‌ست به‌سه‌ر ژیانیدا ده‌گریت. کاتیک باوه‌ردار به‌عیساوه‌په‌یوه‌ست ده‌بێت که‌به‌رز کرایه‌وه‌و له‌شوینه‌کانی ئاسماندا دانرا (ئه‌فه‌سۆس ۲: ۶)، ئه‌وه‌ژبانه‌شکۆمه‌نده‌وه‌رده‌گریت که‌له‌سه‌ری کلێساوه‌بو‌ئهندامی دیکه‌ی جه‌سته‌دیت.

ئه‌م ژبانه‌ژبانتیکه‌که‌تێیدا په‌یوه‌ندییه‌کی ته‌واوت له‌گه‌ل خۆشه‌ویستی و پێرۆزی باوکی ئاسمانیدا ده‌بێت. عیسا زۆر جار له‌گه‌ل قوتابییه‌کانیدا جه‌ختی له‌گرنگی ئه‌م بابته‌ده‌کرده‌وه. مردنی عیسا گه‌رانه‌وه‌بوو بو‌لای باوکی. عیسا نوێژی کرد و فرمووی: «ئێستاش باوکه‌له‌لای خۆت شکۆدارم بکه، به‌وه‌شکۆیه‌ی پێش بوونی جیهان له‌لای تو‌هه‌مبوو» (یۆحنا ۱۷: ۵). کاتیک باوه‌ردار په‌یوه‌ست ده‌بێت به‌عیسای شکۆمه‌نده‌وه، هه‌ول ده‌دات له‌وه‌تیبگات که‌یه‌کبوون له‌گه‌ل عیسا له‌سه‌ر ته‌ختی پاشایه‌تی چ واتایه‌کی هه‌یه، له‌وه‌تیده‌گات که‌چۆن رووناکی دره‌وشاوه‌ی ئاماده‌بوونی باوک ئه‌وپه‌ری شکۆمه‌ندی و به‌ره‌که‌تی ئه‌وه، وه‌به‌هۆی مه‌سیحه‌وه‌ئهمیش هاوبه‌شی ئه‌وه‌به‌ره‌که‌ته‌یه. فێری ئه‌وه‌ده‌بێت که

کاتیک په یوه نندی له گه ل سهره مه زنه که دا ده بیت، له راستیدا له شوینی نهینی ناماده بوونی یه زاندا ده ژی. کاتیک عیسا له سهر زوی بو، تا قیکردنه وه و هوسه سه ده ستیان پیی ده گه یشت، به لام به شکومه ندبوونی له و شتانه لپی دوور که وتنه وه. هه موو شتیک له ناسمان پیروزه و له گه ل ویست و خواستی یه زاندا هاوسازه. بویه له و باوه پرداره ی که به عیسا وه په یوه ست ده بیت له زموونی له و راستیه مه زنه ده کات که له م په یوه نندیه بلنده دا رچی پیروژ ده بیت و له گه ل ویست و خواستی باوکدا هاوساز ده بیت. ژیانی ناسمانی عیسا له و هیزه یه که گونا له باوه پرداره که دوور ده خاته وه.

له ژیانه ژیانی باشیه کی پر له خو شه ویستی و چالاکیه. مه سیح که له سهر ته ختی پاشایه تی دانیشتووه، دیاریه کانی ده به خشیت پیمان، رچیمان پیشکش ده کات، وه به رده وام به خو شه ویستی هه و چاودیچی و کار بو له و که سانه ده کات که سهر به له ون. باوه پردار ناتوانیت به مه سیحی شکوداره وه په یوه ست بیت له گه ر بیتو هه ست به جو له و هیزی کارکردن نه کات؛ رچی پیروژ و خو شه ویستی عیسا وا ده کات که ویست و خواستی به ره که تدارکردنی که سانی دیکه ی هه بیت. عیسا چوو بو ناسمان بو له وه ی هیزی له وه وهر بگریت که به شیوه یه کی فراوان و به ربلاو به ره که تدارمان بکات.

عیسا که میوکی ناسمانیه، له ریگه ی نیوانگره کانیه وه که له لقه کاینن له م کاره ده کات. بویه، هه ره که سیح به مه سیحی شکوداره په یوه ست بیت، به ره مه میکی زور ده گریت، چونکه له ریگه ی رچه که وه هیزی ژیانی هه تاهه تایی په روه ردگاری مه زن وهر ده گریت. بیفزترین باوه پردار ده بیته ریگای به ره که تدارکردنی که سانی دیکه له ریگه ی عیسا ی مه سیحه وه که بلند کرایه وه بو بیته پاشا و پرگار که رمان.

بابه تیکی دیکه ی په یوه ست به ژیانی عیسا ی شکومه نده وه هیه، وه له ژیانه ی که نیمه به هو ی له وه وه هه مانه. له ژیانه ژیانی چاوه روانی و ئومیدی تایه ت و ناوازه یه. مه سیح له ده سه ته راستی یه زاندا داده نیشت، له چاوه روانیدا ده پروانیت هه تا له و کاته ی ته وای دوژمنه کانی ده بنه ته خته پیی (عیرانییه کان ۱۰: ۱۳)، وه به په رو شه وه چاوه ری پی له و کاته ده کات که ته وای پاداشته که ی وهر ده گریت، کاتیک هه موو که سیح شکومه نندیه که ی ده بینیت، وه گه له نازیزه که ی به و شکومه نندیه وه بو هه تاهه تایه له گه لی ده بن. ئومیدی عیسا، ئومیدی له و که سانه شه که رزگاریان ده بیت: «دیمه وه و ده تانبه مه لای خو م، تا کو ئیوه شو له و شوینه بن که من لپی ده بم» (یوحنه نا ۱۴: ۳). له م به لینه چهنده به لای نیمه وه به هاداره، به هه مان له اندازه شو بو مه سیح به هادار و جی بیایه خه، بوک چهنده دلخوش ده بیت به بینینی زاوا، زاواش به هه مان شیوه دلخوش و شاد ده بیت. ژیانی شکومه ندانه ی

مه‌سیح یه‌کیکه له‌و چاوه‌پروانییه پر له‌ په‌رۆشییه؛ شکۆمه‌ندی ته‌واو ته‌نها ئه‌و کاته دیت که‌ گه‌له‌ نازیزه‌که‌ی له‌گه‌لی ده‌بن.

ئه‌و باوه‌پداری که‌ به‌ مه‌سیحه‌وه‌ په‌یوه‌ست ده‌بیت پۆحی چاوه‌پروانی له‌گه‌ل مه‌سیح به‌ش ده‌کات. ئه‌مه‌ش بۆ خۆشیی خۆی نییه، به‌لکو به‌ پۆحیکی گه‌رموگوره‌وه‌ دلسۆزی خۆی بۆ پاشاکه‌ی دوپات ده‌کاته‌وه، به‌ په‌رۆشه‌وه‌ چاوه‌پرسی ئه‌و کاته ده‌کات که‌ به‌ شکۆمه‌ندییه‌وه‌ ده‌گه‌رپته‌وه‌ و به‌سه‌ر هه‌موو دوژمنیکدا حوکم ده‌کات، که‌ ده‌رخه‌ری خۆشه‌ویستی ئه‌زه‌لیی خودایه. «کاتیک مه‌سیح ده‌رده‌که‌ویت» کلپله‌وشه‌ی هه‌موو باوه‌پداریکی راسته‌قینه‌یه. «کاتیک مه‌سیح ده‌رده‌که‌ویت که‌ ژیا‌نتانه، ئه‌وسا ئیوه‌ش له‌گه‌لیدا له‌ شکۆمه‌ندیی ده‌رده‌که‌ون» (کۆلۆسی ۳: ۴).

له‌وانه‌یه‌ چه‌ندین بۆچوونی جیاواز له‌سه‌ر به‌ئینی ده‌رکه‌وتنی مه‌سیح هه‌بیت. بۆ که‌سیک وه‌کو پۆژی رووناک له‌لای دیاره‌ که‌ به‌ زوویی عیسا ده‌گه‌رپته‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر زه‌وی حوکمرانی بکات، وه‌ ئه‌و گه‌رانه‌وه‌یه‌ ئومید و مانه‌وه‌یه‌تی. بۆ که‌سیکی دیکه، که‌ کتیبی پیرۆز و رزگارکه‌ره‌که‌ی خۆشه‌ویت، هاتنه‌وه‌ی عیسا ده‌کریت گه‌رانه‌وه‌ی هه‌یج واتایه‌کی نه‌بیت جگه‌ له‌ حوکمدان - گۆرانی کات له‌ سنووردارییه‌وه‌ بۆ جاویدانی، ته‌واوبوونی میژوو له‌سه‌ر زه‌وی، ده‌ستپیکێ ئاسمان؛ وه‌ بیرکردنه‌وه‌ له‌ ده‌رکه‌وتنی شکۆی رزگارکه‌ره‌که‌ی خۆشی و هه‌یزی ئه‌وه. ئه‌وه‌ی که‌ گرنگه‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ عیسا ده‌گه‌رپته‌وه‌ و ده‌مانبات بۆ لای خۆی و هه‌موو که‌سیک وه‌کو په‌روه‌ردگار خۆشیان ده‌ویت؛ ئه‌و کو و چه‌قی ته‌واوی ئومید و هیوای کلپسایه.

باوه‌پدار به‌هۆی په‌یوه‌ستبوونی به‌ مه‌سیحی شکۆمه‌نده‌وه‌ ده‌توانیت به‌ته‌واوی به‌ پۆحیکی راسته‌قینه‌وه‌ و به‌ په‌رۆشه‌وه‌ چاوه‌پرسی هاتنه‌وه‌ی مه‌سیح بکات، که‌ ته‌نها ئه‌وه‌ ده‌توانیت به‌ره‌که‌تی راسته‌قینه‌ بۆ پۆحی ده‌سته‌به‌ر بکات. بۆ ئه‌وه‌ی بتوانین شایه‌تی بۆ رزگارکه‌ر بده‌ین وه‌کو ئه‌و که‌سه‌ی که‌ ده‌گه‌رپته‌وه‌، ده‌بیت پیوه‌ی په‌یوه‌ست بین و شکۆداربوونی نیشان بده‌ین. بۆچوونی دروست و دلسۆزی له‌ کاتی به‌رگریکردن له‌و بۆچوونانه‌ ناتوانن بۆ بینینی مه‌سیح ئاماده‌مان بکه‌ن، به‌لکو ته‌نها په‌یوه‌ستبوون پیوه‌ ده‌توانیت ئه‌و کاره‌ بکات. ته‌نها ئه‌و کاته‌ ده‌رکه‌وتنی شکۆمه‌ندانمان له‌گه‌ل ئه‌و ببته‌ ئه‌و شته‌ی که‌ پیویسته‌ ببیت: گۆرینی شیوه، که‌ له‌ناکاو دیت و شکۆمه‌ندییه‌ نیشته‌جیوه‌که‌ی تیشک ده‌داته‌وه‌ که‌ ته‌نها چاوه‌پرسی پۆژی ئاشکراکردن بوو.

ئه‌و ژبانه‌ پیرۆزه‌ که‌ تیتیدا په‌یوه‌ست ده‌بین به‌ مه‌سیحی شکۆداره‌وه‌ و ئه‌و ژبانه‌ی که‌ له‌گه‌ل مه‌سیح له‌ خودادا شاردراره‌وه‌ته‌وه‌ و به‌هۆی یه‌کبوون له‌گه‌ل ئه‌ودا له‌ شوینه‌کانی

ئاسمان دایناین! دیسان ئەم پرسیاره سەرھەڵدەدات: ئایا مندالێکی لاواز که له خۆڵهوه هاتوو به پراستی ده توانیت په یوه ندییه کی گه رموگور و نزیکه له گه‌ڵ پاشای شکۆمه نیدی هه بیته؟ وه دیسان ده بیته ئەم وه لأمه به ره که تداره پیرسین: عیسا ی مه سیح هه موو هیژ و ده سه لاتیکی له ئاسمان و له سه ره زوی پیدراوه بو ئەوه ی بتوانیت ئەو یه کبوانه به ئەنجام بگه یه نیت. به ره که ته که به وه که سه ده دریت که متمانه به په ره وردگار ده کات، ئەو که سه یه که به چاوه پوانییه کی پر له باوه ر و دلناییه وه به رده وام خو ی به وه وه ده به ستیته وه بو ئەوه ی ته واوه تی هه بیته. به که م جار رۆج به هو ی کارێکی سه رسورپه نهر و ساده وه خو ی به رزگار که ره وه به سه ته وه. ئەو باوه ره گه شه ده کات و به رچاوه پوانییه کی باشتری ده بیته و توندتر خو ی به پراستی خودا وه ده به ستیته وه که ئیمه له شکۆمه نیدی عیسا دا له گه‌ڵیدا یه کین. له هه مان باوه ری مه زن و ساده دا، رۆج فیری ئەوه ده بیته که به ته واوی خو ی له بیر بکات و خو ی بداته ده ست هیژی له راده به ده ری مه سیح و باشییه کانی ژیا نه ئەزه لیه که ی. له به ر ئەوه ی رۆج ده زانیت که خاوه نی رۆحی خودایه و هه موو شتیکی له باره ی مه سیحه وه پی ده لیت، چیت وه کو کو و بار و زه حمه تی لئی ناروانیت، به لکو ریگه به ژیا نی خودایه ده دات که کاره کانی خو ی بکات؛ باوه ره که ی پیکدیته له زیاد بوونی وازه یان له خو ی، وه چاوه پوانی و قبول کردنی هه موو ئەو خوشه ویستی و هیژه ی که مه سیحی شکۆمه ند ده توانیت ئەنجامی بدات. له و باوه ره دا، په یوه ندییه کی نه پچروا ده سه به ره ده بیته و به پیی ویستی مه سیح گه شه ده کات. ئیمه ش وه کو مه سا، به هو ی ئەو په یوه ندییه وه ده بیته هاوبه شی شکۆمه ندی، وه ژیا نمان به رووناکییه که وه ده دره وشیتته وه که سه ره به م جیهانه نییه.

چ ژیا نیکی پر له به ره که ته! ئەو ژیا نه هی ئیمه یه، چونکه عیسا سه ره به ئیمه یه. با ژیا نی رۆژانه مان بیته به لگه یه کی دره وشاوه و به ره که تدار که ئەو هیژه نه یییه ی له ده روو غماندا یه، ناماده مان ده کات بو ده رخستنی شکۆمه ندییه که. با په یوه سه تبوو غمان به مه سیحی شکۆداره وه ببیته هیزمان تا کو بتوانین بو شکۆی باوک بژین، وه توانای ئەوه مان پیدات که له شکۆی کوره که یدا به شداری بکه ین.

«ئیس تا رۆله خوشه ویسته کان،

به یه کبوان له گه‌ڵ مه سیح په یوه سه ت بن

تا کو کاتیک ئەو ده رده که ویت متمانه مان هه بیته و

له هاتنه وه که ی شه رمی لی نه که ین.»

(یه که م یۆحه نا ۲: ۲۸)